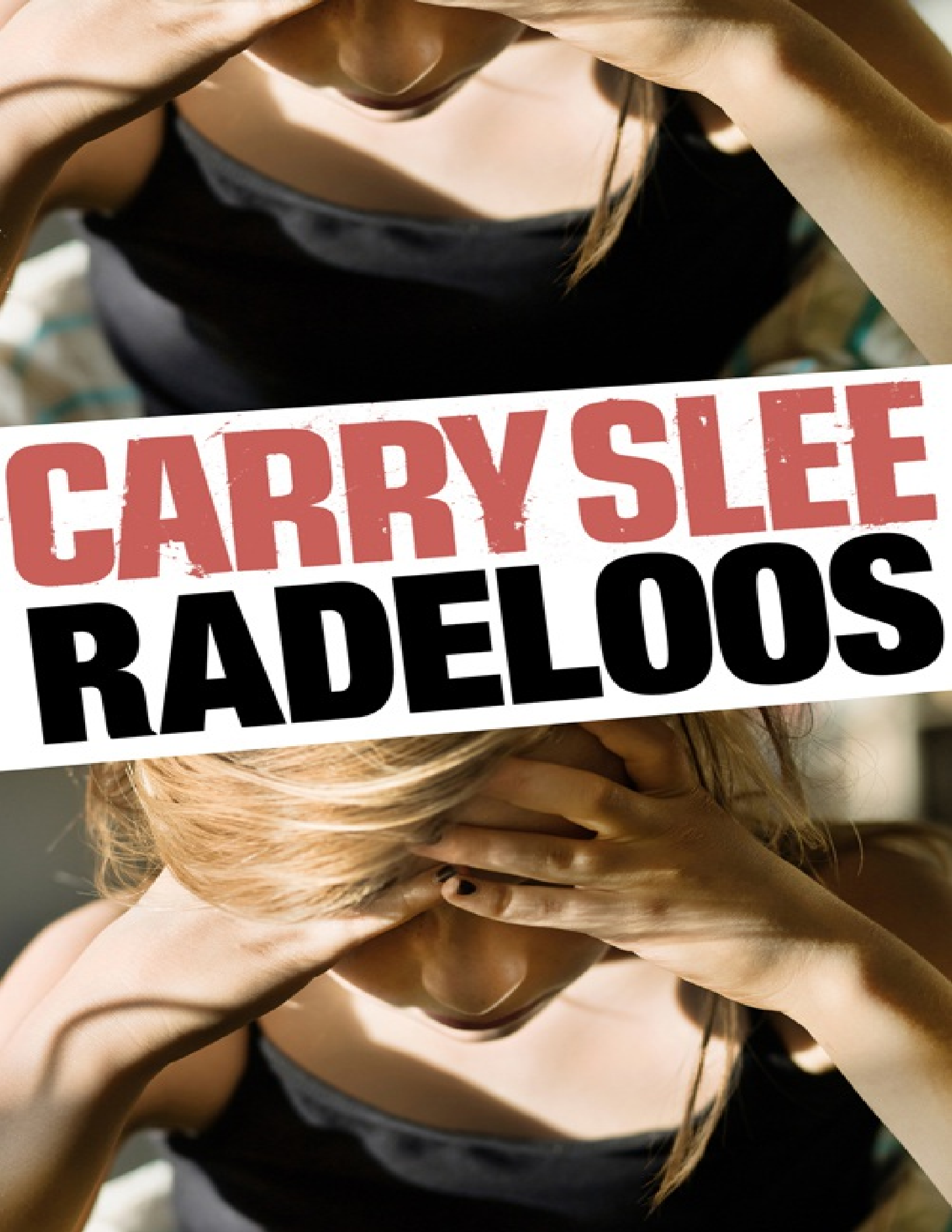

A close-up photograph of a woman with blonde hair, wearing a dark blue tank top. She is covering her face with both hands, her fingers spread, in a gesture of distress or despair. The lighting is dramatic, with strong shadows. A white banner with bold text is superimposed over the middle of the image.

CARRY SLEE **RADELOOS**

Carry Slee

RADELOOS

Tekst © 2003 en 2008 Carry Slee
© 2005 en 2008 Carry Slee en Dutch Media Books, Amsterdam
Omslagbeeld Askman/Corbis, Hollandse Hoogte
Omslagontwerp Studio Marlies Visser

ISBN 978 90 488 2247 8
NUR 284

Carry Slee is een imprint van Dutch Media Books bv

Als Paco bij de garage van zijn vader aankomt ziet hij de Traction Avant de showroom uit rijden. Die is dus verkocht. Zijn vader kijkt de oldtimer na alsof hij een van zijn kinderen heeft afgestaan.

Paco haalt een zakdoek uit zijn zak. ‘Moet je ’m even lenen?’

‘Weet je nog hoe we aan de Traction zijn gekomen?’ vraagt zijn vader.

‘Ja, pa.’ Paco weet wat zijn vader gaat zeggen. Elke auto heeft zijn geschiedenis.

‘Natuurlijk weet ik dat. We hebben hem samen uit Frankrijk gehaald.’

‘En helemaal opgeknapt,’ zegt zijn vader.

‘Het is wreed. Ik schenk wel een kop koffie voor je in, dan kun je bijkomen van de schrik.’ Paco gaat het keukentje binnen. ‘Het is even wennen, maar hij komt heus wel goed terecht. Je hebt toch wel een adoptieonderzoek laten uitvoeren? Je moet weten of ze ervoor kunnen zorgen.’

Zijn vader moet lachen. ‘Wees gerust, ze hebben al een auto.’

‘Ho ho,’ zegt Paco. ‘Jij praat makkelijk. Het hangt er wel van af wat voor auto. Of die vriendelijk is. Zo meteen is het een jaloers type, dan pest-ie ’m weg.’

‘Nou moet je ophouden,’ zegt zijn vader. ‘Ik begin me nog echt schuldig te voelen.’

‘Hoeveel heb je ervoor gevangen?’ vraagt Paco.

Zijn vader laat hem de rekening zien.

‘Dat maakt alles goed, pa. Maar we zullen wel voor een andere Traction moeten zorgen, anders blijf je maar aan hem denken.’ Paco legt een hand op zijn vaders schouder. ‘Weet je nog dat ik heel verdrietig was toen mijn hamstertje doodging? En wat zei jij toen? “We kopen meteen een nieuwe.” En dat hielp wel. Bovendien verkoop je oldtimers, dan moet je toch minstens één Traction hebben staan.’ Het zou Paco goed uitkomen. Donderdag heeft hij twee proefwerken, een perfecte dag om op pad te gaan. Helemaal goed omdat hij er nog niks aan heeft gedaan.

‘In de herfstvakantie misschien,’ zegt zijn vader.

Maar dat duurt Paco veel te lang. ‘Dan pas! En dan zit ik zeker al die tijd met een vader die in de rouw is. Mooi niet. Wat dacht je van donderdag, dan heb ik maar vier uur les.’

‘Ga jij je bus nou maar opknappen.’

Paco loopt de garage in. Wat ziet zijn bestelbus er toch gaaf uit. Elke keer als hij hem ziet vindt-ie ’m mooier. Het is een oude Volkswagenbus. Zijn vader heeft ’m voor een prikkie voor hem gekocht, vast voor later. Het was echt een wrak. Niets werkte meer en de bodem was helemaal doorgeroest. Ze hebben hem samen opgeknapt. Paco kijkt trots naar de knalgele en rode graffiti op de motorkap. Prachtig! Vandaag wil hij de deuren beschilderen. En pas als hij helemaal klaar is, krijgt Floor hem te zien. Alleen al bij haar naam wordt Paco duizelig. Hij herinnert zichzelf er steeds aan: jij hebt verkering met Floor! En dit keer niet alleen in zijn fantasie, zoals toen met Yara, maar echt.

In zijn gedachten ziet hij zich weer samen met Floor op het schoolfeest. Hij had al ingedronken met Hafid, anders had hij het nooit gedurfd. Paco stond achter de draaitafel. Ineens stond ze naast hem. Het erge was dat hij het niet eens merkte. Hafid stootte hem aan. ‘Ik neem het wel even over,’ zei hij. ‘Toe dan, wat denk je nou, dat ik het niet kan?’

Paco laat nooit zijn draaitafel in de steek, nergens voor, maar tegen Floor was hij niet bestand.

Hafid zette een zwijmelaar op en voordat Paco het doorhad, stond-ie met Floor te schuifelen. En ineens zoenden ze. Hij was helemaal van de wereld, tot Hafid er een geluidseffect doorheen draaide van kreunend gezoen. Iedereen lachte en begon naar hen te wijzen. Het kon hem niet schelen. Hij had met Floor gezoend! Wat hem betrof had het wel uren mogen duren, maar bij de volgende plaat klonk er boegeroep en toen was hij maar weer zelf gaan draaien. Ze kunnen niet van hem zeggen dat hij niet professioneel is. Zelfs toen Floor de hele tijd om zijn nek hing kon hij nog draaien.

‘Zo komt die bus nooit af.’ Paco schrikt op. ‘Aan wie dacht jij? Zeg eerlijk?’

‘Moet je dat nog vragen?’ Paco wijst naar buiten. ‘Het klettert van de regen. Zou je niet naar de Traction gaan om hem een regenjas aan te trekken?’

‘Jij sluit wel af, hè?’ Zijn vader trekt zijn jas aan. ‘Ik vind het wel mooi geweest voor vandaag.’ Hij kijkt naar de bestelbus. ‘Hij wordt mooi zo!’

‘Heb je mijn superboxen al gezien?’ Paco schuift de deur open.

‘Heel indrukwekkend,’ zegt zijn vader. ‘Die hoor je wel aan de buitenkant.’

‘En mijn draaitafel komt hier,’ zegt Paco. ‘Goed of niet? Onder ons verhoogde dak.’

‘Fantastisch!’ Paco ziet dat zijn vader trots op hem is.

‘Zo kan ik toch wel de wereld rond?’ vraagt Paco.

‘Absoluut,’ zegt zijn vader. ‘En in elke grote stad waar je draait kom ik je opzoeken.’

Paco slaat tegen de binnenkant van zijn vaders hand. ‘Daar hou ik je aan.’

Fluitend trekt hij zijn overall aan. Hij weet nu al dat het topgezellig wordt als zijn vader komt kijken. Maar zover is het jammer genoeg nog niet. Eerst moet hij zijn school afmaken en zijn rijbewijs halen.

Paco bekijkt het portier van zijn bestelbus. Hij heeft nog maar een klein stukje beschilderd, maar hij is niet tevreden. Hij is er niet goed in. Voor tekenen haalde hij nooit meer dan een zes. Dat de motorkap wel is gelukt is toeval. Hij zou eigenlijk iemand moeten hebben die een mooi ontwerp voor hem maakt. Het moet er gewoon superflitsend uitzien. Vandaag lukt het hem helemaal niet. Hij moet de hele tijd aan Floor denken. Hij kan beter stoppen. Zo meteen verknalt hij zijn bus nog. Hij móet Floor gewoon zien, dat is duidelijk. Dit heeft hij nog nooit voor een meisje gevoeld. Vorige week heeft hij zelfs zijn vrienden laten zitten, alleen omdat hij een cd voor Floor moest kopiëren. Op zich een klein werkje, maar ze liet hem niet gaan. ‘Wie vind je belangrijker?’ vroeg ze steeds. ‘Je vrienden of mij?’ Ze bleef maar zeuren. Hij moest wel kiezen en is bij haar gebleven. Als Hafid hem had laten zitten zou hij vragen of hij gek was geworden. Hafid heeft hem nog nooit voor een meisje laten stikken.

Paco haalt zijn mobiel uit zijn zak. Als de mobiel van Floor maar aanstaat. Van de week heeft hij ook ingesproken op haar voicemail. Hij had zin om samen iets leuks te gaan doen. De hele middag heeft hij gewacht, maar ze belde niet terug. Hij dacht al dat ze hem wilde dumpen, maar toen bleek dat ze niet altijd haar voicemail afluistert.

Paco toetst haar naam in.

‘Ha, je bent er!’ roept hij verrast als hij haar stem hoort.

‘Ik ben net thuis,’ zegt Floor. ‘Het was zo gaaf! Ramon, de broer van Chantal, heeft ons meegenomen voor een ritje in de auto. Hij rijdt super!’

Paco krijgt een jaloers gevoel. Hij wou dat hij zijn rijbewijs al had, dan nam hij Floor ook mee.

‘Zullen we een filmpje huren?’ vraagt hij. ‘Ik betaal.’

Sinds hij met Floor verkering heeft komt hij ook niet meer uit met zijn zakgeld. Floor heeft nooit geld. Haar ouders rijden allebei in een dikke Mercedes en ze wonen in een kast van een huis, maar ze

krijgt amper zakgeld. Dat vindt hij toch zo gek. Maar daar kan Floor natuurlijk niks aan doen. Daarom betaalt hij meestal als ze samen iets doen. Laatst heeft ze ook tien euro van hem geleend. Hij weet nu al dat hij het nooit terugkrijgt, maar dat kan hem niks schelen. Dan werkt hij wel een middagje extra bij zijn vader.

‘Leuk,’ zegt Floor. ‘Ik zie je in de videotheek, want ik wil wel helpen uitzoeken.’

‘Ik ben er over twintig minuten,’ zegt Paco.

‘Dan pas?’ zegt Floor. ‘De videotheek is toch bij jou om de hoek?’

‘Ik ben in de garage van mijn vader,’ zegt Paco. ‘Ik heb mijn bus beschilderd. Hij wordt hartstikke mooi!’

‘Je speelgoedbusje,’ lacht Floor.

‘Niks speelgoedbus. Als je wilt, kun je er heel Europa mee door. Toen mijn vader hem voor me kocht kwam hij niet vooruit, maar we hebben er een andere motor in gezet.’ Zo, denkt Paco. Dat is nog eens iets anders dan die loser van een Ramon die in de cabriolet van zijn vader rijdt. Als hij achttien is hoeft hij niet te patsen met de auto van zijn vader, dan komt hij in zijn eigen bus voorrijden.

‘Die bus kan misschien wel rijden,’ zegt Floor. ‘Maar jij niet.’

‘Ik kan ook rijden.’ Paco voelt dat-ie trots is. ‘Ik heb alleen nog geen rijbewijs. Ik rijd altijd de auto’s voor mijn vader naar achteren. Je moet eens zien hoe ik dan moet manoeuvreren. Het staat hier vol auto’s, maar ik heb er nog nooit een geramd.’

‘Als je kan rijden moet je mij komen halen,’ zegt Floor. ‘Dat vind ik nou romantisch. Ik heb nog nooit een vriendje met een auto gehad.’

‘Zeker zonder rijbewijs,’ zegt Paco.

‘Wie merkt dat nou,’ zegt Floor. ‘Of rijd jij zo stuntelig dat de politie je meteen aanhoudt?’

‘Ik rij prima,’ zegt Paco.

‘Doe het dan,’ zegt Floor. ‘Dat vind ik nou sexy, een vriendje dat me met de auto komt halen. Dat heb je toch wel voor me over?’

Je moest eens weten wat ik allemaal voor je over heb, denkt Paco. Ik heb zelfs mijn vrienden voor je laten zitten.

‘Ik hoor het al,’ zegt Floor. ‘Je geeft niks om me. Je bekijkt het verder maar.’

‘Wacht nou even.’ Dit moet hij niet hebben. Zo meteen maakt ze het nog uit. ‘Ik heb het heus wel voor je over, daar gaat het niet om, maar...’

‘Nou, zeur dan niet, zoek een auto uit die showroom van je pa en karren. Tot zo, kus.’ En Floor verbreekt de verbinding.

Paco staat met de telefoon in zijn hand. Ze gaat er helemaal van uit dat-ie er aankomt. Hij gaat niet terugbellen om te zeggen dat hij het niet doet. Dan had hij maar geen verkering met zo’n wijze meid moeten nemen. Hij denkt aan zijn vrienden. Iedereen zou wel verkering met Floor willen, behalve Hafid, maar die is nou eenmaal blind van Susan uit Australië die hij nog nooit heeft gezien en alleen maar van internet kent... De meeste jongens uit zijn klas vallen op Floor. En hij heeft haar! Dan gaat hij het toch niet verpesten omdat hij zo braaf is? In zijn gedachten zit hij met Floor naast zich in de auto. Wat is er nou helemaal zo erg aan? Hij is heus niet de enige die stiekem de auto van zijn vader meepikt. Hij kan toch rijden? Wat kan hem nou gebeuren? Oké, hij kan aangehouden worden, maar die kans is wel heel klein. Hij moet wel een auto uitzoeken die niet te erg opvalt. Paco loopt langs de auto’s. Dat Dafje, dat is heel geschikt. Dat ziet er prachtig uit, je zou niet denken datie al veertig jaar meegaat.

Paco haalt de sleutels uit de kast, doet de garagedeur open en stapt in de auto. Even krijgt hij een onbehaaglijk gevoel. Kan het wel wat hij gaat doen? Hij is nog nooit de weg op geweest. Maar als hij

bedenkt dat Floor straks naast hem zit vallen al zijn twijfels weg. Hij zal haar eens wat laten zien! Ze vond het toch zo bijzonder dat de broer van Chantal een ritje met haar had gemaakt? Hij heeft iets veel beters te bieden dan die Ramon. Hij neemt haar mee naar zee.

Voor het eerst rijdt Paco echt op de weg, tussen de auto's. Het zweet staat in zijn handen. Maar als hij voelt dat hij de auto onder controle heeft wordt hij rustiger. Hij kijkt naar een auto voor hem die plotseling rechts afslaat. De chauffeur schept bijna een fietser. Wat een schoft! Hij krijgt zin om heel hard te toeteren, maar dat is wel het stomste wat hij kan doen en hij rijdt door. Hij moet een route uitzoeken waar de kans klein is dat hij een politieauto tegenkomt. Jammer genoeg zit er geen cd-speler in de Daf, anders had hij kunnen zeggen dat Floor haar lievelingsmuziek mee moest nemen. Hij gaat haar niet vertellen waar ze heen gaan, dat moet een verrassing blijven. Het rijden went wel snel. Na een poosje voelt hij zich vrij en zit hij fluitend achter het stuur. Maar als hij in zijn achteruitkijkspiegel kijkt, is-ie op slag stil. Er rijdt een politieauto achter hem.

Rustig maar, zegt hij tegen zichzelf, niks van aantrekken. Zolang ze achter je rijden is er niks aan de hand. Maar zijn hart klopt in zijn keel. Als ze hem maar niet inhalen en een teken geven dat hij moet stoppen. Bij die gedachte beginnen zijn handen te trillen. Geen paniek, doorrijden. Hij mag niet in de war raken. Paco kijkt op de kilometerteller. Hij moet zorgen dat hij niet te hard gaat.

Shit, denkt hij als de politieauto zijn knipperlicht aandoet. Ze halen hem in. Daar ga je, Kager! Met een rood hoofd rijdt hij verder. Maar de politieauto geeft geen stopteken en rijdt door! Paco zucht opgelucht. Dat was wel weer even genoeg stress voor een hele week.

Hij slaat links af de straat van Floor in, draait zijn raampje omlaag en legt zijn elleboog erop. Als dat er niet stoer uitziet... Voor het huis van Floor houdt hij stil. Floor staat voor het raam.

‘Stap maar in,’ zegt hij als ze de deur opendoet.

‘Wat is dat nou voor een maf ding?’ lacht Floor.

‘Een Daf uit negentienzestig,’ zegt Paco. ‘Maar hij rijdt geweldig!’

‘Dat is toch geen auto,’ zegt Floor. ‘Je denkt toch niet dat ik in zo’n ouwewijvenwagen ga zitten? Ik kom net uit de cabriolet van Ramons vader.’

‘Je wou toch dat ik je kwam halen?’ zegt Paco.

‘Ja, heel schattig, maar ik bedoelde wel met een auto en niet met een invalidenkarretje.’

‘Kom nou maar.’ Paco legt zijn hand op de stoel naast hem. ‘We gaan naar het strand.’

‘Met die koektrommel? Nee, hoor, dat doe ik niet. Ga jij maar lekker. Ik bel je vanavond nog wel.’

‘Luister nou,’ zegt Paco, maar Floor gooit de deur al dicht.

Paco rijdt weg. Hij kijkt in zijn achteruitkijkspiegel, maar ze zwaait hem niet eens uit! Zijn humeur is beneden het nulpunt. Zie je wel, hij snapt niks van meisjes. Hij had niet met die Daf moeten komen, maar met de Studebaker. Dat had pas indruk gemaakt. Misschien moet hij maar even langs Hafid gaan. Die vindt het vast wel gaaf.

Hij wacht voor het stoplicht. Zijn aandacht wordt getrokken door een man aan de overkant die vol belangstelling naar de Daf kijkt. Help, het is zijn vader! Paco wil wegduiken, maar zijn vader heeft hem al gezien. Paco doet net of hij hem niet opmerkt en trekt voorzichtig op. Wat zal zijn vader kwaad zijn als hij straks thuiskomt. En dat allemaal voor niks! Hij heeft geen zin meer om nog langs Hafid te gaan en rijdt regelrecht naar de garage. De auto staat nog niet binnen of zijn mobiel gaat. Paco ziet dat het zijn vader is en drukt hem weg. Hij moet er nog even niet aan denken om hem te spreken.

Paco doet de garage op slot en stapt op zijn fiets. Hij kijkt naar de auto's op de weg. Heeft hij daar echt tussen gereden? Ineens dringt het tot hem door wat hij gedaan heeft. Hij begrijpt zichzelf niet. Hoe lang heeft hij al de sleutel van zijn vaders garage? Het is nog nooit in zijn hoofd opgekomen om een auto mee te pikken. Het ergste is nog dat zijn vader hem heeft betrappt. Hoe kan hij hem nog vertrouwen? Die gelooft natuurlijk nooit dat het de eerste keer is. Als hij wist dat zijn ouders alleen thuis waren ging hij wel naar hem toe, maar Pieter Groen zou komen, een collega van zijn moeder. Hij heeft toch al zo'n hekel aan die man. Hij hoort hem alweer slijmen. 'Goh, Marit, dat had ik niet van jouw zoon verwacht. Dat onbetrouwbare heeft hij niet van jou.' En dan die hondenogen waarmee hij zijn moeder aangaapt. Hij versiert haar gewoon waar zijn vader bij zit. Hij heeft het er al eens met zijn vader over gehad. 'Dat je dat pikt.'

'Laat die man toch,' zei zijn vader. 'Je moeder gaat er niet op in, dat zie je toch.'

Het moest er nog bij komen dat zijn moeder erop inging.

Paco rijdt door het centrum. Als-ie langs Schuim komt, mindert hij vaart. Is dat niet Hafids fiets die daar staat? Paco moet Hafid vertellen wat hij heeft gedaan en hij zet zijn fiets neer. Als hij maar niet denkt dat hij hem ook een keer met de Daf komt ophalen. Hij weet dat Hafid de Daf een heel geinig autotje vindt, maar zoiets stoms doet hij nooit meer. Trouwens, hij zal de sleutel van de garage wel moeten inleveren. Lekker onhandig, dan kan hij nooit meer aan zijn bestelbus werken als zijn vader er niet is.

Paco stapt bij Schuim naar binnen. Wat zit Hafid er weer dromerig bij. 'Je hebt zeker net een mailtje van Susan gekregen,' zegt Paco.

'De verkering is dik aan. Over vijf jaar komt ze een uurtje naar Nederland, maar dat is nog niet zeker, hoor. Het kan ook een kwartiertje zijn. Ik heb beloofd voor haar in te vallen, anders redt hij het niet.' Lucas slaat een arm om Hafid heen. 'Hè, darling?'

'Hij probeert het altijd, hè,' zucht Hafid. 'Maar ik ben niet verliefd op je.'

Hafid kijkt op zijn horloge. 'Je bent mooi op tijd voor jouw doen.'

Dat is ook zo. Paco was de afspraak helemaal vergeten. Ze zouden vanmiddag bij elkaar komen. Met hun groepje maken ze websites en nu kregen ze op school te horen dat Supertape een wedstrijd heeft uitgeschreven voor alle scholen in het land. Het is de bedoeling dat je een doe-het-zelf-site in elkaar zet over hoe een nieuw soort plakband werkt. Daar willen ze aan meedoen. Wat een geluk dat hij Hafids fiets zag staan. Na vorige week kan hij het echt niet maken om zijn vrienden weer te laten zitten. Yara en Sterre zijn er ook al niet, die moeten oppassen.

Hij brengt het gesprek maar gauw op een ander onderwerp. 'Ik kwam nog bijna langs je huis met de Daf.'

'Was je weer met je pa op autojacht?'

'Nee, ik was niet met mijn vader, ik reed zelf in de Daf.'

'Ja, hoor.' Hafid moet lachen. 'En je kon zeker geen parkeerplaats vinden anders was je wel even binnengekomen?'

'Serieus,' zegt Paco. 'Ik heb de Daf gepikt en ben ermee naar Floor gereden.'

'Welja, jullie wilden samen een weekendje weg met de auto.' Lucas moet ook lachen.

'Zoiets,' zegt Paco, 'maar ze vond het niks toen ik met de Daf voor haar deur stond.'

'Wat heb je toch een fantasie, hè,' zegt Hafid. 'Hij maakt er weer meteen een verhaal van. Dat heb je zeker al in je dromen voor je gezien. Wat zei Floor? Ben je helemaal gek geworden?'

'Jullie geloven niet dat ik echt heb gereden, hè?' zegt Paco.

'Nee, en wees maar blij ook,' zegt Hafid. 'We weten dat je een beetje maf bent sinds je verkering hebt met Floor, maar ik beloof je als je zo maf wordt dat je zonder rijbewijs achter het stuur gaat

zitten, dat ik dan de psychiater voor je bel.'

Het zit Paco niks lekker. Als zijn vrienden al zo reageren, hoe moet zijn vader zich dan wel niet voelen? Het is flauw om de hele middag weg te blijven. En zijn vader zich zeker al die tijd opfokken. Hij gaat nu meteen naar hem toe. Pieter Groen of geen Pieter Groen.

'Ik moet nog even iets rechtzetten bij mijn pa. Ik kom straks wel terug.' En Paco staat op en loopt het café uit.

Gelukkig, denkt Paco als hij de straat in fietst. De auto van Pieter staat er niet. Hij ziet er wel tegenop om zijn vader onder ogen te komen.

'Uitgeschilderd?' vraagt zijn moeder als hij de kamer binnen komt.

Het is duidelijk dat zijn vader niks heeft verteld.

'Is papa er niet?'

'Hij is boven. Je kunt hem maar beter met rust laten. Ik weet niet wat er met hem is, maar er kon geen woord af. Hij wilde zelfs geen espressootje. Nou, dan weet je het wel. Hij liep regelrecht naar boven en je wilt niet weten hoe. Stampend liep hij de trap op.'

Help, denkt Paco, maar ik zal toch naar hem toe moeten. En hij loopt naar boven. Op de overloop blijft hij staan. Doordat de deur op een kier staat, ziet hij zijn vader achter de computer zitten. Hij durft bijna niet naar binnen. Langzaam duwt hij de deur van zijn vaders kamer open. Zijn vader weet heus wel dat hij er staat. Waarom zegt hij nou niks?

'Mag ik binnenkomen?' vraagt Paco.

Zijn vader kijkt verbaasd op. 'Dat je dat nog vraagt. Ik dacht dat jij alles zomaar deed. Hoe haal je het in je kop om de Daf mee te nemen? Heb je geen hersens? Je had wel iemand aan kunnen rijden. Wil je soms op je geweten hebben dat iemand in een rolstoel terechtkomt door jouw schuld? Al had je alleen maar een botsing gemaakt. Wie moet daarvoor opdraaien? Ik, begrijp je dat wel?'

'Het was stom,' zegt Paco. 'Ik had het nooit mogen doen.'

'Hoe vaak is dit al gebeurd?' Zijn vader schuift zijn stoel met een ruk naar achteren, staat op en loopt heen en weer.

'Het was de eerste keer,' zegt Paco.

'Het is onverantwoordelijk wat je hebt gedaan. Heel onverantwoordelijk, besef je dat wel?'

Paco knikt. 'Het spijt me.'

'Het is belachelijk.' Zijn vader tikt op zijn voorhoofd. 'Waarom heb je zoiets idioots uitgehaald?'

'Ik wou stoer doen voor Floor,' zegt Paco. 'Maar achteraf weet ik dat het ontzettend stom van me was.'

Zijn vader gaat zitten. Het ziet ernaar uit dat hij iets rustiger wordt. Even blijft het stil en dan kijkt hij Paco aan. 'Het is ook mijn schuld. Ik heb je zelf auto leren rijden. Je weet dat je moeder er helemaal op tegen was. Misschien is het ook te verleidelijk. Ik moet eerlijk toegeven dat ik vroeger ook een keer opa's auto heb meegepikt. Ik wilde ook stoer doen voor mijn vriendin. Heel stoer. Ze was woedend en heeft de verkering meteen uitgemaakt. Daarna heb ik het nooit meer gedaan. Opa zei altijd dat ik zonder rijbewijs nooit mocht rijden. Alleen als ik iemands leven ermee kon redden. Dat is gelukkig nooit nodig geweest. Je weet dat ik dat ook altijd tegen jou heb gezegd. We hadden een afspraak, Paco.'

'Ik weet het.' De teleurstelling in zijn vaders ogen vindt hij nog het ergste. Hij had veel liever dat zijn vader hem uitschold. Een klap in zijn gezicht zou zelfs makkelijker zijn.

'Alsjeblieft.' Paco legt de sleutel van de garage op zijn vaders bureau.

'Wat moet ik hiermee?'

‘Ik dacht dat je die terug wilde,’ zegt Paco.

Zijn vader schudt zijn hoofd. ‘Ik wil je kunnen vertrouwen. Kan dat? Kan ik je vertrouwen?’

‘Ja,’ zegt Paco.

‘Dus je gaat nooit meer met een auto de weg op voordat je je rijbewijs hebt?’

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Alleen als ik iemands leven kan redden.’

Zijn vader steekt zijn hand uit.

‘Beloofd.’ Paco pakt zijn vaders hand. ‘Bedankt, pa.’ Wat heb ik toch een geluk met zo’n vader, denkt hij als hij wegloopt.

Terwijl Yara de straat uit fietst kijkt ze nog één keer om. Als haar moeder wist wat ze ging doen, zwaaide ze haar niet zo vrolijk uit. Ze denkt dat Yara met haar vrienden aan de website gaat werken. Maar in plaats van naar de kelder, is ze naar het station onderweg. Als het goed is komt Sterre daar ook naartoe en dan... Yara heeft zich er al twee weken op verheugd. Een tijdje geleden stond er een advertentie van de kunstacademie in de krant. Sterre vond absoluut dat ze er naartoe moest en bood aan met haar mee te gaan.

Yara wil het wel geheim houden. Ook voor de jongens. Ze is bang dat ze haar gaan plagen als ze wordt afgewezen. En ze wil ook niet dat haar moeder het hoort. Sterre begon meteen te zeuren toen ze dat zei. Dat het nou wel eens tijd werd om haar moeder te vertellen dat ze geen makelaar wil worden. Yara liet haar maar praten. Sterre snapt het toch niet. Sterres moeder heeft nooit zo'n duidelijke mening over wat Sterre moet doen, maar Yara's moeder is zo'n beetje het tegenovergestelde. Yara heeft haar moeder al zo vaak laten merken wat ze echt wil, maar het dringt gewoon niet tot haar door. Haar moeder gaat er helemaal van uit dat Yara later bij haar in de makelaardij komt. Dat vertelt ze tegen iedereen.

Yara zet haar fiets bij het station en loopt de hal in. Sterre komt meteen naar haar toe.

‘Wat denk je? Kom ik Hafid tegen onderweg! Die weet niet beter dan dat we gaan oppassen. Hij moest ook die kant op en toen kon ik helemaal naar de andere kant van de stad fietsen. Ik zat te stressen op mijn fiets! Gelukkig reed hij meteen door toen we er waren, anders had ik nog naar binnen moeten gaan ook. Bij de hoek sloeg hij links af en toen ben ik teruggedreden. Ik heb geracet...’

‘Vond hij het niet vreemd dat we samen moesten oppassen?’ vraagt Yara.

‘Natuurlijk niet. Sebastiaan is zogenaamd een ADHD-kind en dat red ik niet in mijn eentje. Wel voor een paar uurtjes, maar niet voor een hele dag. Lucas stond erbij toen ik het gisteren vertelde en die zei dat zijn zus ook een oppasadres met een moeilijk kind had en dat ze dat ook niet alleen aankon.’

‘Arme Sebastiaan,’ zegt Yara. ‘Het is juist zo'n schatje.’

‘Kunnen we lachen,’ zegt Sterre. ‘Nu vragen ze natuurlijk elke keer wat Sebastiaan weer heeft uitgehaald.’

‘Jij verzint het maar, hoor,’ zegt Yara. ‘Echt iets voor jou. Als Lucas het maar niet aan zijn vader vertelt. Die is toch maatschappelijk werker? Voor je het weet krijgen Rita en Mark de kinderbescherming op hun dak.’

‘Dan zeg ik dat het jouw schuld is,’ zegt Sterre. ‘Van jou mogen ze niet weten waar we heen gaan. We hebben geluk met dat baantje, anders hadden we vandaag niet eens met de trein gekund. Ik heb de kaartjes al gekocht. Elf euro per stuk.’

‘We hebben nu tenminste een kaartje,’ lacht Yara. ‘Weet je nog dat we naar dat paardenhotel gingen?’

‘Hou op!’ Sterre stapt lachend de trein in. ‘Dat we dat hebben gedurfd. We waren pas negen.’

‘Ik vergeet nooit meer dat de conducteur langskwam,’ zegt Yara. ‘Dat uitgestreken gezicht van jou. “Meneer, mijn moeder heeft ons kaartje. Ze zit daar ergens.”’

‘En hij geloofde het ook nog,’ lacht Sterre.

‘Toen was je al zo’n paardengek. Je moest en zou zien waar Bless was terechtgekomen. Die eigenaar van het hotel vond het ook maar vreemd dat we dat hele eind hadden gereisd. Hij wilde onze ouders bellen, maar toen zei jij gauw dat we in de buurt logeerden, bij je oma. Jij kan ook wel heel goed liegen. Aan mij zien ze het altijd meteen.’

‘Jij kan weer andere dingen,’ zegt Sterre. ‘Jij kan mooi tekenen.’

Yara gaat zitten. Ineens beseft ze waar ze naartoe gaan. ‘Wel eng, hoor.’

Sterre staat op. ‘We kunnen nog uitstappen.’

‘Nee,’ roept Yara. ‘Ik wil hartstikke graag. Ik mag het toch wel eng vinden?’

Buiten klinkt een schelle fluit. De deuren gaan dicht en de trein begint te rijden.

‘Nu moeten we wel,’ zegt Sterre.

Yara knikt opgewonden.

Ze zitten al een tijdje in de trein als Sterres mobiel gaat. ‘Hafid,’ zegt ze.

‘Niet opnemen,’ zegt Yara. ‘Hij spreekt maar wat in op je voicemail, anders hoort hij dat we in de trein zitten.’

‘Dan belt hij toch naar jou. Wij hebben onze telefoons altijd aan en als jij ook niet opneemt krijgt hij juist argwaan.’

‘O, wacht, we staan bijna stil.’ En Sterre neemt op.

‘Hai!’

‘Ze zijn hartstikke lastig. Wat zeg je? Hoor je geen kinderen? Nee, grapjas, ik ben naar de gang gegaan, anders had je me niet eens kunnen verstaan.’

Yara wijst naar de volgende coupé waar een paar kinderen zitten te klieren. ‘Wil je onze schatjes horen?’ Sterre loopt in de richting van de kinderen. ‘Gezellig, hè?’ zegt ze. ‘Zo gaat het nou de hele tijd. Ik ben blij dat Yara er ook is. In mijn eentje had ik het nooit gered. Ik moet gauw ophangen, anders wordt Yara gek.’

Grinnikend komt ze de coupé weer in, ploft op de stoel neer en zakt onderuit. ‘Wat is onze Sebastiaan toch lastig.’

‘Ik word er overspannen van,’ lacht Yara. ‘Ah,’ zegt ze. ‘Die schat ligt nu lekker te slapen met zijn duimpje in zijn mond, dan vind ik hem altijd zo lief.’

‘We krijgen nog een sms’je als toetje.’ Sterre leest voor wat er staat: ‘We gaan morgen wel aan de website werken in plaats van vandaag. Het wordt niks zonder jullie.’

‘Nou moeten we zeker vereerd zijn. Ik kan morgen niet.’ Sterre sms’t dat ze naar de manege moet. Ze krijgt meteen een sms’je terug. “‘Als Yara alleen komt, is het ook goed.’ Het is van Paco,” zegt Sterre.

Yara slaat haar ogen neer.

‘Denk je nog vaak aan hem?’ vraagt Sterre.

Veel te vaak, denkt Yara, maar dat zegt ze maar niet. Het is dat ze nu de kunstacademie aan haar hoofd heeft, want anders...

‘Ik snap nog steeds niet wat hij met Floor moet,’ zegt Sterre.

‘En jij maar zeggen dat hij verliefd op mij was.’ Yara wordt weer kwaad als ze eraan denkt.

‘Dat dacht ik echt!’ Sterre steekt twee vingers in de lucht.

‘Weet je nog dat je op het schoolfeest zei dat ik hem moest vertellen dat ik verliefd op hem was? Wat ben ik blij dat ik dat niet heb gedaan. Ik had hartstikke voor paal gestaan. Ineens begon hij Floor te zoenen.’

‘Iedereen was verbaasd,’ zegt Sterre. ‘Het was ook zo’n maffe actie van hem.’

‘Hoezo maf,’ zegt Yara. ‘Hij is smoorverliefd op Floor.’

‘Je moet hem maar weer gewoon als vriend proberen te zien,’ zegt Sterre.

Yara zucht. Alsof dat zo makkelijk is. Ze wil niks liever, maar het lukt niet. Ze is ook al zo lang verliefd op Paco, al vanaf de brugklas.

‘Toen hij jou ging helpen met je wiskunde dacht ik dat hij verkering aan je zou vragen. Dat dacht jij toch ook?’

‘Ik had me vergist.’ Yara valt Sterre in de rede. ‘Hij bedoelde er niks mee.’ Ze wil er niet meer aan denken hoe het ging. Ze leek wel een studee. Van de zenuwen stelde ze alleen maar vragen over wiskunde. De volgende dag schaamde ze zich dood, vooral toen ze merkte dat hij haar ontliep.

Sterre merkt dat Yara geïrriteerd is. ‘Als je straks die jongens van de kunstacademie ziet, ben je Paco zo vergeten, wedden?’

Yara kijkt naar buiten. Het volgende station moeten ze er al uit. Over twintig minuten loopt ze misschien al op de kunstacademie rond. Spannend! Ze moet ervan zuchten.

‘Wat een gaaf gebouw!’ zegt Sterre als ze voor de academie staan. Yara vindt het ook prachtig. Het is bijna helemaal van glas. Als ze de studenten in de hal ziet durft ze niet meer. ‘Misschien hoeven we helemaal niet naar binnen. Ik zie zo toch ook hoe het eruitziet?’

‘Je hebt nog helemaal niks gezien. Kom op, anders vraag ik aan een van die studenten of hij je naar binnen tilt en je als levend kunstwerk in de hal zet.’

‘Je laat het!’ Yara ziet Sterre het zo doen.

Als Yara eenmaal binnen is heeft ze niet eens meer de tijd om bang te zijn. Er is zoveel te zien. Studenten zijn aan het schilderen en beeldhouwen en sommigen zijn aan het zagen. Er is ook een meisje dat een stoel maakt van glas.

‘Moet je kijken.’ Yara wijst naar de muren vol kunstwerken. ‘Prachtig!’ Maar Sterre vindt ze maar vreemd. ‘Ik kan er niks in herkennen. Ah, ik zie het al, dat ding hangt op zijn kop?’

‘Laten ze het maar niet horen.’ Yara trekt haar weg.

‘Daar heb je videokunst, dat vind ik nou gaaf!’ Sterre wijst naar de eerste verdieping waar ze een film draaien. Als ze naar boven lopen tikt ze Yara aan. Er komt een meisje langs dat er heel apart uitziet. ‘Zo ga jij er toch niet bij lopen, hè?’ fluistert ze.

Yara kijkt naar het filmpje. Ze vindt de beelden fantastisch. Jammer dat Hafid er niet bij is, die zou het ook geweldig vinden. Hafid is echt een filmfreak.

‘Zie je die boys daar?’ In het voorbijgaan steekt Sterre haar hoofd in de kantine. ‘Ik denk dat ik jou af en toe maar kom halen als je hier zit.’

‘Jij mag helemaal niet naar die jongens kijken,’ zegt Yara. ‘Je hebt verkering met Apollo. Ze zijn allemaal voor mij.’

‘Apollo was gisteren lief...’ Sterre begint meteen over haar lievelingspaard te praten. Yara heeft spijt van haar grapje.

Ze lopen het hele gebouw door. Yara vindt de afdeling fotografie ook heel boeiend. Er komt een leraar naar hen toe.

‘Komen jullie alleen even kijken, of willen jullie ook uitleg?’

‘Zij wil naar deze academie,’ zegt Sterre.

‘Het duurt nog wel even, hoor,’ zegt Yara. ‘Ik moet nog drie jaar.’

‘Als je echt wilt, kun je in het laatste jaar van je middelbare school ons voorbereidend jaar volgen, dan werk je hier elke zaterdag. Weet je al een beetje welke richting je uit wilt?’

‘Tekenen,’ zegt Yara. ‘Maar ik weet niet of ik wel goed genoeg ben.’

‘Heb je niks meegenomen?’ vraagt de man. ‘Dan kan ik er even naar kijken. Altijd interessant, jong talent.’

‘Nee.’ Yara was het wel van plan, maar ineens vond ze het eng en heeft ze haar werk toch maar thuisgelaten.

‘We hebben wel iets. Jij tekent toch altijd in onze agenda’s? Ik heb de mijne bij me.’ En Sterre haalt haar agenda al uit haar tas.

Yara wordt rood. ‘Die krabbeltjes stellen niks voor.’ Het liefst zou ze weghollen. Zo meteen lacht die man haar nog uit.

De leraar bladert de agenda vol aandacht door. ‘En dat noem jij krabbeltjes?’ Hij kijkt Yara aan. ‘Dat belooft wat. Ik zou wel meer van je willen zien.’

‘Echt?’ Yara kan het niet geloven.

‘Zeker, je hebt een mooie losse hand van tekenen. Ik zal je een brochure meegeven. Als je hier over twee jaar wilt komen, heb je intussen de tijd om een goeie map samen te stellen. Succes.’

Yara geeft de man een hand. Het liefst zou ze het door het gebouw schreeuwen. ‘Hij vindt dat ik het kan!’

Sterre is al net zo blij. Opgewonden hollen ze de trap af. Als ze buiten staan begint Yara te dansen. ‘Ik kan het! Hij zegt dat ik het kan!’ Dansend lopen ze verder.

‘Dat moeten we vieren!’ En Sterre trekt Yara de Bijenkorf in. ‘Hier hebben ze heerlijke brownies!’

‘Eerst gaan we ons opmaken.’ Yara pakt een tester en maakt haar lippen knalrood.

‘En?’

‘Prachtig,’ zegt Sterre. ‘Maar niet zo mooi als ik. Let op. Ik ben naar de kunstacademie geweest en weet nu hoe ik me mooi op kan schilderen.’ Ze maakt haar lippen zwart. Boven één oog doet ze blauwe oogschaduw en boven het andere groene.

‘Gaaf!’ Vandaag vindt Yara alles super.

Yara zit op haar bed met de brochure van de kunstacademie voor haar neus. Ze heeft 'm zo vaak bekeken dat ze hem wel kan spellen. Ze wordt opgewonden bij het idee dat ze daar over een paar jaar misschien rondloopt. Je kunt echt zien dat het een brochure van de kunstacademie is, zo flitsend ziet hij eruit. Ze gaat zeker toelatingsexamen doen voor het voorbereidende jaar en is van plan zo snel mogelijk aan haar map te beginnen. Zat ze maar vast in de vierde. Yara zucht. Laat ze maar eerst zorgen dat ze dit jaar haalt, anders duurt het nog langer. Straks hebben ze een proefwerk geschiedenis. Ze denkt dat ze het wel kan. Bovendien staat ze op een zeven, dus zo belangrijk is het niet.

Yara loopt de trap af. Ze heeft haar nieuwe broek aan, dezelfde broek als Sterre heeft. Ze is benieuwd wat haar moeder ervan vindt. In de deuropening blijft ze expres staan. 'Goedemorgen.'

Haar moeder draait zich om. 'Goedemorgen, lieverd.' Ze kijkt naar Yara's broek, maar zegt niks. Zie je wel, denkt Yara. Ze vindt dat ik er veel te dik in ben. Yara kijkt naar de ontbijttafel. Haar moeder eet altijd crackers omdat ze heel slank wil blijven, maar nu legt ze op Yara's bord ook een cracker. 'Ik heb vergeten brood te halen.'

Dat hoef je niet te zeggen, denkt Yara. Ik weet heus wel waarom ik ineens geen brood meer mag.

'Heb je nu al op school geïnformeerd naar een bijlesleraar voor wiskunde?' vraagt haar moeder.

'Nee, ik heb geen bijles meer nodig,' zegt Yara. 'Voor mijn laatste proefwerk had ik een 5,7. Dat kwam omdat Paco me heeft geholpen. Ik sta nu op een 4,8 en dat is precies genoeg.'

'Lieverd, het gaat er niet alleen om dat je overgaat. Om makelaar te worden heb je wiskunde nodig. Jij denkt dat het nog heel ver weg is, maar voor je het weet zit je op die school.'

'Het liefst ga ik naar de kunstacademie,' zegt Yara.

'Heb je dat wilde plan nou nog niet uit je hoofd gezet,' vraagt haar moeder.

'Ik heb een brochure, het lijkt me hartstikke leuk. Sterre ziet het ook helemaal voor me zitten.'

'Kind toch, je moet je niet gek laten maken door je vrienden.'

'Ze vinden dat ik talent heb.' Yara wil vertellen wat de leraar heeft gezegd, maar ze doet het toch maar niet.

'Je kunt leuk tekenen,' zegt haar moeder. 'Maar daarmee ben je nog geen Rembrandt. Hou het nou maar als je hobby.'

'Sterre zegt dat ik er echt op kom en Paco ook.'

'Gaan ze zelf naar de kunstacademie? Nee dus. Zelf kiezen ze voor een echt vak en ze hebben gelijk.'

'Paco niet, die wil reizend dj worden.'

'Dj worden is een jongensdroom. Vroeger wilde elke jongen piloot worden. Volg jij je moeder nou maar op, daar ben je heel geschikt voor.'

Yara gaat er niet tegenin. Ze wil haar moeder niet teleurstellen, dat kan ze gewoon niet. Ze zou best kunnen zeggen dat haar moeder over die makelaardij moet ophouden. Dat ze net Yara's opa lijkt. Vroeger wilde haar moeder danseres worden en dat mocht niet van haar vader. Yara weet hoe erg ze dat vond, maar toch durft ze het niet te zeggen.

Als Yara aan komt fietsen hoort ze de stem van Paco overal bovenuit komen. Hij staat midden op het schoolplein met Lucas voor zich. Het is een heel spektakel.

‘Hallo, hallo, wie wil er iets verdienen!’ roept hij.

Wat zijn die nou weer van plan? Een paar brutale brugklassertjes komen er op af.

‘Kom dan?’ Paco houdt hun het geschiedenisboek voor. ‘Wie durft deze hoogbegaafde jongeman te overhoren? Voor elk fout antwoord krijg je een euro. Wat zeg ik, twee, drie, vier, vijf euro is de inzet.’ De brugklassers aarzelen. Ze zijn bang dat ze in de maling worden genomen.

‘Vraag het aan deze bijzondere jongedame,’ zegt Paco als hij Yara ziet. ‘Zij weet als geen ander dat wij oprecht zijn.’

Yara moet lachen. Even voelt het weer net zo vertrouwd als vroeger. Dat komt omdat Floor er niet bij is. Yara mag haar niet. Ze heeft verbeelding, alleen maar omdat ze knap is.

Een brugklasser heeft Lucas overhoord. Iedereen begint te klappen. Lucas ratelde de antwoorden achter elkaar op, zonder één fout. De brugklassers druipen teleurgesteld af.

‘Die gast kent het helemaal van buiten,’ zegt Paco tegen Yara. ‘En dan zegt hij nog dat hij moeite heeft met leren omdat hij dyslectisch is.’

‘Hallo, ik heb er wel mooi het hele weekend op gezeten,’ zegt Lucas.

‘Toen ik zaterdag in Schuim kwam dacht ik al, waar zit-ie nou op, maar dat was je geschiedenisproefwerk, nou begrijp ik het.’

‘Ik heb alleen zaterdagmiddag iets gedronken,’ zegt Lucas. ‘En voor de rest heb ik het hele weekend zitten leren. Bel mijn zus maar. Ze wilde een dvd’tje kijken en wat zei ik?’

‘Die heb ik al gezien,’ zegt Paco.

‘Nee, grapjas, ik zei dat ik moest leren.’

‘O, wat ziet hij er uitgeput uit,’ lacht Sterre die net komt aanlopen. ‘Heb je wel geslapen?’

Lucas schudt zijn hoofd.

In de verte horen ze de sirene van een ambulance.

‘Sulders wordt met spoed opgenomen,’ zegt Paco. ‘Het proefwerk wordt helaas uitgesteld.’

‘Alsjeblieft niet.’ Lucas grijpt dramatisch naar zijn hoofd.

Paco kijkt naar het hek. Floor komt er aan. Hij voelt dat hij rood wordt. Na zaterdagmiddag heeft hij niks meer van haar gehoord. Hij wilde haar ook niet bellen. Het kostte hem wel moeite. Een paar keer stond hij met de telefoon in zijn hand. Hij vraagt zich af hoe ze tegen hem zal doen. Misschien is ze wel kwaad. Maar Floor stapt regelrecht op hem af.

‘Ik ben zo blij dat ik zaterdag niet ben meegegaan. Nog geen halfuur later stond mijn neef voor de deur. Mathijs had weer allemaal belachelijke plannen. Ik heb me doodgelachen.’

Paco weet niks te zeggen. Als ze nou maar niet verder vragen.

‘Daar heb je Sulders!’ zegt hij gauw, en hij wijst naar hun geschiedenisleraar die de school binnen gaat.

‘Ik haat die man.’ Lucas griezelt.

‘Wie niet,’ zegt Yara.

‘Ik,’ zegt Floor. ‘Tegen mij is hij altijd lief.’

‘Als-ie maar niet te lief wordt,’ zegt Lucas. ‘Want dan krijgt hij last met Paco.’

‘Nou en of.’ Paco balt zijn vuisten.

‘Ach, wat ben je toch een jaloers ventje. Zoet maar.’ Floor slaat een arm om Paco heen. ‘Jij mag vanmiddag lekker muziek bij mij komen luisteren. En dat mag Sulders nooit van zijn leven.’

‘Vanmiddag kan ik niet, dan moeten we aan onze doe-hetzelf-site werken.’ Paco heeft zich voorgenomen zich nooit meer door Floor te laten overhalen. Maar het is wel moeilijk. Waarom kijkt

ze nou zo lief naar hem? Hij smelt gewoon onder haar ogen.

‘Jammer, Floor, niet gelukt,’ zegt Sterre die heus wel door heeft dat Floor Paco weer probeert in te palmen.

‘Heb je een nieuwe broek?’ vraagt Floor.

Yara knikt.

‘Dezelfde broek als ik,’ zegt Sterre.

‘Echt?’ vraagt Floor. ‘Ik herkende hem niet.’

‘Ik ook niet,’ zegt Chantal.

Zie je wel, denkt Yara. Niemand ziet dat we dezelfde broek hebben. Dat komt omdat hij bij mij heel anders zit. Bij Sterre staat hij prachtig, maar ik ben veel te vet voor die broek. Het is veel erger dan ze dacht. Het valt niet alleen haar moeder op, maar iedereen.

‘Hebben jullie je geschiedenis geleerd?’ vraagt Hafid die nog hijgt van het harde fietsen. ‘Wie kan mij vertellen waar het over gaat? Ik weet echt helemaal niks.’

‘Luister.’ En Lucas dreunt het hele hoofdstuk achter elkaar op.

Ze krijgen maar twee vragen en moeten van meneer Suldurs alles opschrijven wat ze weten.

De meesten zitten te denken, maar Lucas schrijft maar door. Hij steekt zijn duim op naar Paco. Paco is blij dat het lukt. Lucas moet een voldoende halen, anders redt hij het niet. Zelf brengt hij er niet veel van terecht. De vorige keer had hij een 7,6. Hij haalt zijn spiekbriefje tevoorschijn. Misschien redt hij zo nog een vijfje.

Lucas legt als eerste zijn pen neer.

‘Ben je nou al klaar?’ De anderen beginnen te zuchten.

‘Ja, jongens,’ zegt Lucas. ‘Een kwestie van leren. Meneer geeft ons niet voor niks huiswerk. Het maakt hem niks uit, hoor, of je leert. Meneer heeft zijn papieren wel gehaald. Hij doet het voor ons.’ Iedereen moet lachen. ‘Ja, Paco, ik zie wel hoe je zit te knoeien, maar wat doe je hier nog als je niet leert. Nou?’ Als Lucas eenmaal op dreef is houdt hij niet meer op, maar meneer Suldurs grijpt in.

‘Laat maar eens kijken wat je ervan terecht hebt gebracht.’ En hij neemt Lucas’ proefwerk in.

Lucas kijkt met een stralend gezicht naar zijn leraar die het doorleest.

‘Wat heb ik?’ vraagt hij, en hij doet zijn agenda vast open om het cijfer erin te zetten. ‘Ik hoef niet meer te krijgen dan een zeven. Geeft u de rest van de punten maar aan Paco.’

‘Ja ja,’ zegt meneer Suldurs. ‘Je hebt praatjes voor tien.’

‘Heb ik een tien?’ vraagt Lucas.

Meneer Suldurs zet een cijfer boven Lucas’ werk. ‘Wat heb ik, meneer?’

‘Een vier,’ zegt meneer Suldurs. ‘En dan ben ik nog schappelijk.’

‘Dat kan niet,’ zegt Lucas. ‘Ik wist alles.’

‘Dat is niet genoeg,’ zegt meneer Suldurs. ‘Je moet het ook kunnen opschrijven.’

‘Ik heb drie kantjes vol geschreven!’ zegt Lucas.

‘Ik kan dit niet lezen,’ zegt meneer Suldurs. ‘Het staat vol taalfouten.’

Nu wordt Lucas kwaad. ‘Ik ben dyslectisch, weet u wel. Voor in het klassenboek staat dat u daar rekening mee moet houden.’

‘Het zal wel,’ zegt meneer Suldurs. ‘Maar als je niet behoorlijk kunt schrijven hoor je hier niet.’

Lucas wordt woedend en de rest van de klas ook. Ze weten hoe lastig het voor hem is. Hij heeft zelfs een cursus gedaan. Het heeft wel iets geholpen, maar hij maakt nog steeds veel fouten.

‘Stilte,’ zegt meneer Suldurs. ‘De volgende die nu nog zijn mond opendoet heeft een één.’

‘Het is belachelijk,’ zegt Lucas.

‘Aha, niet alleen kun je geen fatsoenlijk Nederlands schrijven, maar luisteren schijnt ook niet te lukken.’ Meneer Sulders loopt naar de deur en houdt die open. ‘Eruit, jij!’

‘Eikel,’ mompelt Lucas. Het is maar goed dat hun leraar het niet kan verstaan.

Als ze de aula in komen hangt Lucas onverschillig tegen de bar.

‘Wat zei Steenbeek?’ vraagt Paco.

‘Of ben je niet geweest?’ vraagt hij als Lucas zijn schouders ophaalt.

‘Natuurlijk niet,’ zegt Lucas. ‘Me zeker weer voor analfabeet laten uitmaken. Ze bekijken het maar. Dan ga ik toch gewoon van school als ze vinden dat ik te stom ben. Makkelijk zat. Die *sucker* wil zeker dat ik vakkenvuller word.’

Het heeft Lucas geraakt, dat ziet Paco wel. ‘We gaan met z’n allen naar Steenbeek, dan luistert hij wel.’

‘Van mij hoeft het niet,’ zegt Lucas. Maar ze gaan toch.

‘Jullie willen toch niet weer een schoolfeest organiseren, hè?’ vraagt de rector als hij Paco ziet. ‘Jij vindt altijd wel een reden om te draaien.’

‘Ik wil draaien op het afscheidsfeest van meneer Sulders,’ zegt Paco. De anderen moeten lachen.

‘U hoeft de aula niet vrij te maken,’ zegt Hafid. ‘De bezemkast is groot genoeg. Er komt toch niemand.’

‘Geen rare grapjes meer,’ zegt meneer Steenbeek streng.

‘Was het maar een grapje,’ zegt Sterre. ‘Lucas kende zijn proefwerk heel goed. U kunt hem zó iets vragen. Hij weet alles. En alleen omdat hij taalfouten heeft gemaakt krijgt hij een vier, terwijl iedereen weet dat hij dyslectisch is.’

Lucas wordt weer kwaad. ‘Ik moest zo nodig getest worden, anders had ik geen bewijs. Nou, een lekker bewijs, daar heb ik echt iets aan.’ Hij haalt de kaart uit zijn tas. ‘Hier hebben mijn ouders honderd euro voor betaald. En meneer Sulders houdt er geen rekening mee.’

‘Omdat hij zelf dyslectisch is,’ zegt Sterre. ‘Hij kan het niet lezen.’

‘Zo is het wel genoeg. Ik zoek dit met meneer Sulders uit. Je hoort er nog van, Lucas.’ En meneer Steenbeek gaat verder met zijn werk.

‘Van ons hoort hij in elk geval nog,’ zegt Paco als ze de trap af lopen.

‘We pakken ’m!’ zegt Sterre. ‘Ik weet alleen nog niet hoe.’

‘Ik wel,’ zegt Lucas. ‘We sturen een escortgirl op hem af. Dat zal zijn vrouw leuk vinden. Op donderdagavond is hij toch altijd alleen?’

‘Dan bereidt hij zijn lessen voor als zijn vrouw naar haar literaire salon is,’ zegt Paco. ‘Daar is hij toch zo trots op?’

‘Juist, en dan bel ik haar op dat ze eerder naar huis moet.’

Echt Lucas om zoiets te verzinnen. ‘We moeten het veel subtieler aanpakken,’ zegt Paco. ‘Dat hij echt bij iedereen voor gek staat. Hij is toch zo trots dat hij in elk bestuur zit? We bedenken wel iets.’

‘Maar vanmiddag niet,’ zegt Sterre. ‘Dan moeten we aan onze site werken. Als we tenminste mee willen doen aan die wedstrijd.’

‘Het is wel een raar thema,’ zegt Yara. ‘Wat zei je nou? Tape?’

‘Ja,’ zegt Hafid. ‘Plakband, weet je wel. Ze hebben een nieuw soort dat gepromoot moet worden met een doe-het-zelf-site. Mensen moeten op een grappige manier te weten komen wat je met die tape

kan doen.'

'Wat krijgen we eigenlijk als we winnen?'

'Een bedrag van vijftienhonderd euro. Dat kunnen we investeren in onze internetclub.'

'Vijftienhonderd euro is veel, hoor,' zegt Sterre. 'Dan gaan we van de zomer iets leuks doen. Of ben jij weer de hele vakantie in Marokko?'

Hafid knikt. 'Eigenlijk heb ik geen zin.'

'Dan ga je gewoon met ons mee. We halen je vader wel over.'

Niemand zegt iets. Ze weten allemaal hoe belangrijk Hafids vader het vindt dat de familie 's zomers bij elkaar is en dat daar echt niet over valt te praten. En ze gaan het lokaal van Nederlands in.

Als Paco de school uit komt staat Floor hem op te wachten. 'Niemand wil me een lift geven, maar jij wel, hè? Jij laat me niet lopen.'

'Ik heb afgesproken,' zegt Paco.

'Je hoeft me alleen maar even naar het Sint-Michelscollege te brengen,' zegt Floor. 'Dat is alles. Als we nu meteen weggaan ben je op tijd terug.'

Paco kijkt Floor aan. Was ze maar niet zo mooi. 'Oké, maar dan moeten we nu gaan.' Zijn vrienden staan toch nog te praten. Als hij een beetje doorfietst hoeven ze het niet eens te merken.

'Je bent mijn poepie.' Floor geeft Paco midden op het schoolplein een zoen. Hij begrijpt niks meer van zichzelf. Als hij dat van anderen zag vond hij het altijd zo klef. En nu schaamt hij zich niet eens. Maar wie schaamt zich nou voor een zoen van Floor?

'Wat moet je eigenlijk op die school?' vraagt Paco als ze wegfietsen.

'Mathijs wacht daar op me,' zegt Floor. 'Ik hoop dat hij er staat, dan kun je mijn neef meteen zien. Hij is hartstikke populair. Hij zit in de feestcommissie.'

Paco trapt keihard door. Hij moet er niet aan denken dat hij weer te laat komt. Het liefst zou hij de hele middag met Floor achterop rondfietsen. Hij schaamt zich voor zijn gedachten.

Dat heeft hij de laatste tijd wel vaker. Hun internetclub was altijd zo belangrijk voor hem, maar sinds hij verkering heeft kan hij het zo missen.

'Hier is het. Ah, daar staat Mathijs al. Mathijs!' roept Floor als Paco de stoep op rijdt. 'Hier is dj Paco.'

Paco ziet dat iedereen opkijkt. Sommige meisjes beginnen met elkaar te smoezen. Hij voelt zich wel trots.

'Hoi,' zegt Mathijs. 'Dus jij bent de beroemde dj. Ga je mee iets drinken?'

'Sorry,' zegt Paco, 'maar ik moet weg.'

'Je wilde Paco toch nog iets vragen?' zegt Floor.

'Ja,' zegt Mathijs. 'Zou je op ons schoolfeest willen draaien? Het is over drie weken.'

Paco knikt. 'Voorlopig neem ik nog alles aan. Je weet wat ik vraag?'

'Honderd euro,' zegt Floor. 'Ja, dat moet iedereen betalen. Behalve als ik erbij ben, hè, Paco? Dan doe je het voor niks.'

'Voor mijn eigen school maak ik altijd een speciaal prijsje,' zegt Paco.

'Maar nou doe je het eigenlijk een beetje voor mij,' zegt Floor. 'Omdat Mathijs mijn neef is. En ik ben natuurlijk veel meer van je dan die stomme school. Tenminste dat hoop ik wel. Dus...'

'Het zou fijn zijn als het niks kostte,' zegt Mathijs. 'Wie weet worden we nog familie.'

'Familie moet de dubbele prijs betalen,' lacht Paco.

'Hij pest je, hoor,' zegt Floor. 'Ik zie het aan hem.'

Paco vindt het moeilijk. Zijn vrienden zullen vragen of hij gek is geworden. Maar het is wel een goede kans om Floor te laten zien hoe belangrijk ze voor hem is. ‘Goed, omdat jij de neef van Floor bent doe ik het gratis. Maar ik moet nu wel gaan.’ Paco geeft Floor een snelle kus op haar wang en rijdt weg.

Hij heeft zo’n haast dat hij niet omkijkt, anders zou hij zien dat Floor haar hand ophoudt en Mathijs er twee briefjes van twintig euro in legt.

‘Waar was je nou?’ roept iedereen als Paco de kelder binnen stapt. Die is zo’n beetje hun eigen plek geworden. Ze hebben geluk dat de ouders van Lucas de kelder een halfjaar geleden aan hen hebben afgestaan. Yara heeft de muren beschilderd. Ze hebben verlichting opgehangen. Op de deur hangt een levensgrote poster. Er staan twee computers, een scanner en een oude geluidsinstallatie. Er is ook een barretje, met een koelkast die ze op een rommelmarkt op de kop hebben getikt. Hun plan was dat-ie altijd vol lekkere drankjes zou staan, maar daar hebben ze geen geld voor. Meestal moeten ze het doen met de cola die Lucas van boven haalt.

‘Ik weet dat ik te laat ben,’ zegt Paco. ‘Maar ik moest even zaken doen. Ik heb een gouden klussie binnengesleept. Ik mag draaien op het Sint-Michels.’

Hafid is blij voor Paco, maar Sterre vindt het geen excuus. ‘Dat had je toch wel even kunnen zeggen? Wij zitten hier maar te wachten.’

‘Niet voor niks,’ zegt Paco. ‘Toen ik het hoorde kreeg ik zo’n kick. Er kwam gelijk een fantastisch idee in mijn kop om Sulders te pakken.’

‘Daar gaan we het niet over hebben,’ zegt Hafid. ‘Het gaat over onze website. Ik vind dat we vanmiddag een plan moeten maken. Als we de hele tijd over Sulders gaan praten winnen we nooit. Het is toch al geen gemakkelijk onderwerp.’

‘Daarom is het juist zo goed dat ik iets heb verzonnen. Ik heb een supercombi bedacht.’ En Paco gaat zitten.

‘Help,’ zegt Hafid. ‘Hij heeft weer een of andere ingeving, jongens. Het gaat over tape, weet je dat nog wel? Niet over Floor. Hoewel ik het verband wel zie. Tape of Floor, wie plakt er beter?’

‘Nee, jullie denken veel te min over mij,’ zegt Paco. ‘Ik weet heus wel dat het over tape gaat. Maar we maken Sulders tot hoofdfiguur van onze doe-het-zelf-site. Eerst laten we zien dat onze Sullie altijd gewone plakband gebruikte.’

De anderen vullen hem meteen aan. ‘Te gek! Om de mond van een van zijn leerlingen dicht te plakken. Maar het lukte hem maar niet. Hij plakte zijn vingers aan elkaar...’

‘En als hij zijn vrouw de mond dicht wilde plakken omdat ze ook ergens een mening over had, zat het plakband in zijn haar...’

‘En hij plakte de mond dicht van een medebestuurslid die ergens tegenin ging, en toen zat zijn bril ertussen...’

‘Dat wordt fantastisch, jongens!’ zegt Hafid. ‘En dan gaat hij toch maar over op Supertape. Had onze Sullie dat maar eerder gedaan. Niet één mond maar een hele rij monden wordt dichtgeplakt. Het wordt super, ik weet het zeker.’

‘En welk intelligent brein heeft dit verzonnen? Nou?’ Paco staat op. Iedereen begint te klappen. ‘Heb ik het goedgemaakt of niet?’

‘Ja, je hebt krediet,’ zegt Hafid. ‘Deze week mag je elke keer een kwartier te laat komen.’

‘Na deze grandioze vondst even een colaatje, jongens.’ Lucas haalt de fles uit de koelkast.

‘Hoe pakken we het aan?’ vraagt Sterre. ‘Gebruiken we een foto van Sullie?’

‘Dat is niet handig,’ zegt Paco. ‘Dan kan hij ons aanklagen. We moeten hem natekenen.’ Ze kijken

allemaal naar Yara.

‘Nee, hè? Moet ik dat doen?’

‘Jij bent de enige die het kan,’ zegt Paco.

‘En we noemen hem geen Sulders maar Sullie. Dan kan hij niks beginnen.’

‘We moeten winnen,’ zegt Hafid. ‘Dan gaat die site echt de lucht in en dan breken we in één klap door.’

‘Ik hoor hem al tekeergaan.’ Paco doet meneer Sulders na: ‘Hoe halen jullie het in je hoofd om mij belachelijk te maken?’

‘U meneer? Hoezo? Zoiets zouden wij toch nooit doen? U lijkt er helemaal niet op. Een lichte vorm van paranoia. En u heet toch geen Sullie?’

‘Eigenlijk moest er Sulie staan, maar Lucas heeft de naam ingevoerd en dan weet u het wel...’

‘Hier gaan we voor, jongens, hier zetten we ons de komende weken voor honderd procent voor in.’ Hafid haalt een zak chips tevoorschijn. ‘Hou je hand op,’ zegt hij tegen Yara.

‘Ik hoef niet,’ zegt Yara. ‘Ik heb net mijn brood op.’

‘Niet zo bescheiden.’ Sterre pakt een handvol chips en geeft die aan Yara. Yara kijkt naar de chips. Dat moet ze dus niet doen. Als ze ergens vet van wordt, is het van chips. Ze pakt een paar chippies en doet net of ze ze in haar mond stopt. Als niemand kijkt doet ze haar hand omlaag en laat ze in haar broekzak glijden.

Paco fietst langs de garage. Hij moet zijn vader vertellen wat ze voor de website hebben bedacht. Als hij de hoek om komt, kijkt hij automatisch naar de overkant. Zijn vader zit in zijn kantoortje.

‘Je hebt geluk,’ zegt hij als Paco binnenkomt. ‘Als je twee minuten later was gekomen, was ik weg geweest.’

‘Dan ben ik dus toch te vroeg. Stom van me,’ zegt Paco. ‘Ik dacht: Jij bent er toch niet, dan kan ik mooi even de Daf lenen.’

‘Jij durft!’

Gelukkig kunnen ze er weer samen om lachen.

‘Ik moet zo naar een klant,’ zegt zijn vader. ‘Een heel vervelende man. Zin om mee te gaan?’

‘Ik heb vandaag al een vervelende man gezien.’ En Paco vertelt over meneer Suldurs en hun plannen voor de website.

Bij zo’n verhaal zou zijn moeder meteen beginnen te zeuren: Moeten jullie dat nou wel doen? Die man heeft het waarschijnlijk niet zo bedoeld. Maar zijn vader is net zo verontwaardigd als Paco zelf. ‘Ontzettend goed bedacht van jullie. Daar vraagt die vent toch om. Hoe kan hij dat nou doen?’ Zijn vader is razend op hun leraar. Hij heeft vaak genoeg van Paco gehoord hoe moeilijk Lucas het heeft met zijn dyslexie.

‘Als je nog een goed ideeetje voor de website hebt moet je het zeggen. We moeten winnen, zie je.’

‘Zo te horen hebben jullie fantasie genoeg,’ zegt zijn vader.

‘Hoe is het afgelopen met de Studebaker?’ vraagt Paco. ‘Je had er misschien toch iemand voor?’

‘Dat gaat niet door, maar ik kreeg vanochtend een mailtje dat het helemaal goedmaakt. Iemand heeft een oude MG te koop. Uit 1960. Wat denk je daarvan?’

‘Super!’ roept Paco. De MG is de mooiste oldtimer die hij kent. Ze wilden er al zo lang een kopen, maar ze konden er steeds niet aan komen.

‘Wanneer ga je hem halen?’ vraagt Paco. ‘Want je snapt dat ik daarbij moet zijn.’

‘Volgende week,’ zegt zijn vader.

‘Daar neem ik vrij voor, hoor. Ik bel zelf wel op. Je hoeft niet zo zorgelijk te kijken. Ik sta er hartstikke goed voor. Je kan trots op me zijn. Ik sta maar voor twee vakken onvoldoende, en ik heb ook verkering met het knapste meisje van school.’ Hij ziet dat zijn vader blij voor hem is. Hij vindt het ook naar voor Paco dat het met Yara niets zal worden. Gelukkig vraagt hij er niet meer naar.

‘Wanneer krijg ik haar nou eens te zien?’ vraagt vader. ‘Je snapt wel dat ik overal rondbazuin dat mijn zoon verkering heeft, maar als ze vragen hoe mijn toekomstige schoondochter er uit ziet weet ik het niet eens.’

‘Ik neem haar wel een keer mee. Ze heeft zwart haar, tot hier.’ Paco wijst naar zijn oren. ‘En een heel knap gezicht. Echt prachtig, net een kunstwerkje.’

‘Is ze alleen maar mooi, of is ze ook nog aardig? Of is dat weer een ouwelullenopmerking?’

‘Goed geraden,’ zegt Paco. ‘Hou jij het nou maar bij je oldtimers. Ik ga er vandoor en volgende week ga ik mee.’

‘Top.’ Zijn vader steek zijn duim op.

Hij kijkt naar buiten. ‘Kun je niet beter nog even wachten? Moet je zien hoe het plentst.’

‘Geeft niet,’ zegt Paco. ‘Ik neem de Daf wel.’

Hij loopt door naar zijn bus en kijkt naar het voorportier. Hij is niet tevreden. Misschien kan hij toch beter eerst een ontwerp maken. Dat zal wat worden, maar hij kan het altijd proberen. Misschien ontdekt hij ineens een verborgen talent bij zichzelf.

Nee, hè! Dat is wel de laatste in wie Paco zin heeft. Pieter Groen is op visite. Wat moet die nou weer bij zijn moeder?

‘Wat een verrassing,’ zegt Pieter. ‘Hoe gaat het met je?’

Slijmbal, denkt Paco. Het interesseert je helemaal niks. Hij heeft geen zin om met die man te praten. ‘Goed,’ zegt hij kortaf.

‘We praten nog even na,’ zegt zijn moeder. ‘We komen net van een vergadering. En wat voor vergadering.’

‘Dankzij jou is het nog een zinnige dag geworden, Marit.’ Pieter kijkt Paco aan. ‘Weet je wel hoe bijzonder je moeder is? Je had haar vanmiddag moeten zien.’

‘Nou nou,’ zegt zijn moeder.

‘Nee, Marit, ik zeg geen woord te veel. Je was geweldig. Hoe je daar zat. Je woordkeus, je uitstraling... Je mag wel heel trots op je moeder zijn, jongen.’

Ja, hoor, dat geslijm hoef ik niet te horen. Paco gaat naar boven. Hij pakt zijn rugtas uit. Net als hij aan zijn huiswerk wil beginnen gaat zijn mobiel. Het is maar goed dat Floor hem niet ziet. Van opwinding laat hij zijn telefoon bijna vallen.

‘Hoi, Floor,’ zegt hij. ‘Hoe is het?’

‘Slecht,’ zegt Floor.

Ze gaat het toch niet uitmaken? denkt Paco als hij haar zielige stemmetje hoort.

‘Ik snap mijn wiskunde niet,’ zegt Floor. ‘En hij vraagt vast mijn schrift omdat ik het vorige keer niet had gemaakt. Kun jij me helpen met die sommen?’

‘Natuurlijk.’ Paco is allang blij dat alles nog goed is. ‘Ik kom zo naar je toe.’

Een poosje geleden heeft Paco Yara met haar wiskunde geholpen. Eigenlijk was het een smoes van hem om alleen met haar te kunnen zijn. Hij vergeet nooit meer hoe ze daar zaten, naast elkaar op Yara’s bed. Hij wist zeker dat ze die middag zouden zoenen, omdat hij dacht dat Yara ook op hem was. Maar dat had hij gedroomd. Yara had alleen maar aandacht voor haar sommen. En hij maar uitleggen. Hij durfde niet eens een arm om haar heen te slaan. Nou gaat het gebeuren, dacht hij toen ze eindelijk klaar waren. Dat moet ze gevoeld hebben, anders was ze nooit opgestaan om haar tekeningen te laten zien. Reuze romantisch! Daarna heeft hij haar uit zijn hoofd gezet en dat is maar goed ook, want nu ziet hij pas het verschil. Floor snapt ook geen snars van wiskunde, maar dat kan haar niks schelen. Hij mag het niet eens uitleggen. ‘Je bent mijn bijlesleraar niet, je bent mijn vriendje,’ zegt ze.

Ze staat op om haar nieuwe cd op te zetten. Ze zet hem zo hard dat ze Paco niet eens meer kan verstaan. Paco moet lachen. Midden onder een som springt Floor op. ‘Dit is zo’n gaaf nummer. Daar kan ik niet bij blijven zitten.’ En ze begint te dansen. ‘Er is pas een single van ze uit,’ zegt ze. ‘Als ik geld heb koop ik ’m.’

Net als ze verder willen gaan, belt Chantal. Floor valt op haar bed en begint uitgebreid te kletsen. Dat ze de hele tijd aan de telefoon hangt vindt Paco niet zo erg, maar dat gegiechel! Hij besluit door te werken, dan hoort hij het tenminste niet. En waarom zou hij op Floor wachten? Hoe eerder ze klaar

zijn des te beter. Dan kunnen ze nog iets leuks gaan doen.

‘Hoe lang duurt het nog voordat die stomme sommen af zijn?’ vraagt Floor als ze eindelijk klaar is met bellen.

‘Nog één rijtje.’ Paco vindt het nog knap van zichzelf dat het zo snel gaat. Dit hoofdstuk is nieuw voor hem. Floor zit in de parallelklas, die ligt duidelijk iets voor. Het was even puzzelen, maar toen had hij door hoe het moest.

‘We worden zo opgehaald.’

‘Door wie?’ vraagt Paco.

‘Door Chantal en haar broer. Ramon mag vanmiddag de cabriolet lenen. Leuk, hè? We gaan lekker naar het strand.’

Paco mag Ramon niet. Hij vindt hem een patser. Echt een kind van rijke ouders. Op school voert hij geen klap uit. Hij is twee keer blijven zitten. Hij zit pas in de vierde en hij is al achttien. En een verbeelding! Hij denkt dat hij dj is, net als Paco, maar hij kan er niks van. Op een schoolfeest mag hij nooit draaien, dan vragen ze Paco altijd. Dat zit hem natuurlijk helemaal niet lekker. Chantal vertelde dat hij ook aan de wedstrijd van Supertape meedoet. Ha ha, dat zal wat worden. En Chantal wist zeker dat hij gaat winnen. De kak waarmee ze dat zei. Paco vindt haar net zo erg als Ramon. Ze heeft een eigen paard en dat moet iedereen weten. Ze rijdt in dezelfde manege als Sterre. ‘Opzij met je huurpaard,’ heeft ze een keer tegen Sterre gezegd toen ze erlangs moest. Dat geloof je toch niet! Hij bemoeide zich nooit met Chantal. Het komt door Floor dat hij nu met haar te maken heeft. Wat kunnen hem die twee kakkers schelen? Hij gaat met Floor naar het strand. Hartstikke romantisch. Hij ziet het al voor zich. Lekker samen met Floor op de achterbank.

‘Niet gek!’ Hij kijkt naar Floor die voor haar klerenkast staat en ziet hen al samen langs de vloedlijn lopen.

‘Ik moet nog drie sommen,’ zegt hij. ‘Of maak jij het af?’

‘Ik?’ roept Floor verontwaardigd.

‘Je hebt nou toch wel genoeg geoefend,’ zegt Paco plagerig.

‘Ik hoef die stomme wiskunde niet te snappen. Daar heb ik mijn vriendje voor.’ Floor steekt haar tong naar hem uit.

‘Ja ja, ben ik daarvoor?’ Paco pakt lachend een leeg blaadje.

‘Als je de sommen toch overschrijft, doe het dan twee keer,’ zegt Floor. ‘Dan heeft Chantal ze ook.’

Paco moet even slikken. Hij had nooit gedacht dat hij nog eens zo gek zou zijn om Chantals huiswerk te verzorgen. Maar goed, door haar krijgt hij wel een supermiddag.

Paco is net klaar met overschrijven als er buiten wordt getoeterd. Floor rent naar het raam. ‘Daar zijn ze!’

Paco had Ramon al een poosje niet gezien, maar hij is nog erger geworden. Hoe hij eruitziet. Hij voelt zich echt een *wise guy* met die zonnebril en dat petje. Dan valt Chantal nog mee en die vond hij al zo erg. Wel een mooie auto. Paco houdt het achterportier voor Floor open.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Ik wil voorin.’

Het dringt pas echt tot Paco door als ze al weggrijden. Waarom zit Floor niet naast hem? Maar dan snapt hij het wel. Ze vindt het vast niet leuk tegenover Chantal en Ramon. Dan zijn ze zo echt met een verliefd stel uit. Misschien heeft ze ook wel gelijk.

Chantal doet haar discman op. Dat komt goed uit. Hij heeft echt geen zin om de hele tijd met haar te praten. Die verhalen over de manege interesseren hem niet. Als Sterre erover vertelt vindt hij het nog wel leuk, maar Sterre houdt ook zoveel van Apollo. Trouwens over alle paarden in de manege heeft ze leuke verhalen. Chantal noemt alleen maar van elk paard de prijs.

Hij kan niet zeggen dat het gezellig is. Floor praat maar met Ramon. Ze kijkt niet één keer achterom. Zelfs als ze een kauwgummetje uitdeelt doet ze alleen haar hand naar achteren. En bij Ramon stopt ze het in zijn mond. Hij weet ook wel dat het komt omdat Ramon rijdt, maar het maakt hem toch jaloers.

Ze zijn nog niet uit de auto of Floor rukt Ramons pet van zijn hoofd en rent ermee het strand op. En Ramon er natuurlijk achteraan.

Paco loopt maar langs de kustlijn. Af en toe schopt hij een bal naar een kind. Chantal zit in het zand. 'Ik wacht wel tot jullie zijn uitgewaaid,' zei ze. Eigenlijk wilde ze in het strandpaviljoen zitten, maar daar werd ze weggestuurd omdat ze geen geld had voor een consumptie. Ze leeft altijd op andermans zak.

Paco voelt zich overbodig. Hij moet aan de woorden van zijn vader denken. Leuk dat ze knap is, maar is ze ook aardig?

Ineens weet hij het niet meer. Tegelijk schrikt hij van zijn gedachten. Hoe kan hij nou zo denken? Ramon is de broer van haar vriendin. Daar mag je toch wel een beetje mee dollen. Ze is hem heus niet vergeten. Ze komt al naar hem toe.

'Lekker windje, hè?' En ze pakt zijn hand.

Ze lopen nog geen twee minuten hand in hand als Ramon een camera tevoorschijn haalt. Het is een digitale camera van zijn vader. Dat ding moet aardig wat hebben gekost.

Floor rukt zich los. 'Ik wil op de foto!' En ze poseert bij de zee.

Wat is ze toch mooi, denkt Paco. Ze kan zo in een blad.

Ramon maakt een hele reportage en daarna laat hij zien hoe de foto's zijn geworden. Paco wil er wel een, maar Ramon mailt ze vast wel aan Floor.

'Ik wil ook nog met z'n tweeën op de foto,' zegt Floor.

Paco vindt het wel stoer om een foto van hen samen te hebben, dan kan hij die aan zijn vader laten zien.

'Jij moet hem nemen.' Floor duwt de camera in Paco's hand en gaat naast Ramon staan met haar arm om hem heen. Paco heeft zin om het fototoestel in zee te smijten. Waarom neemt ze eigenlijk geen verkering met Ramon? Hij is wel van plan het tegen Floor te zeggen. Ze hoeft niet te denken dat hij een watje is. Hij heeft geen zin meer om nog langer zogenaamd gezellig te doen. Met een chagrijnig gezicht loopt hij achter hen aan naar Chantal.

'Ik heb zin om iets te drinken, maar ik heb geen geld bij me. Wie kan het even voorschieten?' Floor kijkt Paco aan.

Je kan me wat, denkt Paco. Dan kan ik zeker voor iedereen betalen, want die twee hebben ook niks. Hij reageert niet.

'Laten we maar gaan,' zegt Ramon. 'Anders zitten we in de file.'

'Dat is ook zo,' zegt Floor. 'Ik heb straks pianoles.'

Floor loopt naast hem als ze naar de auto gaan. Dat hoeft nou ook niet meer, denkt Paco. Dat had je eerder moeten doen.

'Nou mag jij voorin,' zegt Floor, en ze duikt achterin naast Chantal.

Ook dat nog, denkt Paco. Dan kan ik de hele weg naast die Ramon zitten. Hij heeft echt niks tegen dat joch te zeggen. Maar Ramon blijkt ook niet tegen hem. Hij zet zijn cd-speler keihard aan.

Als Ramon hen voor de deur heeft afgezet, kan Paco het niet meer voor zich houden. 'Het lijkt wel of je verliefd bent op Ramon,' zegt hij.

'Ik op Ramon? Hoe kom je daar nou bij?' Floor begint hard te lachen.

‘Je hing anders wel de hele tijd om hem heen,’ zegt Paco.

‘Hoe moest ik het anders voor elkaar krijgen?’ zegt Floor. ‘Maar het is me gelukt.’

‘Wat is je gelukt?’

‘Je kent die hockeyclub toch wel waar Ramon op zit?’

‘Ja,’ zegt Paco. ‘Met al die ballen.’

‘De feesten die daar worden gehouden zijn razend populair,’ zegt Floor.

‘Een jongen die daar draaide is nu dj bij een heel grote discotheek. Die eigenaars van grote discotheken zijn altijd op zoek naar goeie dj’s en die pikken ze daar weg. Ramon kent iedereen. Hij wil daar ook draaien, maar ze vinden hem niet goed genoeg. Daarom was het extra moeilijk, maar ik heb het voor elkaar dat jij mag draaien. Dat is je kans! Jij bent hartstikke goed. Zie je het voor je, elk weekend draaien in een grote discotheek?’

‘Dus daarom zat je zo te slijmen met Ramon? Dat deed je voor mij. Wat lief van je. En ik was nog kwaad ook. Hoe kan ik het goedmaken?’

‘Het is al goed.’ Floor geeft Paco een kus op zijn mond. Ze kijkt op haar horloge. ‘Help, mijn pianoleraar zit vast al op me te wachten. Tot morgen!’ En ze holt de tuin in.

Paco stapt op zijn fiets. Hij kan zich wel voor zijn kop slaan. Wat is hij stom geweest met z’n jaloerse gedoe. Hij mag draaien op die kakclub van Ramon. Straks krijgt hij echt een aanbieding voor een grote discotheek. Wow... Dat heeft hij dan wel aan Floor te danken. Is ze lief? Ja, pa, hartstikke lief, en hij stapt een muziekwinkel in om Floors lievelingssingle te kopen.

‘Weet je al dat we vandaag Sulders hebben?’ vraagt Hafid als Yara het schoolplein op komt.

‘Paco belde me gisteravond,’ zegt Yara. ‘Ik wist niks van die roosterwijziging.’

‘Nou moet je hem straks natekenen,’ zegt Lucas. ‘Durfde je wel naar school?’

‘Ik wilde me ziek melden.’ Yara steekt plagerig haar tong uit.

‘Ja ja, ik houd je wel vast, voordat je er ineens vandoor gaat.’ En Paco pakt haar hand.

Yara voelt dat ze kleurt en slaat gauw haar ogen neer. Haar gevoel voor Paco gaat ook nooit over. Nadat ze gisteravond ophing heeft ze ook de hele tijd aan hem gedacht.

Het is toch belachelijk; ze kan toch niet verliefd op Paco blijven terwijl hij verkering heeft met Floor. Het zou beter zijn als ze hem niet meer zag. Dat ze met hem in de klas zit gaat nog wel, maar hun internetclub maakt het zo moeilijk. Misschien moet ze er met een of andere smoes uit stappen. Ze kan heus wel iets verzinnen. Tegen Sterre kan ze zeggen dat ze er geen tijd meer voor heeft omdat ze zich moet voorbereiden op de kunstacademie. Maar ze kan haar vrienden toch niet in de steek laten? Net nu ze zo’n goed idee voor de wedstrijd hebben. Ze hebben haar nodig. Zij moet voor de plaatjes zorgen. Er is verder niemand die dat kan.

‘We moeten het wel goed doen,’ zegt Sterre. ‘Sulders mag geen argwaan krijgen.’

Daar heeft Yara al iets op bedacht. ‘Ik teken ook een paar andere leraren na, en dan zeg ik dat het voor de schoolkrant is.’

‘Dat is prima,’ zegt Lucas, ‘maar daarmee zijn we er nog niet. Ook al heet-ie geen Sullie, hij lijkt er sprekend op. Hij kan ons aanklagen als hij de website ziet.’

‘Hoe wou je dat voorkomen?’ vraagt Hafid.

‘Door hem een verklaring af te persen dat hij het niet is.’

‘Welja.’ Paco moet lachen. Echt Lucas weer. ‘Afpersen, zei je? Hoe zie je dat voor je? Wil je zijn vrouw ontvoeren of een van zijn kleinkinderen? Jij weet er altijd wel weer een of andere criminele draai aan te geven.’

‘Zo drastisch hoeft nou ook weer niet,’ zegt Lucas.

‘Nee, hoor,’ lacht Hafid. ‘Alleen een mes op zijn keel. Rustig maar, meneer Sulders. Ik doe u niks, als u maar een handtekening zet. Moet kunnen.’

‘We moeten er maar vanuit gaan dat hij ons niet aanklaagt,’ zegt Paco.

‘Lekker naïef,’ zegt Lucas. ‘Ik zie hem er zo voor aan. Denk je nou eens in. Wie geeft een hardwerkende gehandicapte scholier een vier? Sulders. Als je daartoe in staat bent heb je geen geweten.’

Sterre is het met Lucas eens. ‘Eigenlijk is hij een gevaar voor de maatschappij. Ik stel voor dat ze hem opsluiten.’

‘Welja,’ zegt Paco. ‘Waarom niet meteen tbs.’

‘Ik teken hem eerst na,’ zegt Yara. ‘Misschien lukt het me helemaal niet, dan houdt alles op.’

Lucas valt voor Yara op zijn knieën. ‘Ons lot ligt in uw handen...’

‘Hoe kunnen we je steunen,’ zegt Hafid.

‘Wil je iets versterkends? Ik heb gisteren getrakteerd op de manege omdat Apollo jarig was. Ik heb

nog een paar koeken over.’ En Sterre haalt een zakje uit haar tas.

Paco en Lucas steken hun hand erin. ‘Even voorproeven, dat doen ze bij de koningin ook. We moeten niet hebben dat Yara zo meteen met een voedselvergiftiging wordt opgenomen.’

‘Jullie hebben wel heel weinig vertrouwen in mijn bakkunst, hè?’ zegt Sterre.

‘Hmmm... Kokos.’ Paco neemt een hap. ‘Bijna net zo lekker als de amandelkoeken van Hafid.’

‘Zit er kokos in?’ vraagt Yara als Sterre haar een koek voorhoudt. ‘Dat lust ik niet.’

Ze heeft vanochtend besloten te gaan lijnen. En niet halfbakken. Ze is van plan het echt goed aan te pakken. Ze schrok toen ze vanochtend op de weegschaal stond. Er moet zeker tien kilo af. Ze heeft een strak schema gemaakt, anders wordt het niks. Deze week moet ze al een kilo kwijtraken. En ze houdt zich eraan. Ze weet zeker dat ze het kan. Nu ook. Ze heeft best trek in zo’n lekkere koek. Vanochtend heeft ze alleen een appel gegeten. Maar ze peinst er niet over er een te nemen, zelfs geen hapje.

‘Heb je thuis een beetje geoefend?’ vraagt Lucas.

‘Hoor je dat nou?’ zegt Paco tegen Yara. ‘En jij was nog wel zo bang dat het opviel, maar Lucas heeft niks gemerkt. Ze heeft je de hele week nagetekend.’

‘Mij?’ vraagt Lucas.

‘Ja, jou. Omdat jij op Sullie lijkt.’

‘Lijk ik op Sullie?’ roept Lucas verontwaardigd. ‘Die eikel met zijn paardenkop en zijn hangbuik?’

‘Nou ja, jullie zijn niet meteen een eeneiige tweeling, maar er is wel veel gelijkenis,’ zegt Paco.

‘Pas op, hoor, met je paardenkop.’ Sterre geeft Lucas een klap. ‘Daar beledig je Apollo mee. Yara, zeg jij eens wat. Wordt het niet tijd dat we Paco uit de groep zetten? Hij krijgt veel te veel praatjes.’

Yara moet zuchten. Voor haar zou het wel veel gemakkelijker zijn, maar dat zegt ze maar niet.

Als ze het geschiedenislokaal in komen staat meneer Sulderson met hun proefwerken in zijn hand. ‘Ik weet niet wat jullie plannen voor dit schooljaar zijn, maar het is zeer slecht gemaakt. Meer dan de helft van de klas heeft een onvoldoende.’

‘Het waren ook maar twee vragen,’ zegt Paco. ‘Twee vragen over het hele hoofdstuk.’

‘Uit twee vragen kan ik opmaken of jullie het hebben geleerd,’ zegt meneer Sulderson. ‘Maar het kan jullie niks schelen dat jullie onder de maat hebben gepresteerd. Jullie gaan gewoon met een of andere smoes naar Steenbeek om er een punt bij te pingelen.’ Hij kijkt Lucas aan.

‘Het is geen smoes,’ zegt Lucas. ‘Ik heb een bewijs dat ik dyslectisch ben.’

‘Ja, je bent heel knap,’ zegt meneer Sulderson. ‘Je hebt je zielige verhaal gehouden en meneer Steenbeek schijnt daar gevoelig voor te zijn. Maar ik niet. Ik heb je er een punt bij gegeven, maar ik sta er niet achter.’

‘Eén punt maar?’ zegt Lucas. ‘Dan heb ik nog maar een vijf. Dat is toch niet eerlijk.’

‘Hoezo niet eerlijk?’ vraagt meneer Sulderson. ‘Eigenlijk zijn het nog vijf punten te veel. Als je geen behoorlijk Nederlands kunt schrijven, kom je nergens. Ik weet het wel, tegenwoordig moet iedereen een diploma halen in het voortgezet onderwijs.’

‘Dat kán Lucas ook.’ Paco kan er niet meer tegen.

‘Luister eens,’ zegt meneer Sulderson. ‘Als je één been hebt, dan ga je toch ook niet naar de dansacademie? Ze lachen je daar uit. Ook met een briefje van de dokter.’

‘Dat is heel iets anders,’ zegt Lucas.

‘Genoeg hierover.’ En meneer Sulderson geeft hun de proefwerken terug. Terwijl hij de vragen behandelt zit Yara maar te tekenen. Ze heeft nog nooit iemand moeten tekenen aan wie ze zo’n hekel heeft, maar het lukt haar wel. Sterre werpt af en toe een blik op Yara’s werk en steekt haar duim naar de anderen op.

De tekening is zo goed als klaar als meneer Sulders Yara's naam noemt. 'Mag ik misschien weten wat jij daar uitvoert?' En hij loopt naar haar toe. Als hij de tekening ziet schudt hij minachtend zijn hoofd. 'Het is één ding dat je onder mijn les zit te tekenen, maar het lijkt nergens op. En jij denkt aan de kunstacademie? Ik neem aan dat dit mij moet voorstellen. Ben ik zo bijzonder dat je mij moet natekenen?'

'Ik teken alle leraren na,' zegt Yara. 'Voor de schoolkrant.'

'Je kunt maar beter mijn naam eronder zetten,' zegt meneer Sulders, 'anders herkennen ze mij niet eens.'

'En als de schoolkrant uitkomt en ze herkennen u wel, dan bent u zeker boos op ons,' zegt Lucas.

'Onmogelijk,' zegt meneer Sulders. 'Het spijt me voor jullie, maar hier lijk ik echt niet op.'

'Dat wil ik zwart op wit hebben,' zegt Paco. 'Noteer, Yara, meneer Sulders vindt dat hij hier niet op lijkt.'

'Sterker nog,' zegt meneer Sulders. 'Er bestaat geen enkele overeenkomst tussen mijn persoon en dit gekrabbel.'

'Schrijf op,' dringt Sterre aan.

Voordat meneer Sulders zich bedenkt schrijft Yara de tekst onder het portret en daarna geeft ze hem een pen.

Vol spanning kijken ze naar hun leraar die zijn handtekening eronder zet.

'We gaan toch niet naar huis?' vraagt Lucas als de laatste les voorbij is. 'Sulders heeft vrijwillig een handtekening gezet, dat moeten we vieren.'

'Ik had nooit gedacht dat-ie zo stom was. Waar gaan we heen?' vraagt Hafid.

Sterre vindt dat ze een bezoekje aan Schuim moeten brengen. 'We hebben toch nog wel wat in kas? Anders nemen we een voorschotje op onze prijs.'

Yara heeft net besloten zoveel mogelijk afstand van Paco te bewaren. Ze heeft een excuus om niet mee te gaan, want iedereen weet dat haar moeder vandaag jarig is.

'Ik kan niet,' zegt Paco. 'Ik ga met mijn vader achter een MG aan. Als jullie straks dronken voor het raam van Schuim zitten en er komt een sportwagen langsscheuren, dan ben ik het.'

'Hij wel,' zegt Hafid. 'Ik wil dat ding wel zien, hoor, als-ie bij jullie in de showroom staat.'

'Voorlopig staat-ie op de brug,' zegt Paco. 'Er moet heel veel aan gebeuren. Hoe laat spreken we morgenmiddag af?'

'We zouden met z'n allen voor het eten zorgen, weet je nog?' herinnert Hafid hem. 'Sterre en ik maken couscous.'

'Nee,' zegt Sterre. 'Ik vind het wel lekker, maar we hebben vorige keer al couscous gegeten.'

'Je wilde het toch leren maken?' vraagt Hafid.

'Een andere keer,' zegt Sterre. 'Je zegt zelf altijd dat het heel veel werk is, omdat het lamsvlees zo lang moet stoven. Daar hebben we nu geen tijd voor. We maken spaghetti, dat is zo klaar. En Paco zorgt voor het toetje?'

'Nee, hè?' kreunt Lucas. 'Die coupe cement van Paco hoef ik niet. We willen nog uit, morgenavond. Ik maak wel een toetje.'

'Dus ik hoef weer niks te doen?' vraagt Paco.

'Jij mag de kaas meenemen voor over de spaghetti,' zegt Sterre.

'Ik weet heel speciale kaas,' zegt Paco. 'Wedden dat jullie die nog nooit hebben geproefd?'

'Dat houden we dan liever zo,' zegt Hafid. 'Zeker onze heerlijke spaghetti verpesten met je tenenkaas. Jij hoeft al niks meer mee te nemen. Je doet voor spek en bonen mee.'

‘Spek en bonen dus, het komt eraan.’ En Paco rijdt lachend weg.

Paco’s vader komt ook net binnen als Paco thuiskomt.

‘Ik heb brood voor jullie ingepakt,’ zegt zijn moeder. ‘Want voor jullie terug zijn is het vast al laat.’

Paco stopt het fluitend in zijn rugtas. Hier heeft hij zich al de hele week op verheugd. Eerst zouden ze zaterdag gaan, maar vrijdagavond is nog gezelliger.

‘Zullen we?’ Zijn vader staat al bij de deur.

Een poosje later rijden ze de snelweg op.

‘Hoe laat heb je afgesproken?’ vraagt Paco.

‘Zeven uur.’

‘O, dan zijn we lekker vroeg.’

‘Ik denk dat we het net redden,’ zegt zijn vader. ‘Als we om zes uur in dat dorp zijn, hebben we een uur om te eten.’

‘Die paar boterhammen heb ik zo op,’ zegt Paco.

‘Maar over een portie lekkere nasi doen we langer,’ zegt vader.

‘Top!’ zegt Paco. ‘Het brood voeren we wel aan de eendjes.’

Onderweg vertelt zijn vader over de tijd dat hij zelf jong was. Dat vindt Paco altijd zo gezellig. Hij vertelt dan over de garage, over de eerste jaren toen zijn opa net was begonnen. ‘We hadden maar één oldtimer, een oude Ford. Opa heeft hem helemaal opgeknapt. Hij zat altijd in de werkplaats, elk vrij uurtje. Het was zijn hobby.’

‘Dat vertel ik later ook aan mijn kinderen,’ zegt Paco. ‘Ach, toen opa nog de baas was had-ie maar twaalf oldtimers. Twaalf maar? roepen ze dan? Ja, en op een dag gingen we de MG halen. Dan vallen ze me meteen in de rede. Ah, pap, vertel nog eens over dat ene ritje met de MG?’

Nou, zeg ik dan. We reden in de MG. Opa deed het dak open. Het waaide heel hard en toen waaide zijn toupetje van zijn knar.’

Zijn vader kijkt op van het stuur. ‘Ben jij helemaal gek? Ik heb nog lang geen toupetje. Moet je kijken wat een wilde bos krullen je vader nog heeft. Dus jij gaat je kinderen allemaal rare verhalen over mij vertellen. Nou, dan zal ik ze zeggen dat ze niet waar zijn.’

‘Dat kan je dan niet meer,’ lacht Paco. ‘Dan snap je nergens meer iets van. Dan zeg ik: pa, ga maar weer in je MG zitten. En dan zet ik je in zo’n autootje voor de supermarkt waar je geld in moet gooien.’

‘Wat een nare zoon heb ik toch. Die gemene streken heb je niet van mij.’

‘Wreed, hè?’ lacht Paco. ‘Nee hoor, pap, het zijn maar grapjes. Jij wordt vast een heel krasse oude knar.’

‘Moeten we nog steeds deze weg volgen?’ vraagt zijn vader. Paco kijkt op de routebeschrijving. ‘*Immer geradeaus.*’

Iedereen zit nog in het café als Yara weggaat. Ze wil niet te laat op haar moeders verjaardag komen.

De kamer zit propvol visite als ze binnenkomt. Haar moeder heeft zowat de hele dansclub uitgenodigd. Yara kent hen wel. Als haar moeder een voorstelling heeft, zit zij altijd supertrots op de voorste rij. Haar moeder kan ook heel goed dansen, dat vindt iedereen. Yara vindt het zonde dat ze er niet in door is gegaan, maar dat zegt ze nooit, omdat ze weet dat haar moeder het zelf ook erg vindt.

‘Fijn dat je er bent,’ zegt haar moeder. ‘Dan kun je me even helpen. In de keuken staat een taart. Wil jij ervoor zorgen dat alle gasten een lekker stuk krijgen?’

‘Als je er maar niet stiekem van snoept!’ roept een van de dansers.

Dat is Yara echt niet van plan. Ze is juist zo trots. Vandaag heeft ze alleen twee appels gegeten. Ze rammelt van de honger, maar dat voel je alleen in het begin. Over een week is ze eraan gewend. Ze kijkt naar de taart. Die ziet er wel heel lekker uit, maar ze neemt niets, dat heeft ze zich voorgenomen.

Yara snijdt de taart in stukken. Anders likte ze altijd het mes af, maar nu stopt ze het meteen in de afwasmachine. Ze gaat met de schaal langs de visite. Iedereen heeft er zin in. Haar oma pakt twee bordjes. ‘Ook een voor jou, kind.’ En ze zet voor Yara een bordje met taart naast zich neer.

‘Kom gezellig bij me zitten,’ zegt ze als Yara klaar is.

‘Nou, Vera, op je gezondheid!’ Iedereen houdt zijn taart op en dan nemen ze een hap.

Yara doet net of ze van de taart eet, maar ze zet ’m gewoon weer terug.

‘Hmmm...’ Oma kijkt naar Yara’s bord. ‘Het is heerlijk, eet gauw op, kind.’

Yara knikt. ‘Even een ander vorkje halen, dit eet niet lekker.’

Ze neemt het bord mee naar de keuken, doet de vuilnisbak open en smijt de taart erin.

‘Waar is je taart?’ vraagt haar oma als ze weer binnenkomt.

‘Opgeschrokt,’ zegt Yara. ‘Erg, hè? In een paar happen. Veel te lekker.’

Yara begint gauw over school. ‘We gaan meedoen aan een wedstrijd van Supertape.’ En ze vertelt wat ze van plan zijn.

‘Ga je nog een keer rond?’ vraagt haar moeder. ‘Er is vast wel iemand die nog taart lust.’

Yara telt op hoe veel calorieën ze vandaag heeft uitgespaard. De taart en de kokoskoeken van Sterre. En in plaats van twee sneetjes brood met kaas, een appel. Ze kijkt in de pan. Haar moeder heeft soep gemaakt. Dat kan ze wel eten. De vermicelli vist ze er wel uit. Morgen wordt het wel lastig, dan eten ze met z’n allen in de kelder. Ze kent de spaghettisaus van Sterre en Hafid. Ze moet nog bedenken hoe ze daar onderuit komt.

Iedereen zit al te wachten als Yara de volgende dag 's middags de garage in komt. 'Heb je ze bij je?'

Yara knikt.

'Laat zien!' Vol spanning kijken ze naar Yara die een map uit haar tas haalt.

'Zo moet het ongeveer worden.' En ze legt de schetsen op tafel.

'Gaaf!' roepen ze. 'Helemaal Sullie!'

'En wat vinden jullie van het logo?' Yara laat nog een tekening zien van het hoofd van meneer Sulders, omwikkeld met plakband. 'Ik moet er nog van alles aan doen en hij moet verkleind worden.'

'Super!' zegt Hafid. 'Als je die vanmiddag kan uitwerken, dan gaan we 'm scannen.'

'Die tekeningen zijn zo inspirerend. Ik krijg zin om de geluiden erbij te bedenken. Misschien kan ik er dan al een paar op cd zetten.' Paco is blij dat hij weer gewoon vrienden met Yara kan zijn. Door Floor is hij over zijn verliefdheid heen.

Yara kijkt waar ze zal gaan zitten. 'Hier is nog plaats.' Paco wijst naast zich op de bank. Sterre geeft Yara ongemerkt een trap. Die denkt natuurlijk weer dat Paco haar expres naast zich wil hebben omdat hij verliefd op haar is, maar daar gelooft ze dus allang niet meer in. Ze zakt naast Paco neer. Paco stoot haar met zijn been aan. Yara weet heus wel dat het niks betekent, maar toch wordt ze rood. Ze geven de schetsen aan elkaar door.

'Wat een eikel, hè?' zucht Paco. 'Hier hoort een blikkerige stem bij.'

'Alsof je een plaat op te snelle toeren zet,' zegt Lucas.

'En dan weer veel te langzaam.' Paco doet het voor. 'Ah, wiens mond zal ik nu weer eens dichtplakken...'

Iedereen moet lachen. 'En telkens als hij zijn mond opendoet, komt er een geluid uit alsof een gootsteen doorloopt.'

'Super!' Hafid steekt zijn duim op. 'Heb je het genoteerd, chef?'

Paco knikt. 'En dan laten we hem door de klas lopen en dan moet er bij elke stap een doffe dreun te horen zijn.'

Sterre heeft ook nog een idee. 'Dan moet hij een meisje van haar stoel sleuren en daarbij moeten we echte scheurgeluiden maken.'

'Nog beter,' roept Lucas enthousiast. 'Hij rukt zo hard aan haar oor dat het afscheurt en hij het in zijn hand houdt. Heel toepasselijk toch voor Supertape?'

'Ja hoor, Lucas ziet alweer lekker veel bloed vloeien.'

'Dat ga ik niet tekenen, hoor,' zegt Yara. 'Gadver, dat oor blijft gewoon zitten.'

'Mag het niet een beetje loshangen?' vraagt Lucas.

'Ophouden, jij!' Sterre geeft hem een trap.

'O, doe jij dat zo bij je oppaskind,' zegt Paco als Lucas meteen stil is.

'Dat kind moet wel heel hard blèren,' zegt Lucas.

'Ja, daar weet jij alles van,' lacht Yara. 'Jij was toch vroeger zo'n verwend ettertje. Je blèrde vast de hele buurt bij elkaar als je je zin niet kreeg.'

'Laat eens horen?' vraagt Paco. 'Misschien kan ik je gebruiken.'

Lucas zet een keel op.

‘Perfect, u bent aangenomen.’ Paco geeft Lucas een hand.

‘Als Sullie zijn rolletje plakband pakt, moet er thrillermuziek komen,’ zegt Paco. ‘Daar heb ik wel iets moois voor.’

‘En dan is het ineens stil,’ zegt Hafid.

‘Juist niet,’ vindt Paco. ‘Daar moet tromgeroffel bij.’

‘Geweldig!’ zegt Sterre.

Ze kijken naar de kelderdeur die opengaat en naar Floor die binnenkomt.

Hafid kijkt Paco aan. ‘Hier moet gewerkt worden. Dit is geen plek om je vriendinnetje te ontvangen.’

‘Jammer dat we die Supertape nog niet hebben,’ zegt Paco. ‘Trek je er maar niks van aan hoor, Floor, dat is de geest van Sullie die langzaam bezit van hem neemt.’

‘Ik kom alleen even zeggen dat ik vanavond meega.’ Floor geeft Paco een zoen.

Paco wordt rood. ‘Je mag wel even bij ons zitten.’

‘Zeker op je schoot,’ zegt Floor.

‘Kom maar naast me,’ zegt Paco. ‘Het is een driepersoonsbank hoor.’

‘Ja, maar met één vetzak is-ie meteen vol.’ Floor kijkt plagerig naar Paco.

Maar Yara denkt dat Floor het over haar heeft. Ze moet haar afvalschema nog strakker maken. Maar hoe krijgt ze dat voor elkaar als ze vanavond spaghetti moet eten? Ze moet een smoes verzinnen.

Floor bekijkt Paco’s aantekeningen. ‘Is dit nou voor die wedstrijd?’

‘Ja, wil je weten wat we gaan doen?’ En Paco vertelt Floor hun plan. Ze is heel erg geïnteresseerd en stelt allemaal vragen. Paco vindt het fijn dat ze zo’n belangstelling heeft. Hij legt haar alles precies uit en laat haar ook de schetsen van Sullie zien. Floor wil zelfs weten wat voor geluiden hij erbij gaat maken. Paco doet er een paar voor.

‘Ze toonde wel superveel interesse,’ zegt Lucas als Floor weg is.

‘Dat verbaasde mij nou ook,’ zegt Hafid.

‘Aardig toch?’ Paco is er trots op.

‘Als het echt gemeend is wel,’ zegt Sterre.

‘Wat nou?’ Het irriteert Paco. ‘Dacht je soms dat ze net deed alsof? Dan ken je Floor niet. Als het haar niks kon schelen was ze wel weggegaan.’

‘Misschien wil ze alleen maar dat wij haar aardig vinden,’ zegt Yara.

Ach, denkt Paco. Laat maar zitten. Zijn vrienden kunnen het gewoon niet hebben dat hij verkering heeft met Floor.

Gelukkig begint Hafid over iets anders. ‘We moeten een schema maken, jongens. De teksten, daar gaat het nu om. We schrijven eerst de hele website uit en dan verdelen we de boel.’ En hij pakt een groot vel papier. ‘De eerste scène. Wat gaat er precies gebeuren?’

Iedereen komt om hem heen zitten. Hafid houdt zich meestal een beetje op de achtergrond. Maar zodra ze aan het werk gaan, verandert hij totaal en neemt de leiding.

Hafid kijkt op zijn horloge. ‘Het is al halfzeven.’

‘Het bewijs is maar weer eens geleverd,’ zegt Paco. ‘Met Sullie vliegt de tijd om.’

‘Dat wordt onze volgende website,’ zegt Sterre.

‘En dan: Sullie maakt wel hongerig.’ Lucas wrijft over zijn buik. ‘Hoe zit het eigenlijk met het eten?’

‘De spaghetti hoeft alleen maar opgewarmd te worden,’ zegt Sterre. ‘Makkelijk, hè?’

‘Aan mijn gerecht hoef ik helemaal niks te doen.’ Paco wrijft in zijn handen.

‘Mazzelaar.’ Lucas zet de computer uit. ‘Wil je horen hoe veel werk ik aan mijn toetje heb gehad?’

‘Dat moet heel veel zijn,’ zegt Sterre. ‘Ik zag het pak vla in de koelkast staan. Toen dacht ik al: hij is helemaal op de fiets naar de supermarkt gereden.’

‘Juist,’ zegt Lucas. ‘En toen moest ik nog zoeken waar de toetjes stonden.’

‘En afrekenen,’ zegt Hafid. ‘En dan helemaal terugfietsen. Nou, dat heeft gauw anderhalve minuut geduurd.’

Lucas schudt zijn hoofd. ‘Ik had wind tegen, maak er maar twee minuten van.’

‘Ik heb geen medelijden met je,’ zegt Paco. ‘Dan had je het maar aan mij moeten overlaten.’

‘Dat zou je wel willen, hè?’ Sterre propt een vel papier in elkaar en gooit het naar Paco’s hoofd.

‘En wij vanavond kotsmisselijk boven de plee hangen, dan kan je alleen met Floor naar de disco en zoenen zonder dat wij het zien.’

‘Nee, mannetje,’ zegt Hafid. ‘Je wordt bespied. Wij willen alles zien wat je doet.’

‘Ik wil ervan leren,’ zegt Lucas. ‘Dan durf ik misschien ook eens een meisje te kussen.’

Nu moeten ze lachen. Ze weten allemaal dat Lucas altijd achter de meiden aan zit.

‘Je wordt toch niet zo klef als Hafid, hè?’ Lucas kijkt pesterig naar zijn vriend. ‘En maar zoenen via internet.’

‘Wacht maar als ze hier komt,’ zegt Hafid trots.

‘Ja,’ zegt Paco. ‘Over een jaar of vijf sta jij op Schiphol. Heb je al geteld hoe veel nachtjes je nog moet slapen voor het zover is?’

‘Daar wil ik bij zijn,’ zegt Lucas. ‘Dan landt het vliegtuig uit Australië en daar stapt ze uit. Susan... Een prachtige sterke kangoeroe. Die kangoeroes van tegenwoordig kunnen ook e-mailen, hoor!’

‘En dan mag je in haar buidel,’ zegt Sterre.

‘Ik hoor het al, jullie zijn echt blij voor me.’ Hafid zet de borden op tafel.

Ik moet opschieten, denkt Yara, en ze doet net of haar mobiel gaat. ‘Ik kan niet mee-eten, mijn oma is er. Ik word thuis verwacht.’

‘Als je vanavond maar wel komt,’ zegt Sterre.

‘Logisch!’ Yara pakt haar spullen en vertrekt.

De moeder van Yara gaat net aan tafel als Yara thuiskomt.

‘Je eet toch mee!’ zegt ze verrast, en ze wil een bord bijzetten voor Yara. ‘Ik heb een heerlijk kapucijnerpotje gekookt.’

Als je ergens vet van wordt is het van peulvruchten, denkt Yara.

‘Ik heb al in de kelder gegeten. Sterre en Hafid hadden spaghetti gemaakt. Ik neem alleen nog wat fruit.’ En Yara pakt een appel van de schaal en gaat naar boven.

Paco is blij als hij eindelijk op de fiets zit. Onder het eten hebben ze hem de hele tijd met Floor zitten pesten. Het was zijn eigen schuld. Had hij maar niet voortdurend op zijn horloge moeten kijken. Hij hield het gewoon niet meer uit, zo’n zin heeft hij in vanavond. Hij is wel vaker naar de disco geweest, maar nooit met Floor. In gedachten heeft hij al honderd keer voor zich gezien hoe het zal zijn. Floor heeft veel bekijks, dat weet hij en zelf zal hij ook heel wat jaloerse blikken krijgen. Hij verheugt zich erop om met Floor te dansen. Ze hebben maar één keer gedanst, heel even, en dat was op het schoolfeest. Maar nu hoeft hij niet te draaien en kunnen ze de hele avond dansen.

Nog vijf minuten en dan is hij bij haar. Paco schrikt van een vrouw die met haar paraplu een ram op zijn bagagedrager geeft. ‘Heb je stront in je ogen?’ roept ze.

‘Sorry,’ zegt Paco. Hij had niet eens in de gaten dat ze het zebrapad overstak. Zo verliefd is hij nou. Hij heeft nog geluk gehad. Als het een grote kerel was geweest had die hem van zijn fiets gesleurd en een pak op zijn donder gegeven. In plaats van schuifelen op de dansvloer kan Floor hem dan voorlezen aan zijn ziekenhuisbed. Hij krijgt er nog een fijn gevoel bij ook. Dit is dus het bewijs dat hij ontoerekeningsvatbaar is.

Paco wil net rechtsaf slaan als hij zijn mobiel voelt trillen. Hij ziet meteen dat het Floor is. Er staat maar één vip in zijn mobiel. Ze vraagt natuurlijk waar hij blijft. Nog even geduld, prinsesje. Ik kom er aan! Overmoedig drukt hij zijn telefoon in. ‘Raad eens waar ik ben?’

‘Ik hoop niet vlak bij mij,’ zegt Floor. ‘Want ik ben niet thuis. Ik zit bij Chantal. We komen samen naar de disco. Makkelijk, hè? Dan hoeft je me niet te halen.’

Reuze makkelijk, denkt Paco, maar hij houdt zich groot. ‘Prima, tot zo dan.’

Maar dit is toch een domper. Wat moet hij nou? Hij kan teruggaan naar zijn vrienden, maar hij weet nu al wat ze zullen zeggen. Ze zullen hem uitlachen. Als hij echt voor gek wil staan, moet hij dat doen. Hij kan beter naar de disco gaan. Zo vroeg is het nou ook weer niet. Als hij Floor ergens opwacht, komen ze toch samen binnen en dan hoeft niemand iets te merken. Hij hoeft er ook geen drama van te maken. Floor mag toch wel met Chantal naar de disco komen, ze hoeft toch niet op hem te wachten? Ze zijn niet getrouwd. Maar een beetje is de lol er wel af. Hoe kan dat nou? Hij vertrouwt Floor toch wel. Of niet? Wat is dat toch lastig. Als hij aan Floor denkt ziet hij alleen maar een heel mooie meid voor zich. Zoals ze vanmiddag weer binnenkwam. Hij zag Lucas kijken. Lucas kan hem nou wel pesten met Floor, maar Paco weet zeker dat hij maar wat graag met haar zou zoenen. Paco remt af bij de discotheek. Van welke kant zou Floor komen? Ze is bij Chantal, dus dan fietsen ze door de Spuistraat. Paco rijdt door. Als hij bij de hoek is blijft hij achter een geparkeerde auto staan. Zodra ze langskomen scheurt hij achter hen aan, maar voorlopig is er niks te zien. Hij heeft geluk dat z’n vrienden hier niet langs hoeven. Waarschijnlijk zijn die al binnen. Paco vergeet dat Yara wel door de Spuistraat moet. Hij staat half op de weg als ze aan komt rijden. Yara herkent hem meteen. Paco schrikt als hij haar ziet. Dat is niet de bedoeling. Yara ziet dat hij achter de geparkeerde auto wegduikt. Hij wil me niet zien, denkt ze. Hij is bang dat hij dan samen met mij naar binnen moet. Hij schaamt zich voor me. Nu ze zelf ook weet hoe vies vet ze er uit ziet snapt ze het wel. Ze doet net of ze hem niet heeft zien staan en rijdt voorbij.

Pas als Yara naar binnen is durft Paco weer tevoorschijn te komen. Daar heb je Floor! Zijn gezicht begint te stralen. Elke keer als hij haar ziet is ze nog mooier dan in zijn gedachten. Ze zit achterop bij Chantal. Dan kan hij haar dus naar huis brengen. Dat vindt hij helemaal geen opoffering. Zijn hart begint sneller te kloppen. Hij heeft zich aangesteld. Dit gaat een fantastische avond worden. Paco wacht tot ze voorbij zijn en dan scheurt hij achter hen aan.

‘Wat toevallig!’ roept Floor blij als ze Paco ziet. ‘Het komt goed uit dat jij er bent. Ik heb mijn portemonnee vergeten. Kun jij even een kaartje voorschieten? Je krijgt het terug.’

‘Geen punt.’ Paco zet zijn fiets op slot. Met z’n drietjes gaan ze naar binnen. Lucas is er al. Het was toch geen gezicht geweest als hij alleen binnen was gekomen.

Paco koopt twee kaartjes. Het kost veel geld, maar dat heeft hij wel voor zijn avondje over.

‘Ben je alleen?’ vraagt Paco aan Lucas.

‘Nee, Yara is er ook.’ En hij wijst naar de dansvloer. ‘En Hafid en Sterre zitten daar.’

Lucas loopt naar hen toe. ‘Wij komen ook zo,’ zegt Paco.

Floor kijkt de discotheek rond. ‘Daar heb je ze.’ Ze sleurt Chantal mee.

‘Wie?’ vraagt Paco.

‘Ramon en zijn vriend. Even gedag zeggen, ik kom zo naar je toe.’ En ze is al weg.

Paco kijkt naar Floor. Hij ziet dat ze Ramon groet, maar in plaats van alleen gedag te zeggen blijft ze staan praten. Hij staat maar te wachten, terwijl Floor giechelend om Ramon heen hangt. Wat zal hij doen? Aan de bar papt Lucas met een meid aan. Daar gaat hij echt niet naast staan. En Hafid staat tussen een paar freaks van de filmclub. Als die eenmaal over films beginnen houden ze nooit meer op. Sterre zit bij een groepje van de manege. Hij heeft echt geen zin in dat gedoe over paarden. Naar Yara hoeft hij ook niet toe te gaan, want die is aan het dansen. Het ziet er niet naar uit dat ze hem erbij nodig heeft. Ze is zo fanatiek bezig, het lijkt wel of ze fitnest. Paco gluurt Floors kant op. Zo te zien kan het nog wel een tijdje duren. Ze haalt zelfs iets te drinken voor Ramon. En ze had geen geld bij zich!

Paco begrijpt zichzelf niet meer. Waarom doet hij zo afhankelijk? Toen hij Floor nog niet had maakte hij toch ook plezier. Maar nu voelt hij zich doodongelukkig in zijn eentje. Misschien helpt het als hij een biertje drinkt en hij loopt naar de bar. Hij heeft al drie biertjes op als Floor nog steeds niet terug is. Hij kijkt naar Yara die maar danst. Misschien komt het door het bier, maar ineens vindt hij het niet meer zo erg dat Floor hem alleen heeft gelaten. Moet kunnen, denkt hij. Moet kunnen. En hij bestelt nog een biertje.

Paco hangt tegen de bar als Floor er bij hem komt staan.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Ik kon niet zomaar weg. Ramon heeft dat voor jou geregeld, weet je nog.’ Ze doet een arm om hem heen. ‘We gaan dansen.’ En ze pakt Paco’s glas en drinkt het leeg. ‘Ik wil met mijn vriendje dansen.’

Paco voelt haar zachte hand die zijn wang streelt en hem zachtjes naar de dansvloer duwt. Hij voelt haar arm om zijn hals en kijkt in haar prachtige ogen. En dan begint ze hem te zoenen. Het hele nummer. Hij kijkt om zich heen. Overal staan stelletjes, maar niemand heeft zo’n mooie meid als hij.

Paco wordt kreunend wakker. Hij heeft het gevoel dat zijn hoofd uit elkaar spat. Hij is blij dat het zondag is. Stel je voor dat hij nu naar school moest. Het is maar goed dat hij een kaartje voor Floor moest kopen en niet zo veel geld meer over had, anders had hij zich vandaag nog beroerder gevoeld. Hij kan wel merken dat hij niet gewend is te drinken, niet zoveel tenminste.

Alles gaat even traag. Voordat hij zich eindelijk heeft aangekleed is het een halfuur later.

‘Heb je plannen voor vandaag?’ vraagt zijn vader als hij beneden komt.

‘Ja,’ zegt Paco. ‘Ik ben van plan de hele dag mijn mond dicht te houden.’

Zijn vader schiet in de lach. ‘Ik moet een paar onderdelen voor de MG halen. Ik dacht: misschien heb je zin om mee te gaan. Dan maken we er gewoon een stilteritje van.’

‘Nee.’ Paco moet er niet aan denken een heel eind in de auto te zitten. Hij heeft vandaag nergens zin in. Hij is blij dat hij gisteravond tegen Hafid heeft gezegd dat hij vanmiddag niet mee naar de bioscoop kan. Hij heeft geen cent meer. Maar hij had er nu ook echt geen zin in gehad om met die spijker in zijn kop een paar uur naar het doek te turen.

‘Jammer,’ zegt zijn vader. ‘Ze houden daar elke zondag rommelmarkt. Ik dacht: misschien vinden we nog een paar oude grammofoonplaten voor je.’

Paco zit meteen iets meer rechtop. Hij heeft al eerder een paar mooie platen gevonden toen hij met zijn vader mee was. Als het kan snuffelen ze altijd even rond. Maar niet overal is een rommelmarkt. Als-ie niet zo’n hoofdpijn had deed hij het. Hij houdt zijn hand tegen zijn voorhoofd. ‘Mijn kop,’ zegt hij.

‘Ik haal wel een paar aspirientjes voor je.’ Zijn vader komt terug met een paar pilletjes en een glas water. ‘Ja, het valt niet mee om uit te gaan.’

Hij maakt voor Paco ontbijt. Dat doet hij altijd op zondag. Meestal brengt hij Paco’s moeder ontbijt op bed, maar nu hoort Paco haar onder de douche. ‘Wil mama niet uitslapen?’

‘Ze heeft een afspraak,’ zegt zijn vader. ‘Ze gaat straks met Pieter iets voorbereiden.’

Paco zucht. Bij de gedachte dat-ie tegen Pieter Groen moet aankijken draait zijn maag om.

‘Ik denk dat ik toch maar met je meega,’ zegt hij. ‘Als je maar weet dat ik niet gezellig ben.’

Maar dat maakt zijn vader niks uit.

Paco kijkt naar zijn vader die de tafel afruimt. Hij heeft altijd een goed humeur. Al is hij nog zo moe, hij moppert nooit. In de vakantie rijdt hij meestal de hele nacht door. Paco en zijn moeder liggen dan heerlijk te slapen. En als ze er dan zijn zet zijn vader ook nog fluitend de tent op. Paco kan af en toe knap chagrijnig zijn; dat heeft hij van zijn moeder.

‘Ik wil je niet haasten,’ zegt zijn vader, ‘maar als we de rommelmarkt nog willen halen moeten we nu gaan. Om twee uur beginnen ze al met opruimen.’

Paco pakt zijn jas. ‘Dag mam!’ roept hij naar boven. ‘Veel plezier met die halfgare fan van je.’

Als ze in de auto zitten haalt zijn vader zijn mobiel uit zijn zak.

‘Hè, wat ben ik toch een sukkel. Ik had het ding moeten opladen. De *carkit* is kapot. Nou ja, dan gebruiken we die van jou wel.’

‘Ik heb ’m niet bij me,’ zegt Paco. ‘Mijn mobiel heb ik met mijn duffe kop op mijn kamer laten

liggen.'

'Waarom start je de auto niet?' vraagt Paco als zijn vader blijft zitten.

'Jij moet je mobiel toch nog halen?'

'Daar heb ik geen zin in, hoor.' Paco trekt zijn jas uit en gooit 'm op de achterbank. 'Ik ga niet weer helemaal naar binnen.'

'Doe niet zo flauw,' zegt zijn vader. 'Je bent zo terug.'

'Wie is hier nou flauw?' zegt Paco geïrriteerd. 'Jij had je mobiel moeten opladen, dan had je hem nu kunnen gebruiken.'

'Dus je haalt hem niet?' vraagt zijn vader.

'Start die bak nou maar,' zegt Paco. 'Vroeger had je toch ook geen telefoon bij je? Dat zeg je zelf altijd.'

'Oké dan.' En zijn vader draait de contactsleutel om en rijdt weg.

Ze zijn al een tijdje onderweg als Paco's aspirientjes beginnen te werken. 'Zo,' zegt hij. 'Nou mag je weer tegen me praten. Of ben je aan het mediteren?'

'Zo gek is dat nog niet,' zegt zijn vader. 'Het schijnt dat je daar heel rustig van wordt.'

'Mediteren op oldtimers zeker,' lacht Paco. 'Als jij gaat mediteren zie je alleen maar de spaakwielen van de MG voor je.'

'Een supervangst, hè?' zegt zijn vader.

'Prachtig,' zegt Paco. 'Maar is hij wel helemaal goed? Wat doe je eigenlijk als je 'm niet aan de praat krijgt?'

'Laat je grootvader dit maar niet horen. Jouw vader is een Kager, jongen, vergeet dat nooit. En een echte Kager krijgt alles aan de praat.'

Paco kijkt naar boven. 'Sorry, opa.'

'Als de MG eenmaal rijdt is-ie vast zo weg,' zegt zijn vader. 'Wel jammer.'

'Dan hou je hem toch,' zegt Paco.

'Dat kan niet, ik kan niet alle auto's zelf houden. Aha, hier moeten we rechtsaf.' Ze rijden een dorp in. Overal staan borden met pijlen die naar de rommelmarkt verwijzen. 'We gaan eerst even over de markt, anders zijn we misschien te laat en dan mag ik op de terugweg weer niks zeggen.' Zijn vader parkeert de auto vlak voor het marktplein.

Paco staat al naast de auto. 'Er is een kraam met grammofoonplaten!' roept hij blij. Hij heeft ineens nergens meer last van. Het is elke keer spannend of er iets tussen zit. De man achter de kraam moet lachen als hij ziet hoe fanatiek Paco alles doorzoekt.

'Ja, u hebt hier met een echte liefhebber te maken,' zegt zijn vader. 'Mijn zoon is dj.'

'Dan weet ik wat je zoekt. Ik krijg hier altijd van die jongens. Dan moet je daar in die hoek zijn en als je echt iets bijzonders wilt, heb ik hier nog wat voor je.' De man haalt een plaat onder de toonbank vandaan.

'Elvis?' Paco's ogen beginnen te stralen.

'Ik zei toch dat ik iets bijzonders had,' zegt de man.

'Hoeveel wilt u daarvoor hebben?' vraagt Paco.

'Vijfenzeventig euro,' zegt de man. 'Het is een exemplaar uit de jaren vijftig. Die plaat kom je nergens meer tegen.'

'Zo veel geld heb ik niet,' zegt Paco.

Maar de verkoper doet er niks af. 'Als ik hem goedkoper had aangeboden was-ie allang weggeweest.'

Paco vindt nog een plaat die hij wil hebben, want deze is echt te duur.

‘Geef hem maar.’ Vader haalt zijn portemonnee uit zijn zak.

‘Wat?’ Paco kijkt zijn vader aan. ‘Tof van je, pa.’

‘Je mag heus wel eens iets van me hebben.’

‘Jij boft maar met zo’n pa,’ zegt de man.

Dat hoeft mij niet te vertellen, denkt Paco. Dat weet ik zelf ook wel.

Yara schrikt als ze ’s morgens op de weegschaal staat. Ze is wel afgevallen, maar lang niet genoeg. Ze heeft nu hetzelfde gewicht als Sterre, maar voor haar is dat nog veel te veel. Sterre ziet er heel anders uit. Die heeft een heel strakke buik. Yara gaat op de grond liggen en strijkt met haar hand over haar buik. Hij is nog lang niet plat. Dat vieze vet moet weg. Ze stompt met haar vuisten op haar buik alsof ze het eruit kan slaan. Haar buik moet en zal normaal worden! Ze weet dat het kan. Ze moet niet alleen minder eten, maar ook veel meer bewegen.

Ze trekt haar joggingpak aan. Het ontbijt slaat ze over. Haar moeder ligt nog te slapen. Die had gisteravond een voorstelling. Yara hoorde haar vannacht thuiskomen. Ze kijkt naar de fruitschaal, maar ze neemt ook geen appel, alleen water, dat vult net zo goed.

Als ze het tuinpad af holt voelt ze haar spieren. Dat komt van gisteravond. Daaraan kan ze merken dat ze te weinig beweegt. Ze moet toch een avond kunnen dansen zonder dat ze meteen spierpijn krijgt?

Het is nog stil op straat. Echt zondagmorgen. Ze rent door naar het park. In plaats van rechts af te slaan gaat ze de brug over. Het is wel om, maar anders komt ze langs Paco’s huis. Daar heeft ze dus echt geen zin in, zeker niet na gisteravond. Dat hij geen verkering met haar wil snapt ze nog wel, maar hij dook voor haar weg en dat had ze nooit verwacht. Ze zijn toch vrienden. Toen ze danste zag ze hem ook staan, maar denk maar niet dat hij naar haar toe kwam. Hij houdt juist zo van dansen, maar schijnbaar niet met haar. Hij is zeker bang dat iedereen denkt dat zij zijn vriendin is. Zo’n vet varken. Paco valt op slank. Daarom heeft hij Floor uitgekozen. En zij maar hopen dat hij verliefd op haar zou worden. Ze is gewoon blind geweest. Had ze maar één keer goed naar zichzelf gekeken dan had ze geweten dat ze er niet uitzag. Ze moet weer een normaal lichaam krijgen, dat is nu het belangrijkste.

Gisteren vond ze een broek in haar kast die ze droeg toen ze nog in groep acht zat. Ze wilde weten hoeveel ze was aangekomen. Ze schrok zich dood! Ze wist wel dat ze hem niet dicht zou krijgen, maar er zat wel vier centimeter tussen! Toen ze op bed ging liggen kreeg ze de knoop wel dicht, maar je moet niet vragen hoe strak de broek zat. Ze was in die twee jaar vies dik geworden. En Sterre maar volhouden dat zij en Floor niet eens zoveel schelen. Nou, Floor zou die broek makkelijk dicht krijgen. En Sterre ook, dat weet ze zeker, al heeft ze dezelfde maat als Yara. Sterre zegt het alleen maar om haar gerust te stellen.

Het ergste was nog dat haar moeder net binnenkwam toen ze de broek aanhad. ‘Ah, die stond je vroeger zo leuk!’ Ze zei niet voor niks ‘vroeger’. Haar moeder heeft ook wel gezien dat het ene pond na het andere eraan kwam. Ze lijkt nu wel een rolmops in die broek. Ze heeft de broek bewaard, want die wordt haar graadmeter. Pas als hij haar weer past is ze tevreden. Yara weet ook niet van wie ze al dat vet heeft. In elk geval niet van haar moeder, die is altijd slank geweest. Het kan dat ze het van haar vader heeft geërfd. Yara kent hem niet. Toen haar moeder zwanger raakte heeft hij haar in de steek gelaten. Hij schijnt ergens in Amerika te wonen. Yara weet niet waar en het kan haar ook niet schelen. Misschien later, maar dat ziet ze dan wel weer.

Yara heeft al tien rondjes door het park gerend als haar mobiel gaat. Het is Sterre. Ze hoort Yara’s

gehijg.

‘Sinds wanneer ben jij zo vlot?’ vraagt Sterre als Yara haar vertelt dat ze in het park rent.

‘Een probeersel om van de stress af te komen. Ik moet alle opgekropte spanning van gisteravond eruit lopen.’ Het is maar goed dat Sterre haar gezicht niet kan zien.

‘Paco?’ vraagt Sterre.

‘Ja,’ zegt Yara. ‘Stom, hè?’ Die verliefdheid komt haar nu wel van pas.

‘Niks stom,’ zegt Sterre. ‘Ik kom je opvrolijken. Wat denk je van een picknick?’

‘Ik, eh... Ik heb net ontbeten,’ zegt Yara gauw. ‘Zondagochtendontbijt. Je weet hoe dat er bij ons thuis uitziet. Croissants, krentenbrood, gebakken eieren met spek...’

‘Ik hoor het al, er ontbreekt nog iets,’ zegt Sterre. ‘Tot zo, als ik iemand door het park zie vliegen weet ik dat jij het bent.’

Nog gauw een paar rondjes, denkt Yara. En ze holt verder. Gelukkig is Sterre nooit zo snel. Yara heeft nog zes rondjes door het park kunnen rennen voordat ze haar naam hoort roepen. Sterre staat bij de vijver en wenkt dat Yara moet komen. Echt Sterre. Ze spreidt een kleedje uit en haalt twee glaasjes uit haar tas en vult ze met vruchtendrank.

‘Kijk eens wat ik heb?’ En ze laat Yara een chocoladecake zien. ‘Die had ik eigenlijk voor mijn oma gebakken, maar die komt niet vandaag. Wat een mazzel, hè? Nu kunnen wij hem lekker samen opeten. Chocola is hartstikke goed als je je rot voelt. Wedden dat Paco je niks meer kan schelen als we deze cake op hebben?’

‘Die hele cake?’ lacht Yara. ‘Dan ben ik inderdaad zo misselijk dat niks me meer interesseert.’

Sterre snijdt een dikke plak af.

‘Die kan ik nooit op,’ zegt Yara.

‘Mooi wel. Je wilt je toch goed voelen? Pak aan.’

Yara snapt wel dat ze er niet onderuit kan. Ze moet de cake opeten. En misschien nog een tweede plak ook. Had ze haar mobiel maar afgezet. Maar ze dacht dat Sterre met haar naar de manege wilde en dat leek haar wel leuk. Het is alweer een tijdje geleden dat ze Apollo heeft gezien.

‘Weet je wat jij moet doen?’ zegt Sterre. ‘Je moet Paco gewoon laten met die trut. Hij komt er heus wel achter dat er niks aan is met haar. Mijn vriendin zou het niet zijn. En Chantal ook niet. Denk jij dat die twee ooit gezellig in het park picknicken? Die zitten alleen maar luxe op terrasjes achter een Breezer.’

‘Ik snap niet hoe ze dan zo dun kunnen blijven,’ zegt Yara. ‘Jij?’

‘Weet ik veel,’ zegt Sterre. ‘Misschien doen ze wel hetzelfde als die modellen.’

‘Wat bedoel je?’

Sterre steekt haar vinger in haar keel. ‘Dat vind ik nou zo triest, hè? Dan heb je samen een lekker patatje op en dan ren je naar de plee om het uit te kotsen. Maar dat doen Floor en Chantal niet, hoor, anders zouden we het wel eens hebben gemerkt. Ik ken wel iemand...’

Yara hoort niet meer wat Sterre zegt. Dus dat kan ook, denkt ze. Ik kan die cake gewoon uitkotsen als ik thuis ben.

‘Nog een plak?’ vraagt Sterre. ‘Voorlopig ben jij nog niet te dik.’

‘Hmmm...’ Yara heeft zo’n honger dat ze die hele cake wel op wil eten. ‘Ik lust er nog wel een, hoor.’ En ze propt de cake in haar mond.

Ze zijn nog maar acht kilometer van huis als het Paco opvalt dat zijn vader al een tijdje geen woord heeft gezegd. Dat is niks voor zijn vader. Hij legt zijn nieuwe grammofoonplaat op de achterbank, naast de onderdelen voor de MG.

‘Dit is geen stillerit meer, hoor, je mag wel praten. Of heb je spijt van je cadeau,’ zegt hij als zijn vader niet reageert.

Zijn vader grijpt naar zijn borst. Paco denkt dat hij naar zijn portefeuille grijpt die in zijn borstzak zit. Hij kreunt erbij alsof hij geen lucht krijgt. ‘Je speelt het wel goed,’ lacht Paco. ‘Als je maar niet denkt dat ik je het geld teruggeef.’ Als hij weer naast zich kijkt ziet hij dat zijn vader helemaal geen grapje maakt. Hij heeft het echt benauwd en rijdt de auto naar de vluchtstrook. Nog voordat hij helemaal heeft afgeremd valt hij voorover op het stuur. De auto komt in de berm van de snelweg tot stilstand. Ineens beseft Paco dat er iets heel ergs aan de hand is.

‘Pap, wat heb je?’ Hij trekt aan zijn vaders kleren en schudt hem door elkaar. Zijn vader reageert niet en maakt alleen maar benauwde geluiden. Paco stapt uit, holt om de auto heen en gooit het voorportier open. Hij sjort aan zijn vader. ‘Ga achter het stuur vandaan, dan rij ik je naar het ziekenhuis.’ Hij probeert zijn vader opzij te duwen, maar hij krijgt hem niet van zijn plaats. Een ambulance, denkt Paco, en hij wil zijn mobiel pakken, maar dan bedenkt hij dat hij ’m niet bij zich heeft. Wat moet hij doen? Als zijn vader maar niet doodgaat! In paniek rent hij naar de weg en gebaart met zijn handen dat ze moeten stoppen. ‘Stoppen!’ schreeuwt hij ‘Stoppen!’ Maar niemand reageert. Ze razen gewoon door. Zijn die mensen gek! Zijn vader heeft hulp nodig! Waarom stopt er niemand? Denken ze soms dat hij hen wil beroven? Van machteloosheid begint hij te huilen. Eindelijk stopt er een vrachtwagen. De chauffeur stapt meteen uit. ‘U moet ons naar het ziekenhuis brengen,’ zegt Paco. ‘Vlug! We moeten hem op de achterbank leggen.’

De chauffeur kijkt naar Paco’s vader die nog steeds benauwde geluiden maakt. ‘Ik durf hem niet aan te raken.’ En hij pakt zijn mobiel. ‘Ik heb onmiddellijk een ambulance nodig.’ En hij legt uit waar ze zijn.

De chauffeur loopt naar de snelweg om de ambulance op te vangen. Paco blijft bij zijn vader. Hij praat maar tegen hem. ‘Pap, de ambulance komt er zo aan. Nog even volhouden, pap, ze zijn er zo. Ze kunnen elk moment hier zijn.’ Maar Paco hoort helemaal niks. Het duurt veel te lang. Hij brengt hem zelf wel naar het ziekenhuis. Wat kan er nou misgaan? Hij probeert weer of hij zijn vader kan verplaatsen, maar het lukt niet.

‘Niet doen,’ roept de chauffeur. ‘Heb nog even geduld, jongen.’ Paco kijkt naar de auto’s die langzamer rijden. Donder op, denkt hij. Niet helpen, hè, maar wel loeren. Gelukkig ziet hij in de verte een zwaailicht. Daar zijn ze eindelijk. Nou komt alles goed, denkt Paco.

Paco rent naar de ambulance. Hij wil de verplegers vertellen wat er gebeurd is, maar ze hebben geen tijd te verliezen. Ze hollen met een brancard naar de auto, tillen Paco's vader achter het stuur vandaan, leggen hem op de brancard en schuiven hem de ziekenauto in. Paco wil mee naar binnen gaan maar een van de verplegers wijst haastig naar de stoel naast de bestuurdersplek. 'Ga daar maar zitten.'

Wat doen ze met zijn vader? Nog voordat Paco achterom kan kijken opent de vrachtwagenchauffeur het portier. 'Alsjeblieft, jongen.' Hij geeft de autosleutels aan Paco. 'Sterkte.'

Paco wil weten wat ze met zijn vader doen, maar behalve de ruggen van de verplegers ziet hij niks. De sfeer in de ziekenauto is gespannen. Paco schrikt als een van de verplegers plotseling uit de ambulance springt. Hij sluit pijlsnel de deuren, rent naar voren en neemt achter het stuur plaats. Terwijl hij de auto start en met loeiende sirene wegrijdt, piept hij het ziekenhuis op. 'Maak een OK klaar, we komen er aan!'

In de zijspiegel ziet Paco dat de vrachtwagenchauffeur hen nakijkt. Even schiet het door hem heen dat hij de man niet eens heeft bedankt. Maar dan wordt zijn aandacht weer in beslag genomen door de rit. Alle automobilisten maken plaats voor de ambulance die met topsnelheid over de weg raast.

Het leek Paco altijd zo spannend om een keer mee te mogen, maar nu denkt hij alleen maar aan zijn vader die achter in de auto ligt. Hij vraagt zich niet eens af naar welk ziekenhuis ze op weg zijn. Trillend zit hij op zijn stoel. Ze nemen een afrit.

'Gaat het?' vraagt de bestuurder. 'We zijn er bijna, nog een paar minuutjes.'

De ambulance spuit door het verkeer. Auto's en fietsers maken plaats en gaan aan de kant zodat ze erdoor kunnen.

Paco zit als verdoofd naast de chauffeur. Het komt niet eens in hem op te vragen wat er met zijn vader is. Zodra ze bij het ziekenhuis zijn springen de verplegers uit de auto. Ze trekken de brancard pijlsnel naar buiten en duwen hem het ziekenhuis in. Paco moet hollen om hen bij te houden. In de hal staat een medisch team klaar. Ze roepen iets tegen elkaar en nemen de brancard over. Paco wil achter zijn vader aan gaan, maar de chauffeur van de ambulance houdt hem tegen. 'Er komt zo iemand bij je.' En hij wenkt een verpleegster. 'Deze jongen hoort erbij!'

Pas als de verpleegster zich over Paco ontfermt gaat de bestuurder weg.

'Ben je alleen?' vraagt ze.

Paco knikt.

'Dan gaan we nu je moeder bellen.' Ze neemt Paco mee naar de balie en geeft hem een telefoon. Van de spanning weet Paco het nummer van zijn huis niet meer. 'Denk maar rustig na,' zegt de verpleegster. 'Het is heel normaal dat je het niet meer weet.'

Het zit in zijn mobiel, maar die ligt thuis.

Net als Paco het nummer wil opvragen schiet het hem te binnen. Zijn vingers trillen zo dat hij de toetsen haast niet kan indrukken. Hij hoort de telefoon overgaan. De verpleegster kijkt hem aan. 'Is het gelukt?'

'Ze is er niet.' Paco spreekt in op de voicemail. 'Mam, waar zit je? Je moet me bellen.' En dan

begint hij te huilen.

De verpleegster slaat een arm om hem heen. 'Huil maar. Je bent heel erg geschrokken.' Zodra Paco weer rustig wordt neemt ze hem mee naar de lift. 'Je vader is hier in goede handen.' Ze drukt het knopje van de zevende etage in. De lift zoekt omhoog. 'Je kunt zolang op de gang wachten,' zegt de verpleegster.

Paco kijkt geschrokken naar het bord met INTENSIVE CARE erop. 'Ik haal iets te drinken voor je,' zegt de verpleegster. Paco hoort haar niet eens. Van de gedachte dat zijn vader op de intensive care ligt raakt hij in paniek. Hij loopt naar de balie en belt opnieuw zijn moeder.

'Mam, waarom bel je me niet!' roept hij. Daarna probeert hij haar mobiel, maar die staat uit. Ook die voicemail spreekt Paco in. De verpleegster komt met een blikje cola aan. 'Het kan wel even duren,' zegt ze. 'Een hart is een zeer ingewikkeld orgaan.'

Een hart? Paco kijkt haar stomverbaasd aan. Denken ze dat zijn vader het aan zijn hart heeft? Dat kan helemaal niet. Zijn vader heeft nog nooit last van zijn hart gehad. Hij was alleen maar benauwd.

'Ik kan helaas niet de hele tijd bij je blijven,' zegt de verpleegster. 'Is er iemand die ik voor je kan bellen?'

Paco haalt zijn schouders op. 'Dat hoeft niet.' Hij wacht hier wel in zijn eentje tot ze klaar zijn met zijn vader en dan gaan ze samen naar huis.

'Ik kom straks wel weer even bij je kijken.' De verpleegster stapt de lift in.

Paco ijsbeert over de gang. Bij elk geluid dat hij hoort denkt hij dat ze hem komen halen. Maar als de deur eindelijk opengaat is er al minstens een halfuur voorbij. Een in het groen geklede arts komt naar buiten. Paco stormt op hem af. 'Mag ik al bij hem?'

De arts kijkt Paco aan. 'Is je moeder er niet?'

'Nee,' zegt Paco. 'Maar dat maakt niet uit. Ik wil weten hoe het met mijn vader is.'

'We zullen toch op je moeder moeten wachten,' zegt de arts.

Paco kijkt de dokter aan. Waarom vertelt hij niks? De arts piept iemand op. Een verpleger komt naar buiten. 'Ik wil dat jullie uitzoeken waar de moeder van die jongen is.' En hij laat Paco bij de verpleger achter en loopt weg.

'Zullen we je moeder nog een keer bellen?' vraagt de verpleger. Als Paco het nummer gedraaid heeft neemt ze meteen op. 'Wat is er, ik wil je net bellen.'

'Je moet naar het ziekenhuis komen,' zegt Paco. 'Ze hebben papa geopereerd.'

'Welk ziekenhuis?' Paco hoort aan zijn moeders stem dat ze schrikt.

Paco beseft dat hij niet eens weet waar ze zijn. Hij wil het aan de verpleger vragen. 'Geef mij maar.' De verpleger neemt de telefoon over en vertelt de moeder van Paco dat haar man in het Diaconessenziekenhuis ligt.

Zijn we zo dicht bij huis? Paco heeft zijn eigen stad niet eens herkend.

'Ze kan hier in tien minuten zijn,' zegt Paco als de verpleger heeft opgehangen.

'Wil je niet liever beneden in de hal wachten, dan zie je haar meteen als ze binnenkomt.'

Maar Paco piekert er niet over. Hij wil in de buurt van zijn vader blijven. Als er straks een andere dokter naar buiten komt probeert hij weer of hij naar binnen mag. Misschien is die minder streng. Hij loopt over de gang heen en weer. Schiet op, ma, denkt hij. Schiet een beetje op.

Opnieuw gaat de deur open. Er komen twee verpleegsters naar buiten. Paco rent naar hen toe en klampt hen aan. 'Mijn vader is binnen, mag ik even naar hem toe?'

'Sorry,' zegt een van de verpleegsters. 'Je moet nog even wachten.'

'Waarom mag ik niet naar mijn vader?' vraagt Paco.

De verpleegsters kijken elkaar aan. Paco ziet hun gezichten. Waarom zeggen ze niks? Waarom

kijken ze zo? Ineens overvalt hem een enorme angst. ‘Ik wil hem zien... Ik wil mijn vader zien...’ En hij begint te huilen.

‘Moet je moeder van ver komen?’ vraagt een van de verpleegsters.

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Ze had er al kunnen zijn.’

‘Dan moet je nog even geduld hebben. Ik blijf wel bij je. Wil je nog wat drinken?’ vraagt ze.

De andere verpleegster knikt en loopt weg.

Paco schudt zijn hoofd. De verpleegster probeert hem af te leiden door tegen hem te praten, maar Paco hoort haar niet. Hij kijkt onafgebroken naar de deur waarachter zijn vader ligt.

Eindelijk gaat de liftdeur open. Paco rent naar zijn moeder die samen met een verpleegster de lift uit komt. ‘Ik zal dokter Buis waarschuwen dat u er bent,’ zegt de verpleegster, en ze piept hem op.

De dokter neemt hen mee naar zijn kamer op de vijfde etage. ‘Gaat u even rustig zitten,’ zegt hij. ‘Ik heb geen goed bericht voor u.’

Nee, denkt Paco. Niet zeggen! Het liefst zou hij zijn oren dichthouden. Elk woord dat de dokter uitspreekt snijdt door hem heen.

‘Uw man heeft een hartaanval gehad. We hebben het geprobeerd, maar we konden niks meer voor hem doen. Zo’n klein halfuur geleden is hij gestorven.’

Paco zit als versteend op zijn stoel. Hij kijkt recht voor zich uit en wordt spierwit. De kamer begint te draaien. De stemmen van de dokter en zijn moeder klinken steeds verder weg. En dan wordt het zwart voor zijn ogen.

Het is net of Paco wacht tot hij wakker wordt uit een verschrikkelijke nachtmerrie. De eerste uren is alles langs hem heen gegaan. Hij weet dat hij met zijn moeder naar huis is gegaan, maar hij herinnert zich niet hoe ze zijn gereden. Het enige wat hij zich nog herinnert is de vraag die zijn moeder hem onderweg stelde. Hij weet zeker dat ze er niks mee bedoelde. Ze vroeg alleen maar waarom hij niet zelf het ziekenhuis had gebeld.

‘Ik had mijn mobiel niet bij me,’ zei Paco.

Zijn moeder zei niks en reed gewoon door. Ze wist niet van de ruzie. Dat hij geen zin had gehad om zijn mobiel te halen. Maar hij wist het wel. Zou zijn vader nog geleefd hebben als hij zijn mobiel bij zich had gehad? Niet aan denken, zei hij tegen zichzelf. Hier mag je nooit meer aan denken.

Hij kijkt naar zijn moeder die het eten klaarmaakt, alsof er niks is gebeurd. Ineens kan hij het niet meer aanzien.

‘Hoe kun je nou koken,’ schreeuwt hij. ‘Papa is dood!’ Het lijkt alsof zijn woorden zijn moeder niet bereiken. Ze knikt alleen maar. Dat komt door de medicijnen, maar dat weet Paco niet. Hij is flauwgevallen. Daardoor heeft hij de aanval van zijn moeder niet meegemaakt. Ze was totaal overstuurd en toen heeft de dokter haar iets kalmerends gegeven. ‘Daar wordt u rustiger van,’ zei hij. En dat klopt. Paco’s moeder is rustig, erg rustig. Daardoor voelt Paco zich juist zo alleen.

Hij loopt naar zijn kamer en kijkt rond. Het is net of het zijn kamer niet meer is. Alles is anders. Het vertrouwde gevoel van vroeger is helemaal weg. Hij weet met zichzelf geen raad. Wanhopig slaat hij met zijn hoofd tegen de muur. Wat is er allemaal met zijn vader gebeurd? Waarom is hij eigenlijk niet hen? Paco herinnert zich vaag het gesprek tussen zijn moeder en dokter Buis.

‘Dus u wilt uw man niet thuis hebben?’

‘Nee,’ antwoordde zijn moeder. ‘Daar kan ik niet tegen.’ Paco beseft nu pas wat dat betekent. Zijn moeder heeft zijn vader gewoon achtergelaten. Hij rent naar de keuken. ‘Papa hoort hier, bij ons. Ik wil dat ze papa hierheen brengen.’

‘Dat kan ik niet, lieverd,’ zegt zijn moeder. ‘Dan vraag je veel te veel van me.’

‘Wil je papa dan niet om je heen hebben?’

‘Natuurlijk wel,’ zegt zijn moeder. ‘Maar niet dood, in een kist. Snap je dat?’

Maar Paco snapt er niks van. ‘Hij is toch papa. Hij hoort bij ons. Nu ligt-ie daar helemaal alleen in een kamer, met allemaal vreemde mensen die ook dood zijn. Misschien stoppen ze hem wel in een koelcel. Dan lijkt het wel of hij geen huis heeft. Maar hij heeft wel een huis. Zijn huis is hier! Ik wil dat we hem een mooie plek in de kamer geven, dan kan ik steeds naar hem kijken.’

‘Dat is juist waar ik niet tegen kan,’ zegt zijn moeder. ‘Daar raak ik alleen maar nog meer van in de war. Alles staat op zijn kop, mijn hele leven. Daarom moet mijn huis een rustige plek zijn.’

‘Hoe kan je nou rust hebben terwijl papa daar helemaal alleen ligt.’ Paco rent huilend de kamer uit.

Zijn moeder komt hem achterna. ‘Waarom bel je je vrienden niet? Je hebt ze nodig. Het is verschrikkelijk wat er is gebeurd. Ze moeten je troosten. Aan mij heb je niks. Ik ben zelf veel te veel in de war.’

Als zijn moeder weg is gaat Paco op bed zitten. Misschien heeft zijn moeder gelijk. Hij moet het

zijn vrienden vertellen, maar eerst Floor. Hij voelt dat zij de enige is bij wie hij nu wil zijn. Paco tikt Floors nummer in. Als de telefoon een paar keer is overgegaan krijgt hij haar voicemail. Even aarzelt hij, maar dan haalt hij diep adem. ‘Floor, mijn vader...’ En hij begint te huilen en verbreekt de verbinding.

Als hij weer wat rustiger is, belt hij Hafid. Gelukkig is zijn vriend wel thuis.

‘Mijn vader is dood,’ zegt Paco.

‘Wat?’ roept Hafid. ‘Vertel op, wat is er gebeurd?’

Maar Paco kan het niet en verbreekt het gesprek.

Ze zijn de hele avond bij hem gebleven: Sterre, Hafid, Yara en Lucas. Yara vindt het moeilijk om Paco zo verdrietig te zien. Ze zou hem zo graag in haar armen nemen en tegen zich aan drukken, zoals Sterre doet. Maar ze durft het niet. Ze is veel te bang dat ze aan haar merken dat ze verliefd op hem is. Van Floor heeft Paco nog niks gehoord. Zijn vrienden zijn gelukkig wel heel lief voor hem. Hafid bood zelfs aan om vannacht bij hem te blijven, maar Paco wil liever alleen zijn.

Het is al drie uur ’s nachts als Paco nog steeds ligt te draaien. Hij weet eigenlijk niet wat hij in zijn bed doet. Hij stapt eruit en gaat naar beneden. Maar ook daar kan hij geen rust vinden. Ik wil bij je zijn, pap, denkt Paco. Je bent zo ver weg. Ineens weet hij het. Hij gaat naar de garage. Dat is zijn vaders plek. Daar voelt hij zich vast beter. Hij kleedt zich aan, pakt de sleutels van de garage en sluipt de deur uit. Hij wil niet dat zijn moeder hem hoort. Ze zal er niks van begrijpen. Het is alsof Paco er naartoe wordt gezogen. De garage is de plek van hen samen, daar wil hij zijn. Hij haalt zijn fiets uit de schuur en rijdt weg.

Het is stil buiten. Iedereen slaapt. Paco fietst de straat uit. Het regent, maar dat kan hem niet schelen. Hij is liever nat dan dat hij zich zo alleen voelt.

Drijfnat komt hij aan. Hij doet de deur van de garage open en knipt het licht aan. Alles ziet er nog net zo uit als anders. Zijn vaders stoel, het kantoor, de papieren op zijn bureau, zijn computer. Alsof hij zo binnen zou kunnen komen. Dat maakt het voor Paco ook zo onwerkelijk. Hij weet dat dat niet kan, maar toch!

Hij gaat op zijn vaders stoel zitten. Dan ziet die er tenminste niet zo ontzettend leeg uit. Hij legt zijn handen op zijn vaders bureau. ‘Pap, waar ben je?’ roept hij. ‘Je kunt me niet zomaar in de steek laten!’

Hij staat op en loopt door het kantoortje heen en weer. In elk geval voelt het beter dan thuis. Maar dat duurt maar heel even. Dan vliegt het hem aan. ‘Ik hou veel te veel van je, pap, ik kan je niet missen!’

In paniek rent hij door de garage. In een flits ziet hij zijn bus. ‘Je zou nog naar me toe komen, pap. We zouden samen alle grote steden bezoeken...’ Paco legt zijn hoofd tegen de motorkap en begint te huilen.

Vandaag wordt Paco's vader begraven. Paco heeft samen met zijn moeder de muziek uitgezocht. De voorzitter van de Vereniging voor Oldtimers, meneer van der Pelt, gaat Paco's vader toespreken. Dat was een idee van zijn moeder. Paco vindt het maar niks. 'Waarom wil je nou per se dat Van der Pelt iets gaat zeggen?' vraagt hij. 'Papa mocht hem helemaal niet.'

'Het is goed als een paar mensen papa toespreken,' zegt zijn moeder. 'En ik kan het niet.'

'Een paar mensen?' vraagt Paco. 'Wie heb je dan nog meer gevraagd?'

'Oom Guus,' zegt moeder. 'Dat was ik nog vergeten te vertellen. Hij is eraan gewend in het openbaar te spreken, daarom heb ik hem gevraagd.'

Hoe kom je daar nou bij? denkt Paco. Zijn vader heeft oom Guus al in geen halfjaar gezien. Hij weet zeker dat zijn vader het daar niet mee eens zou zijn. Hij houdt helemaal niet van die poespas. Maar hij heeft geen zin om ruzie met zijn moeder te maken. Zeker niet op de dag van de begrafenis.

Paco haalt zijn mobiel uit zijn zak. Hij hoorde het goed, hij heeft een sms'je. Hij ziet dat het van Floor is. 'Sterkte vandaag' staat er. Dus ze komt niet. Teleurgesteld stopt Paco zijn mobiel weg. Sinds zijn vader is gestorven heeft hij Floor niet meer gesproken. Ze heeft hem eergisteren ook een sms'je gestuurd. 'Wat rot voor je,' stond er. En nu komt ze niet eens naar de begrafenis.

'Ben je zover?' Zijn moeder heeft haar jas al aan. 'De taxi komt er zo aan.'

'Gaan we niet met onze eigen auto naar de aula?' vraagt Paco.

Zijn moeder schudt haar hoofd. 'Het is niet verstandig met die middelen op te rijden. Het staat op de verpakking. Pieter brengt ons thuis.'

'Pieter? Komt Pieter ook op de begrafenis?' Paco schrikt.

'Natuurlijk,' zegt zijn moeder.

'Dan kan je iedereen wel vragen. Hij had helemaal niks met papa en papa niet met hem.' Het komt er feller uit dan Paco bedoelt.

'Hij heeft wel wat met mij,' zegt zijn moeder. 'Jouw vrienden komen toch ook?'

Zijn moeder heeft gelijk. Hij moet blij zijn dat ze steun bij iemand vindt. Maar op de een of andere manier zit het hem niet lekker. Die man hoort hier nu niet. Dit is de begrafenis van zijn vader.

'Daar heb je de taxi,' zegt zijn moeder.

Paco pakt zijn rugtas.

'Die heb je toch niet nodig?' vraagt ze.

'Er zit iets in voor papa.' Zijn moeder hoeft niet te weten wat het is. De laatste twee dagen heeft hij met Hafid de hele stad door gesjouwd op zoek naar een motortje. In de garage van zijn vader liggen genoeg motoren, maar die zijn allemaal te groot. Uiteindelijk vonden ze er een in een tweedehands winkel. Er stond een oud brommertje en daar heeft de verkoper de motor uit gehaald. Paco wil hem aan zijn vader meegeven.

Als ze bij de aula komen staat er al familie. Paco heeft geen zin om bij hen te zitten. Hij wil naar zijn vader toe. Voordat iedereen zo afscheid van zijn vader neemt, wil hij nog even met hem alleen zijn. Zodra Paco iedereen heeft begroet loopt hij door. Hij weet waar hij moet zijn. Gisteren is hij ook bij zijn vader geweest, samen met Hafid. Ze hebben een tijdje bij de kist gestaan zonder iets te

zeggen. Hafid sloeg een arm om Paco heen. Anders zou hij dat raar hebben gevonden, maar nu was het fijn.

Paco gaat het zaaltje van zijn vader in en loopt langzaam naar de kist. Hij kijkt naar zijn vader.

‘Pap,’ zegt hij. ‘Ik heb een motortje voor je meegenomen.’ Hij doet zijn tas open en haalt het ding eruit. ‘Weet je nog wat je altijd zei? Een echte Kager krijgt alles aan de praat, zelfs een houten kist, als je hem maar een motortje geeft.’ Hij legt het motortje naast zijn vader. Ineens voelt Paco dat het definitief is. Dat het de laatste keer is dat hij zijn vader ziet. ‘Ik kan je niet missen, pap,’ zegt hij. ‘Je mag niet weggaan. Je moet bij me blijven.’

Paco staat maar bij de kist. Hij merkt niet eens dat de mensen langslopen om afscheid van zijn vader te nemen. Pas als Hafid zijn hand op zijn schouder legt, schrikt hij op. ‘We moeten gaan.’ En Hafid wijst naar de mannen in zwarte pakken die de kist willen afsluiten.

‘Dag, pap.’ Paco drukt een kus op zijn vaders voorhoofd.

‘Dag, lieve vader van Paco,’ zegt Hafid, en hij trekt Paco mee. Maar Paco wil niet bij zijn vader vandaan. ‘Ik laat hem hier niet alleen achter.’ Hij begint te huilen.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken, met het motortje komt het allemaal goed.’

Iets beters had zijn vriend niet kunnen zeggen.

‘Er zit geen *cruise control* op de kist,’ zegt Paco. ‘Als we een bekeuring ontvangen weten we van wie hij komt.’ En hij lacht door zijn tranen heen.

Het is alweer twee dagen geleden dat Paco's vader is begraven. Paco ziet het allemaal nog steeds voor zich; als een film die hij niet kan afzetten. De aula vol verdrietige mensen. Het was allemaal zo raar. De kist die daar stond, omringd door bloemen, met zijn vader erin. Zijn vader, met wie hij een paar dagen geleden nog over de rommelmarkt liep.

Terwijl de muziek door de aula klonk en er plechtige woorden werden gesproken keek hij maar naar de kist die daar zo stil op een verhoging stond. Langzaam drong het tot hem door dat zijn vader nooit meer tegen hem zou praten. Het moeilijkste moment kwam toen de plechtigheid voorbij was en hij zijn vader in de grote, kille ruimte moest achterlaten. Bij elke stap die hem van zijn vader verwijderde voelde hij dat hij iets heel belangrijks van zichzelf achterliet. Nooit zou hij meer compleet zijn.

Gelukkig waren zijn vrienden er allemaal. Ze namen hem mee naar de koffiekamer. Toen hij daar stond hoorde hij zijn moeder het verhaal steeds vertellen. Alle mensen reageerden hetzelfde. 'Wat verschrikkelijk dat die jongen daar aan de weg stond en dat niemand stopte.' Paco weet dat het de halve waarheid is. Het belangrijkste weet niemand. Als hij zijn mobiel bij zich had gehad, had hij helemaal niet langs de weg hoeven staan. Dan had hij meteen het ziekenhuis kunnen waarschuwen en hadden ze zijn vader misschien nog kunnen redden. Elke keer als hij het zijn moeder hoorde vertellen werd hij gekweld door die afschuwelijke gedachten. Het is mijn schuld dat papa dood is. Ik had mijn mobiel moeten halen. Zijn vader had er zo op aangedrongen, maar hij was nog te beroerd om een paar stappen te lopen.

Het was dat zijn vrienden hem afleidden, anders had hij het nog door de koffiekamer geschreeuwd: Weten jullie wel hoe het echt is gegaan?

Na afloop gingen zijn vrienden mee naar huis. Ze waren nog niet weg of hij kreeg ruzie met zijn moeder over de bloemstukken die op de kist lagen. Paco wilde ze met de auto halen, maar zijn moeder moest er niet aan denken. Zelfs de kaarten van vrienden en kennissen die Paco had uitgesteld waren ineens weg toen hij de kamer in kwam.

'Waar zijn die kaarten?' vroeg Paco.

'Die heb ik opgeruimd,' zei ze. 'Ik wil niet dat het hier ook een begraafplaats wordt.'

Paco snapt er niks van. Die aandacht en lieve woorden geven hem juist een goed gevoel.

Zijn moeder zegt ook telkens de verkeerde dingen. Vanochtend ook weer.

'Je kunt beter weer gewoon naar school gaan. We zullen toch verder moeten met ons leven.'

Wat nou verder? Hij weet niet hoe hij verder moet zonder zijn vader. Gisteren had ze extra lekker gekookt. 'Om je op te vrolijken,' zei ze. Alsof hij vrolijk kan worden van een maaltijd. Misschien wordt hij wel nooit meer vrolijk. Zijn moeder wil dat ze net doen alsof er niks aan de hand is.

'Waar ga je heen?' vraagt ze als Paco zijn jas aantrekt.

'Naar de garage,' zegt Paco.

'Dat moet je niet doen,' zegt ze. 'Daar word je alleen maar nog meer aan papa herinnerd.'

'Je snapt er ook niks van, hè?' roept Paco. 'Ik wil juist aan papa herinnerd worden.'

Hij trekt de deur met een klap achter zich dicht. Als hij op de fiets zit heeft hij spijt. Hij moet geen

ruzie met haar maken. Dat zou zijn vader ook niet willen. Hij weet wel dat het dom is, maar het gebeurt hem toch elke keer. Daarom is hij gisteren ook naar de garage gegaan. Daar voelt hij zich het beste. Hij heeft uren op zijn vaders stoel gezeten en dat voelde net alsof zijn vader nog een beetje bij hem was.

Paco kijkt op zijn mobiel. Er staat niks op zijn voicemail. Hij had stilletjes gehoopt dat Floor een sms'je zou sturen. Ze denkt heus wel aan hem, dat weet hij zeker. Ze durft de confrontatie alleen niet aan. Als hij deze week niks van haar hoort zoekt hij haar op. Dan zal ze zien dat het helemaal niet eng is.

Paco rijdt de straat uit. Hij gaat de hoek om en ziet de buurvrouw lopen. Als zij Paco ziet, schiet ze gauw een winkel in. Het geeft hem een naar gevoel, alsof hij een besmettelijke ziekte heeft. Waarom vraagt ze niet gewoon hoe het gaat? Ze hoeft helemaal niks bijzonders te zeggen, alleen dat het erg is. Het is ook erg, hartstikke erg.

Paco doet de deur van de garage open. Net als gisteren gaat hij op zijn vaders stoel zitten. Eerst lijkt het alsof hij rustig wordt, maar ineens slaat het verdriet toe. Zijn vader is dood... Zijn vader is echt dood... 'Ik wil het niet!' schreeuwt hij. 'Ik wil niet dat je dood bent!' En hij slaat keihard met zijn hoofd op het bureau.

'Ik ga ook mee naar Paco,' zegt Sterre als ze de school uit lopen. 'Apollo moet maar even wachten.'

'Dat vind ik ook,' zegt Lucas. 'Ik heb mijn voetbaltraining ervoor afgezegd.'

'Jij gaat toch ook mee?' Sterre kijkt Yara aan.

'Heel even kan wel. Over een uur hoef ik pas op te passen.' Yara heeft zich voorgenomen er echt voor Paco te zijn. Haar verliefde gevoel moet ze maar opzij zetten. Hij heeft zijn vrienden nu hard nodig. Wat is dat beetje liefdesverdriet nou vergeleken met alles waar Paco nu doorheen moet?

Lucas wil rechtsaf gaan.

'Nee!' roept Hafid. 'Hij is niet thuis, hij is in de garage!'

'Wat doet hij daar nou de hele tijd?' vraagt Lucas.

'Dat snap je toch wel,' zegt Yara. 'Ze waren daar altijd met zijn tweeën.'

'En dan laat hij zijn moeder alleen?' zegt Lucas. 'Ook niet echt aardig.'

Niemand zegt iets. Ze begrijpen geen van allen dat Paco niet liever thuis is.

Als ze bij de garage van Paco's vader zijn voelen ze aan de deur, maar die zit op slot.

Ze bonken op de ruit.

'Daar komt hij aan!' roepen ze als de deur van het kantoortje opengaat. Maar hun enthousiasme is meteen weg als ze Paco zien. Hij loopt heel langzaam door de gang. Het is alsof elke stap hem zwaar valt. Zijn gezicht is bleek en zijn roodbehuilde ogen staan dof. Zonder een blik van herkenning doet hij de deur open. Hij kijkt hen niet eens aan, draait zich om en loopt terug. In het kantoortje gaat hij in de stoel van zijn vader zitten. Hij vraagt niks en staart maar voor zich uit, alsof ze er niet zijn.

Je kunt merken dat ze het moeilijk vinden hem zo te zien. Om zich een houding te geven bekijken ze de kaarten die vandaag zijn gekomen en die Paco heeft uitgestald. Maar onder hun wimpers door gluren ze naar Paco die daar maar zit.

Hafid is de eerste die de stilte verbreekt. 'Wil je ons vertellen waaraan je denkt? Dan kunnen we je misschien helpen.'

Paco haalt zijn schouders op. 'Wat wil je dat ik vertel? Dat ik hier de hele dag zit en dat ik bij elk geluid denk dat mijn vader binnenkomt? En dat het allemaal voorbij is. Dat het alleen een spel was, het ziekenhuis, de begrafenis...' Hij slaat zijn handen voor zijn gezicht. 'Je moet ophouden met te spelen dat je dood bent, pap. Ik vind er niks meer aan...' En dan begint hij te huilen.

‘Ik heb nergens meer zin in,’ zegt hij als hij weer rustig is.

‘Je hoeft toch ook niks,’ zegt Sterre. ‘Op school begrijpen ze allemaal dat je er niet bent.’

‘Ik moet zaterdagavond draaien op het Sint-Michelscollege,’ zegt Paco. ‘Ik ga ze echt niet bellen dat ik niet kom. Ze merken het wel.’

‘Dat zeggen wij wel voor je af,’ Sterre kijkt Yara aan. ‘We komen er zo toch langs.’

‘Dan moeten we wel meteen gaan, anders red ik het niet meer.’ En Yara staat op.

Als ze buiten staan kunnen ze zich niet meer goed houden. ‘Ik vind het zo zielig voor hem...’ En Yara begint te huilen.

Sterre veegt ook tranen weg. ‘Het is ook klote.’ En ze stapt op haar fiets.

‘Kan ik iets voor jullie doen?’ vraagt de conciërge als ze in de hal van het Sint-Michelscollege staan.

‘Wij zijn op zoek naar een of andere Mathijs van de feestcommissie,’ zegt Yara.

De conciërge kijkt op het rooster. ‘Klas 4C is al weg. Maar 3A is er nog wel. Daar zit Johan in en die is penningmeester. Als jullie even wachten, over een paar minuten is het pauze en dan haal ik hem voor jullie.’

Sterre en Yara werpen een blik in de aula. Ze vinden het er veel minder gezellig uitzien dan hun eigen aula.

‘Ik vind dit echt een school voor Sullie,’ zegt Sterre.

Yara knikt. ‘Volgens mij werken hier alleen maar Sullies.’

Veel tijd om rond te snuffelen hebben ze niet want de conciërge komt aanlopen met een jongen.

‘Dit is de man van het geld,’ zegt hij, en hij laat hen alleen.

‘Hoi,’ zegt Yara. ‘Wij komen namens Paco. Hij zou dit weekend bij jullie draaien, maar zijn vader is plotseling overleden.’

‘Wat erg!’ Johan schrikt. ‘Logisch dat het dan niet kan doorgaan. Dan moeten we iets anders regelen. Bedankt, en wens Paco sterkte.’

Johan wil weglopen als hij zich omdraait.

‘O ja, Paco heeft een voorschot van veertig euro gekregen. Dat wil ik wel terughebben, anders klopt mijn kas niet meer.’

‘We zullen het zeggen,’ zegt Yara. ‘Dat komt wel goed, hoor.’

‘Dat ging makkelijk,’ zegt Yara als ze bij hun fiets staan.

‘We gaan nu niet aan Paco’s kop zeuren over dat geld, hoor,’ zegt Sterre. ‘Ze wachten maar even.’

‘Natuurlijk niet. Help!’ Yara ziet dat het al laat is. ‘Sebastiaantje staat vast al voor het raam met zijn boekje!’ En ze springt op haar fiets.

‘Dat komt mooi uit,’ zegt Yara’s moeder als ze Yara’s kamer in komt. ‘Ik dacht dat je huiswerk aan het maken was, maar je zit alleen maar een beetje te tekenen. Je hebt dus tijd.’

‘Deze tekeningen zijn voor de website.’ Yara houdt er een omhoog. ‘We doen mee aan de wedstrijd van Supertape.’

‘Dat ziet er leuk uit,’ zegt moeder. ‘Vroeger deed je mee aan elke wedstrijd. Ik weet niet hoeveel kleurplaten je hebt ingekleurd, maar je hebt nooit iets gewonnen.’

‘Omdat je bij zoiets altijd precies binnen de lijntjes moest blijven,’ zegt Yara. ‘Dat is niks voor mij. Ik hou van vrij tekenen.’

‘Wij hadden ook zo’n jongen in de klas,’ zegt haar moeder. ‘Bart heette hij. Hij tekende altijd voor de schoolkrant. Uiteindelijk heeft hij er niks mee bereikt. Hij doet nu ergens de boekhouding. Zo’n vak is maar voor een enkeling weggelegd. Je kunt beter met mij meegaan, daar heb je meer aan.’

‘Waar naartoe?’ Als haar moeder gaat winkelen heeft ze wel zin. Dat is altijd hartstikke gezellig.

‘Ik moet een huis taxeren. Het is een heel bijzonder pand. Als je meegaat, leer ik je waar je op moet letten. Daar heb je wat aan als je later zelf een taxatierapport moet maken. Van de praktijk leer je het meest. Er is niemand bij, dus ik heb alle tijd om je dingen uit te leggen.’

Hou er toch eens over op dat ik makelaar moet worden. Ik wil naar de kunstacademie, net als jij vroeger naar de dansacademie. Weet je nog hoe erg je het vond dat opa je nooit serieus nam? Dat zou ze eigenlijk moeten zeggen, maar als Yara het stralende gezicht van haar moeder ziet durft ze haar niet teleur te stellen.

‘Ik heb geen tijd,’ zegt ze. ‘Ik moet deze tekeningen vanmiddag meenemen en ze zijn nog niet af.’

‘Het geeft niet, er komen nog wel meer gelegenheden. Maar ik denk dat we er nu zo’n beetje mee moeten beginnen. Ik waarschuw je als zich weer zo’n kans voordoet.’

Ze geeft Yara een zoen en vertrekt.

Yara geeft een trap tegen haar bureau. Sterre heeft gelijk. Ze is een lafaard. Dit was toch het moment om eerlijk te zijn. Hoe komt ze zo laf? Ze voelt zich waardeloos. Hoe is het mogelijk dat ze zo slap is? Dat heeft ze vast van haar vader. Die is ook een lafaard. Wie laat zijn vrouw nou in de steek als ze zwanger is? Maar dan bedenkt ze dat ze niet in alles slap is. Vanaf het moment dat ze begon te lijnen heeft ze niet meer gesnoept. Vanochtend paste ze in haar broek uit groep acht. Dat heeft ze toch maar helemaal zelf gedaan. Als ze alleen maar slap was had ze dat nooit voor elkaar gekregen. En ze gaat nog door ook, want als ze voor de spiegel staat ziet ze nog steeds vetlaagjes. Dat ze in die broek past is fijn, maar dat zegt heus niet alles. Ze moet naar zichzelf kijken en pas als ze tevreden is houdt ze op. Om zichzelf te overtuigen dat ze wel sterk is trekt ze de broek nog een keer aan. Yes! Hij gaat gemakkelijk dicht. Ze voelt zich er zo stoer in dat ze hem aanhoudt.

Het valt Sterre meteen op als Yara de kelder in komt. ‘Die broek ken ik. Wanneer had je die ook alweer aan? Ja, ik weet het, in groep acht. Dat je die past! Hoeveel ben je wel niet afgevallen?’

‘Dat weet ik niet, hoor,’ zegt Yara. ‘Dat hou ik niet bij.’

‘Je moet wel oppassen, hoor,’ zegt Sterre. ‘Het komt door Paco, hè? Je maakt je veel te druk. Hij is

zijn vader verloren en niet jij.'

Yara haalt haar schouders op. 'Het valt heus wel mee.'

'Nee,' zegt Sterre. 'Het valt helemaal niet mee. Moet je zien hoe mager je bent. Je neemt ook nooit meer iets lekkers.'

'Kan ik er wat aan doen dat ik geen trek heb,' zegt Yara. 'Dat komt heus wel weer.'

'Als we vanmiddag klaar zijn, gaan we weer eens lekker ouderwets een patatje scoren,' zegt Sterre. 'En we gaan ook leuke dingen doen. Zo meteen is Paco er overheen en dan ben jij ingestort. Zeggen jullie eens wat.' Sterre stoot Lucas en Hafid aan. 'Is Yara niet veel te mager? Ze is hartstikke afgevallen.'

'Dat zie ik niet, hoor.' Hafid zet de computer aan.

'Ik ook niet,' zegt Lucas. 'Daarvoor moet je niet bij mij zijn.'

Zie je nou wel, denkt Yara. Ze vinden me nog steeds veel te dik. En ze heeft vanochtend nog wel een boterham met een spiegelei gegeten. Ze kon er niet onderuit. Haar moeder had hem al voor haar klaargemaakt. Ze kan niet elke keer zeggen dat ze buikpijn heeft. Ze voelde zich al zo gepropt, maar nu weet ze waar het van komt. Ze loopt de kelder uit, gaat de trap op, sluit zich op in de wc en steekt een vinger in haar keel. Gelukkig gaat het nu gemakkelijk. De eerste keer dat ze het deed lukte het helemaal niet om te spugen. Maar nu ze het een paar keer heeft gedaan komt alles er zo uit. Als ze iemand op de gang hoort trekt ze gauw door.

'Ben je niet lekker?' vraagt de moeder van Lucas bezorgd.

'Jawel, hoor, maar ik kreeg ineens een hoestbui.' En Yara schiet gauw de garage in.

Yara spreidt de eerste serie tekeningen uit. Iedereen is enthousiast.

'Die is goed!' Ze wijzen naar een tekening waarin Sullie het plakband afknipt. Yara heeft de worstvingers uitvergroot. Om een van de worstjes zit de ring van meneer Suldurs en om de vette pols zijn horloge.

'Hier moet Paco echt geluiden bij maken.'

Het valt meteen stil. Ze denken allemaal aan hun vriend die maar in de garage zit.

'We geven hem nog een week,' zegt Lucas. 'En dan moet hij weer meedoen. Dat is veel beter voor hem en voor ons ook.'

'Ik mis hem,' zegt Sterre.

'Ik ook,' zegt Lucas.

'Hoe denk je dat ik me voel als ik elke ochtend alleen naar school fiets,' zegt Hafid. Ik mis hem ook, denkt Yara. Maar ze durft het niet hardop te zeggen. Ze denkt weer aan haar droom. In haar slaap gaf ze Paco steeds kusjes. Eerst was het alleen om hem te troosten, maar ineens zoenden ze. Jammer genoeg was het maar een droom.

'Nou, Floor mist hem niet, hoor,' zegt Hafid. 'Die is nog steeds niet bij hem geweest.'

'Ik kan die trut d'r nek wel omdraaien,' zegt Sterre. 'Vanochtend stond ze vlak naast me bij de snoepautomaat. Ik kon niet eens naar haar kijken.'

'Je mag er niks over zeggen tegen Paco,' zegt Lucas. 'Hij neemt het nog voor haar op ook. Hij denkt dat ze niet durft te komen. Floor en niet durven.'

Yara neemt het voor Paco op. 'Logisch dat hij dat denkt. Hij heeft net zijn vader verloren. Dan moet hij zeker ook nog toegeven dat zijn verkering niks voorstelt. Dat kan hij niet aan.'

Yara legt nog een tekening neer.

'Wat moet dit voorstellen?' vraagt Hafid.

'Dat zie je toch wel?' De anderen lachen. 'Fantastisch.'

‘Nou zie ik het. Je hebt Sullie van binnen getekend. Van ellende heeft hij de rol plakband ingeslikt. Bah, zijn darmen plakken aan elkaar. Dat ik dat niet meteen zag.’

‘Dat komt omdat je zo slaperig bent. Wat wil je als je elke ochtend om zes uur naast je nest staat om te chatten.’ Lucas geeft zijn vriend een klap op zijn schouder.

‘Zo vroeg?’ vraagt Sterre.

‘Ja, dan is het daar avond. Anders slaapt zijn kangoeroetje al.’

Hafid moet ook lachen, maar als Lucas niet ophoudt roept hij hem tot de orde. ‘Even serieus. Komt er in deze scène nog een tekening of wil je stoppen met die darmen?’

‘Ik wil nog tekenen dat hij bij de eerste hulp is,’ zegt Yara.

‘Ik vind het echt super! Nou de teksten.’ Hafid slaat zijn schrift open. ‘Lucas, jij zou voor de tekst bij de eerste scène zorgen. Heb je al iets op papier gezet?’

‘Komt eraan, chef.’ Lucas geeft iedereen een kopie van de tekst. Als hij die heeft uitgedeeld houdt hij zijn dyslectiebewijs omhoog.

‘Krijg nou wat!’ zegt hij als hij naar buiten kijkt. ‘Daar heb je Floor.’

Alle ogen gaan naar het raam en zien dat Floor haar fiets tegen de boom zet.

‘Die komt over Paco praten, dan had Paco dus toch gelijk.’

‘Dat valt me hartstikke van haar mee,’ zegt Sterre.

‘Mij ook,’ zeggen de anderen. ‘Ik neem mijn woorden terug. Ook al...’

‘Sst...’ Sterre wijst naar de deur die opengaat.

‘Hi,’ zegt Floor. ‘Alles goed hier?’

Nogal een rare vraag natuurlijk, maar ze denken dat Floor niet weet hoe ze moet beginnen.

‘Niet zo, hè?’ zegt Hafid. ‘Met jou waarschijnlijk ook niet.’

‘Hoe kom je erbij,’ zegt Floor. ‘Ik ben juist onwijs aan het kicken. Ik hoorde van mijn neef dat Paco niet komt draaien. Ze zaten nogal in de stress, en toen heb ik Ramon voor ze geregeld.’

‘Gelukkig,’ zegt Yara. ‘Dan hebben ze tenminste iemand. Ze waren zo aardig daar.’

‘Ramon heeft er echt zin in en hij kan het ook!’ Floor kijkt erbij alsof ze smoorverliefd is. ‘Hij wil alle afspraken van Paco overnemen. Hij mag nu ook op zijn hockeyclub draaien, maar hij wil weten wat Paco allemaal nog meer heeft afgesproken. Wacht even, dan schrijf ik het op.’

Met open mond kijken ze naar Floor die haar agenda uit haar tas haalt.

‘Kom je daarvoor?’ vraagt Hafid.

‘Ja,’ zegt Floor. ‘Dan hoeft Paco niet lastig te vallen. Die heeft nu wel iets anders aan zijn hoofd.’

Yara voelt dat ze razend wordt. Ze kan zich niet meer inhouden. ‘Waarom heb je Paco niks laten horen?’

‘Hoezo?’ roept Floor verontwaardigd. ‘Ik heb twee keer een sms’je gestuurd.’

‘Je was niet eens op de begrafenis.’

‘Wat moest ik daar nou?’ vraagt Floor. ‘Ik ken die hele man niet.’

‘Zoiets doe je voor Paco,’ zegt Lucas.

‘Jij bent zijn vriend,’ zegt Floor. ‘Maar voor mij ligt het anders. Paco en ik hadden verkering.’

‘Hadden?’ vraagt Sterre.

‘Dat snap je toch wel,’ zegt Floor. ‘Alsof het zo romantisch is, een jongen die de hele tijd zit te janken. Ik wil lol maken in mijn leven.’

‘Dus de verkering is uit,’ zegt Hafid, ‘en daar weet Paco niks van?’

‘Dat zal hij toch wel snappen,’ zegt Floor. ‘Hebben jullie nou die afspraken of niet?’

‘Ja,’ zegt Hafid. ‘Het zijn er wel veel, hoor. Heb je een pen?’

Wat gaat die nou doen? denkt Yara.

De anderen snappen het ook niet. Van hen kan Floor stikken met haar adressen.

Maar Hafid noemt een heel rijtje op. ‘Het Vituscollege op de dertiende, en het PCC...’

‘Mag Paco daar draaien?’ vraagt Floor. ‘Op het PCC? Wat een eer. Dat wil Ramon natuurlijk graag overnemen, maar dan moeten we het wel een beetje slim spelen, want ze zijn daar niet zo makkelijk. Weet je wat, als Paco nou op het allerlaatste moment afzegt, dan zijn ze blij met Ramon.’

‘Prima,’ zegt Hafid. ‘Hij heeft wel mazzel, hoor, want het verdient lekker. Ik weet dat Paco er tweehonderd euro voor zou krijgen. ‘Dat is de achttiende en op...’

Hafid noemt een lange reeks namen op.

‘Bedankt.’ Floor bergt haar agenda op. ‘Jullie weten niet hoe blij je Ramon hiermee maakt. Hij heeft geen cent meer.’

‘Die gaat door jou heel wat verdienen,’ zegt Hafid. ‘Hij mag je wel trakteren.’

‘Daar zorg ik wel voor. Doe Paco de groeten.’ En Floor verdwijnt.

‘Jij bent ook gek!’ zegt Sterre. ‘Waarom geef je die adressen aan die trut?’

‘Je kangoeroetje vind ik ongezien veel leuker dan die bitch.’ Lucas is al net zo verontwaardigd.

‘Wat denken jullie nou?’ zegt Hafid. ‘Dat Paco daar echt allemaal zou draaien?’

Het duurt even, maar dan barsten ze in lachen uit.

Hafid zit bij Paco in de garage. Hij heeft zich voorgenomen te vertellen dat het uit is met Floor, maar Paco ziet er zo verdrietig uit dat hij het niet durft. Hij probeert hem op te vrolijken door over hun website te vertellen. Inmiddels ligt hun opzet voor de doe-het-zelf-site bij Supertape. Het is spannend. Er schijnen honderden inzendingen te zijn, terwijl er maar vijf door de eerste selectie komen. Het kan Paco niks schelen. Hafid vindt het vreselijk om zijn vriend te vertellen dat Floor het heeft uitgemaakt en besluit te wachten tot ze op de fiets zitten, dan klinkt het niet zo serieus. ‘Moet je niet naar huis?’ vraagt Hafid. ‘Het is al kwart over zes.’

‘Zeker om te eten,’ zegt Paco. ‘Ik heb geen trek. En al helemaal niet als ik mijn moeder in de keuken zie staan. Het lijkt wel of het haar niks doet. De eerste avond stond ze gewoon spaghetti te koken.’

‘Dat is haar manier om er doorheen te komen,’ zegt Hafid. ‘Wat moet ze dan? De hele dag in haar bed blijven? Ik vind het juist knap.’

Paco knikt. ‘Misschien heb je wel gelijk.’

‘Zullen we dan nu gaan?’ vraagt Hafid. ‘Dan rijden we samen op.’

Maar onderweg vertelt Hafid ook niet dat het uit is met Floor. Hij heeft net met Paco over zijn moeder gepraat, dan gaat hij niet ook nog eens over Floor beginnen. Dan lijkt hij wel een dominee. En hij slaat rechtsaf.

‘Sterkte!’

Als Paco de voordeur opendoet komt er een geur van gebraden vlees in zijn neus. Hij is blij dat hij toch naar huis is gegaan, ook al heeft hij geen trek. Hij neemt zich voor wat liever voor zijn moeder te zijn en niet steeds ruzie te maken. Hij loopt meteen door naar de keuken. In het voorbijgaan ziet hij zijn moeder op de bank in de kamer zitten. Ze staart voor zich uit. Paco steekt zijn hoofd verbaasd door de deuropening.

‘Wat kijk je?’ vraagt zijn moeder. ‘Had je me hier niet verwacht?’

‘Eigenlijk niet,’ zegt Paco. ‘Het ruikt zo lekker. Ik dacht dat je in de keuken stond.’

Zijn moeder zucht. ‘Ik had zo’n moeilijke dag. Ik moest er zelfs niet aan denken eten klaar te maken. Maar er is iemand die voor ons kookt. En als ik het zo ruik gaat hij ons behoorlijk verwennen.’

Paco weet het al. Ze heeft haar broer gebeld. Oom Karel kan heerlijk koken. Hij mag zijn oom graag en loopt de keuken in. Maar dan ziet hij niet oom Karel, maar Pieter Groen achter het fornuis staan.

‘Dat had je niet gedacht, hè, dat mannen konden koken,’ zegt Pieter trots.

‘Hoezo? Mijn vader kon ook koken.’ Paco denkt aan al die donderdagavonden dat zijn moeder naar het muziekcentrum was. Dan kookte zijn vader stevast. Meestal maakte hij een pizza of lasagne. Paco hielp hem altijd. Hij ziet weer voor zich hoe gezellig dat was. Als ze klaar waren stond de hele keuken op zijn kop. Maar dat kon hun niks schelen. Na het eten ruimden ze alles weer op. Onder de afwas stond Marco Borsato knetterhard aan en dan zongen ze mee. Hij voelt dat het nooit meer zal

gebeuren. Nooit meer zal hij met zijn vader koken... Pieter Groen hoeft zijn verdriet niet te zien, en hij draait zich gauw om en loopt weg.

‘Waarom heb je die Pieter gevraagd?’ vraagt Paco als hij de kamer in komt. ‘Had mij gebeld, dan was ik naar huis gekomen en had voor ons gekookt. Dat kan ik toch ook? Daar heb je hem niet voor nodig.’

‘Nee, jochie,’ zegt zijn moeder. ‘Dat ga ik niet doen. Jij hebt het al moeilijk genoeg. Ik ga jou niet lastigvallen als je lekker bij je vrienden bent. Bovendien kook je nooit.’

‘Ik had toch een pizza kunnen maken,’ zegt Paco. ‘Of lust je dat soms ineens niet meer. Heb je liever het eten wat hij daar klaarmaakt?’

‘Pieter is een vriend,’ zegt moeder. ‘Hij wil iets voor ons doen.’

‘Ja, dat zal wel,’ zegt Paco. ‘Heb je hem nog niet door? Hij wil hier binnendringen. Hij wil papa’s plaats innemen.’

‘Niemand kan papa’s plaats innemen,’ zegt moeder. ‘Kom nou gezellig aan tafel. Ik weet dat je niet dol bent op Pieter, maar doe het dan voor mij.’

Paco wil weglopen, maar dan denkt hij aan het gesprek met Hafid. Vandaag had zijn moeder al een rotdag, dan moet hij het niet nog eens extra moeilijk voor haar maken. En hij haalt het tafelkleed uit de kast en legt het op tafel.

Wat een uitslover is die Pieter, denkt Paco als hij in de keuken kijkt. Hij heeft drie gangen gemaakt en een heel ingewikkeld toetje. Die denkt dat hij iets te vieren heeft. Maar dat gaat mooi niet door!

‘Wat mij betreft kunnen we aan tafel,’ zegt Pieter.

Paco gaat op zijn plaats zitten. Zijn moeder staat ook op. Hij heeft Pieters bord expres aan de andere kant van de tafel gezet. Hij wil niet dat hij op de plaats van zijn vader gaat zitten. Zijn moeder begrijpt het gelukkig. ‘Jij zit hier, Pieter,’ zegt ze.

Pieter kijkt naar de tafel. ‘Wat zit ik ver weg. Ik zit liever hier.’ En hij schuift zijn bord op en gaat op de plaats van Paco’s vader zitten.

Paco’s moeder geeft Paco een knipoog, maar ze zegt er niks van.

‘Heerlijk,’ zegt ze als ze een hap van de soep heeft genomen. ‘Echt verrukkelijk, Pieter.’ En even daarna begint ze weer. ‘Wat een lekker soepje is dit.’

Paco kan het niet uitstaan. Zijn moeder heeft nou al twee keer gezegd hoe lekker Pieter heeft gekookt. Dat deed ze nooit als zijn vader iets had klaargemaakt. Zeker omdat hij nooit een driegangenmenu maakte. Paco vond de lasagne van zijn vader duizend keer lekkerder dan die soep. Die smaakt hem helemaal niet. Hij kan er niet tegen dat Pieter op de plaats van zijn vader zit. Zijn moeder merkt het wel aan hem.

‘Ik, eh... Ik denk dat het moeilijk voor Paco is dat je op Wils plek zit,’ zegt ze.

‘O, wat dom van me. Nou, dan schuif ik toch een stoel op. Ik snap het wel, het is ook zo kort geleden.’

Paco vliegt meteen op. ‘Hoezo, kort geleden? Die plaats blijft altijd van mijn vader. Daar mag niemand zitten, helemaal nooit. En jij zeker niet.’ En hij smijt zijn lepel op tafel, springt op en loopt de kamer uit.

Hij loopt de trap op, maar in een tel is hij weer beneden. In de gang kijkt hij verward om zich heen. Wat moet hij hier nog? Hij heeft geen plek in dit huis meer, nergens, ook niet op zijn kamer. En hij pakt zijn jas en doet de deur open. Pas als die vent weg is, komt hij terug.

Als Paco buiten staat weet hij waar hij heen moet. Er is maar één persoon die hem kan troosten en dat is Floor. Die zal niet zoals Hafid over zijn moeder zeuren. Hij baalt er zelf ook van dat hij kwaad is

weggelopen, maar waarom heeft ze die sukkel dan ook uitgenodigd? Ze had hem moeten bellen, dan hadden ze samen een rottag gehad. Maar het lijkt wel of ze haar verdriet liever met die *loser* deelt dan met hem.

Als hij in de buurt van Floors huis komt krijgt hij een zwaar gevoel. De laatste keer dat hij hier reed was alles nog anders. Toen was zijn vader er nog. Floor zal wel schrikken als ze hem ziet. Ze denkt natuurlijk dat hij kwaad is, maar daar helpt hij haar wel vanaf. Ineens voelt hij hoe hij haar heeft gemist. Niets interesseert hem nog, behalve zijn verkering met Floor. Hij is blij dat haar fiets er staat, dan is ze tenminste thuis. Paco zet zijn fiets tegen de boom en iets later belt hij aan.

Door het ruitje in de voordeur ziet hij Floor de trap af komen. Ze lag vast even te rusten, want haar haren zijn in de war.

‘Ben jij het?’ Ze kleurt als ze Paco ziet. ‘Ik had je nog willen bellen.’

‘Het geeft niet, ik snap best dat je het moeilijk vond. Daarom ben ik ook hier.’ Paco kijkt Floor aan. Hij moet bijna huilen, maar daar zit Floor helemaal niet op te wachten en hij bijt gauw op zijn lip.

‘Zullen we ergens iets gaan drinken? We kunnen ook samen naar de garage van mijn vader als je dat wilt.’ Paco vindt het fijn als Floor de plek ziet die zo belangrijk voor hem is.

‘Ik kan niet,’ zegt Floor. ‘Ik heb bezoek. Ik had niet gedacht dat je nog zou komen.’

‘Natuurlijk wel. Ik ben helemaal niet kwaad op je. Ik ben veel te blij dat ik je weer zie. Ik had al veel eerder moeten komen, misschien al meteen nadat het was gebeurd, maar ik was helemaal in de war. Maar nu ben ik er tenminste.’ Paco buigt naar haar toe, maar Floor doet een stap naar achteren.

‘Ben jij soms boos?’ vraagt hij.

‘Heeft Hafid je niks verteld?’ vraagt Floor.

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Wat moest hij dan vertellen?’

‘Ik was in de kelder,’ zegt Floor.

Floor heeft hem dus wel opgezocht. Waarom hebben ze niks gezegd, dan was hij meteen naar haar toe gegaan. ‘Lief dat je langs bent geweest, maar ik weet van niks, eerlijk niet, anders had ik je toch meteen iets laten horen.’

‘Raar, hoor,’ zegt Floor. ‘Ik heb het hun verteld. Ik heb hun gezegd dat het uit was.’

Paco kijkt Floor aan. Hij ziet de koude blik in haar ogen. ‘Nee... Dat meen je niet. Ik heb je nu juist zo hard nodig. Je bent de enige die me kan helpen.’

‘En daar heb ik dus geen zin in,’ zegt Floor. ‘En ik kan het ook niet. Ik wil niet jouw psychiater spelen. Ik wil lol maken, ik ben nog hartstikke jong, dat snap je toch wel?’

Boven gaat een deur open. Paco hoort voetstappen en dan ziet hij Ramon de trap af komen. Dus toch...! denkt hij.

‘Blijf je nog lang beneden?’ vraagt Ramon. ‘Ik dacht dat het uit was.’

‘Ramon wil jouw optredens overnemen,’ zegt Floor.

‘En daar gaat deze prinses voor zorgen.’ Ramon slaat een arm om Floor heen en geeft haar een zoen. ‘Niet alleen je optredens, eigenlijk neem ik zo’n beetje alles van je over,’ zegt hij lachend.

Paco staat daar maar, ook als de deur allang dicht is. Hij weet niet eens meer hoe het precies is gegaan. Ze heeft het uitgemaakt, denkt hij, en hij loopt naar zijn fiets. Het is uit. Ik moet hier weg! Hij stapt op zijn fiets en racet de straat uit. Totaal in de war scheurt hij door het verkeer. Hij hoort en ziet niks. Niet eens dat auto’s toeteren en mensen hem nakijken. Buiten adem komt hij in de garage aan. Hij doet de deur van het kantoor open. ‘Pap... Pap, ze wisten het allang, ze wisten het allemaal, maar ze hebben me niks verteld. Ik heb niemand meer, helemaal niemand...’ Snikkend laat hij zich op zijn vaders stoel vallen.

Paco zit maar in de garage. Het is al over negenen als zijn mobiel gaat. Als hij ziet dat het Hafid is, zet hij de mobiel uit. Hij wil niemand spreken, helemaal niemand. Voor de zoveelste keer vraagt hij het zich af: Waarom moet mij dit overkomen? Anderhalve week geleden was ik nog gelukkig en nu is mijn hele wereld ingestort. Waarom ik? denkt hij. En dan gaat er een schok door hem heen. De gedachte, die verschrikkelijke gedachte dringt zich weer aan hem op. Je vader had misschien nog kunnen leven als jij...

Hou op! Paco doet zijn handen voor zijn oren alsof hij zo de gedachten kan stoppen, maar die gaan maar door. Het zweet breekt hem uit. 'Pap,' zegt hij, 'pap, is het echt zo? Zou jij nog leven als ze er sneller bij waren geweest?' Hij krijgt geen antwoord. Ik moet het weten, denkt hij. Ik moet weten of ik de schuld ben van mijn vaders dood. Maar hoe komt hij erachter? Hij kan het aan de cardioloog vragen, maar zal die het hem eerlijk zeggen? Hij kan het beter opzoeken. Ineens weet hij het: internet, en hij zet zijn vaders computer aan. Met het zoekprogramma heeft hij de site zo gevonden. Daar staat het al. Hartaanval. Paco voelt dat hij trilt. Zijn ogen glijden over de regels en dan blijven ze steken. Hij voelt dat het bloed uit zijn gezicht wegtrekt. Het staat voor zijn neus. Als er snel hulp wordt geboden kan de patiënt soms worden gered. Ze hadden er snel bij kunnen zijn. Hoe lang heeft zijn vader niet in de auto gezeten en al die tijd ademde hij nog. Als hij zijn mobiel bij zich had gehad had zijn vader nog geleefd.

Paco krijgt het benauwd. Hij begint steeds sneller te ademen. Hij voelt dat hij duizelig wordt. Heb ik mijn vader vermoord? Het gonst door zijn hoofd. Heb ik mijn vader vermoord... Heb ik het liefste wat ik heb zelf vermoord?

'Hou op!' zegt hij tegen zichzelf. 'Hou op!' Maar de gedachte blijft hem kwellen. Hij kan het niet meer aan en rent in paniek door de garage, maar hij kan er niet van wegrekken. De woorden in zijn hoofd blijven hem achtervolgen. Hij heeft het gevoel dat hij geen lucht meer krijgt. Water, denkt hij. Ik stik... Water of cola. Hij doet de koelkast open en dan ziet hij een paar flesjes bier liggen. Paco denkt aan die avond in de discotheek toen Floor hem in de steek liet. Toen knapte hij ook zo op van een biertje. Hij maakt het flesje open en zet het aan zijn mond. Het bier klokt met grote teugen naar binnen, tot het flesje voor de helft leeg is. Nu voelt Paco dat hij heel langzaam rustig wordt.

Hij heeft twee biertjes op als hij een sms'je krijgt. Paco ziet dat het van Floor is. Hij denkt dat ze spijt heeft dat ze het heeft uitgemaakt en hij opent het bericht. Maar dan ziet hij dat het helemaal niet voor hem is bestemd. Het is voor Ramon. P, Q, R... ze staan natuurlijk onder elkaar in Floors mobiel... Het ergste is dat het nog over hem gaat ook. 'Nu hebben we echt alles van Paco,' staat er. 'Succes met je site. Kopieer 'm maar lekker.' Paco is veel te kwaad om zich af te vragen wat ze ermee bedoelt. Wat moet hij nog met een sms'je van die bedriegster? Hij wil het wissen als de deur van de garage opengaat en zijn moeder het kantoortje binnen komt. Ze kijkt naar Paco, ziet de lege flesjes en begint te huilen. Ze slaat een arm om Paco heen. 'Zo gaat het niet, zo gaat het helemaal mis met jou. Denk je dat ik dat wil? En denk je dat papa dat heeft gewild?'

Badend in het zweet wordt Paco wakker. ‘Nee!’ gilt hij. ‘Ik heb het niet gedaan!’ Hij zit rechtop in bed. Het duurt even en dan weet hij dat het een nachtmerrie is. Ze riepen het allemaal. Zijn moeder, de rest van de familie en zijn vrienden: ‘Je hebt je vader vermoord!’

Floor was er ook bij. ‘Ik wil geen verkering met een moordenaar,’ schreeuwde ze.

Paco kijkt op de klok. Het is pas twee uur. Hij drinkt een slokje water en gaat terug in bed, maar nog geen kwartier later zit hij weer rechtop. Hij krijgt bijna geen lucht meer, staat op en steekt zijn hoofd onder de kraan. Hij stapt in bed, maar durft niet meer te slapen en zet zijn discman op. Tegen de ochtend valt hij eindelijk in slaap. Hij is zo moe dat hij zijn moeder niet hoort binnenkomen. Ze schudt zachtjes aan zijn arm. ‘Paco, opstaan, het is tijd.’

‘Nee,’ kreunt Paco. ‘Ik wil slapen.’

‘Kom, jochie.’ Zijn moeder schuift de gordijnen open. ‘Je moet naar school.’

‘Naar school...?’ Vaag herinnert Paco zich het gesprek van gisteravond. Zijn moeder had het erover dat hij weer naar school moest.

‘Nog één dagje,’ kreunt hij.

‘Het ontbijt is klaar. Kom op.’ Hij hoort aan zijn moeders stem dat er geen ontkomen aan is en stapt uit bed. Als hij zich heeft aangekleed pakt hij zijn tas in. Hij moet nadenken wat voor dag het is. Er is zoveel gebeurd dat hij zijn rooster niet eens meer uit het hoofd kent. In zijn agenda leest hij welke vakken hij heeft. Het eerste uur hebben ze geschiedenis. Anders vond hij het altijd een ramp, maar nou maakt het hem niks uit. Of hij nou Suldurs heeft of Van der Weide op wie iedereen zo dol is, het interesseert hem allemaal niks meer.

Tijdens het ontbijt denkt hij aan Floor. De gedachte dat ze straks samen met Ramon op het schoolplein staat maakt hem misselijk. Hij ziet er ook tegenop om zijn vrienden te zien. Wat stelt hun vriendschap eigenlijk voor? Ze zijn geen van allen eerlijk tegen hem geweest. Is hij niet gek dat hij nog de moeite neemt naar school te gaan? Hij heeft er niks te halen, helemaal niks.

‘Het gaat niet,’ zegt hij tegen zijn moeder. ‘Jij kunt zoveel willen, maar het gaat gewoon niet.’

‘Ik wil dat je het probeert,’ zegt zijn moeder. ‘Als het echt niet lukt, kom je maar naar huis.’

Dat is tenminste iets, denkt Paco, en hij staat op en trekt zijn jas aan.

Paco is nog nooit zo langzaam naar school gefietst. De eerste bel is al gegaan als hij eindelijk het schoolplein op komt rijden. Hij zet zijn fiets neer en gaat naar binnen. In de hal botst hij bijna tegen mevrouw de Haan op. ‘Paco,’ zegt ze verrast, en ze geeft hem een hand. ‘Wat fijn dat je er weer bent, jongen. Hoe gaat het met je?’

Hoepel op, denkt Paco. Ik heb geen zin in dat gezeur, maar hij lacht vriendelijk naar zijn lerares Nederlands. Ze is ook zo aardig. Ze was zelfs op de begrafenis van zijn vader en dat had ze helemaal niet hoeven doen, want ze is niet eens zijn klassendocent. Bijna alle leraren waren er, dat deed hem wel goed.

‘Het gaat wel,’ zegt hij.

‘Als ik iets voor je kan doen, weet je me te vinden, hè?’

‘Dank u.’ Paco loopt door. Halverwege de trap gaat de tweede bel. Als hij boven komt is de deur van het geschiedenislokaal al dicht. Hij haalt diep adem en klopt aan. Hij voelt de spanning als hij in de deuropening staat. Sommige klasgenoten weten niet hoe ze moeten kijken en slaan gauw hun ogen neer, maar zijn vrienden zijn verrast, dat ziet hij wel. Gelukkig kijkt hij niet naar Yara, want dan zou hij zien dat ze knalrood wordt.

‘Ga maar gauw zitten.’ Het valt Paco mee dat hij geen briefje hoeft te halen. Van Sulders kun je alles verwachten.

‘Top!’ Hafid steekt zijn duim op. En Lucas geeft hem in het voorbij gaan een por.

Zonder in het klassenboek te kijken pakt meneer Sulders een stapel proefwerkblaadjes en deelt ze uit.

‘We hoefden niks te leren!’ roepen ze verontwaardigd. ‘Kijkt u maar in het klassenboek.’

‘Rustig maar,’ zegt meneer Sulders. ‘Ik geef jullie een kans om je cijfer op te halen. Ik toets jullie algemene kennis van geschiedenis, dingen die je kunt weten als je altijd je huiswerk maakt en in de les oplet.’ En hij noteert een aantal vragen op het bord.

Paco vindt het wel prettig. De aandacht is tenminste niet meer op hem gericht. Hij pakt zijn pen en leest de eerste vraag. Wie was betrokken bij de moord op... Verder komt hij niet. Het woord moord brengt hem in de war. Hij zit meteen weer midden in zijn nachtmerrie.

Meneer Sulders loopt langs de rijen.

‘Jij schrijft weer fonetisch, zie ik,’ zegt hij tegen Lucas. ‘Je verwacht toch niet dat ik dit ga lezen, hè? Als ik dit soort proefwerken moet nakijken ga ik wel in het bijzonder onderwijs lesgeven.’

Meneer Sulders loopt door. Bij Paco blijft hij staan. ‘Dat is nog niet veel, hè?’

‘Nee, het gaat niet.’ Paco bijt op zijn lip.

‘Hoezo niet?’ vraagt meneer Sulders.

Weer gaat er een zucht van verontwaardiging door de klas. ‘U houdt ook nooit ergens rekening mee, hè?’

‘Natuurlijk wel,’ zegt meneer Sulders. ‘Ik weet ook wel dat Paco zijn vader heeft verloren. Het is heel droevig, maar het leven gaat door, jongen.’

Iedereen begint te protesteren. Het protest gaat langs Paco heen. Hij denkt aan de opmerking van meneer Sulders. Het leven gaat door. Dat vindt hij juist het allerergste, dat het leven doorgaat, zonder zijn vader. Alles en iedereen gaat maar door. Maar in hem is er zoveel veranderd. Begrijpt die eikel dat dan niet? Hij staat op en loopt de klas uit.

‘Die vent is niet toerekeningsvatbaar,’ zegt Hafid als hij Paco na de les in de aula ziet zitten. ‘Je moet hem gewoon laten praten. Hij denkt alleen maar aan zijn eigen vak.’

‘Moest je hem weer tegen mij horen,’ zegt Lucas. ‘Hij doet maar. Over een poosje heeft hij zijn lesje, dan kan iedereen hem bewonderen op onze site.’

‘Daarom is het goed dat je er bent.’ Sterre slaat een arm om Paco heen. ‘Dan kunnen we vanmiddag tenminste verder met de website.’

‘Misschien ligt er in de kelder wel een brief van Supertape op ons te wachten. We hebben hard doorgewerkt, hoor, maar nu wordt het tijd voor de geluiden, anders kunnen we straks niet verder. Hartstikke gaaf dat je er weer bent!’

De woorden van Hafid gaan langs Paco heen. Zijn aandacht wordt door Floor getrokken die de aula in komt en regelrecht op Ramon af stapt.

‘Waarom hebben jullie het voor me verzwegen?’ vraagt Paco.

‘Ik heb je toch verteld dat we onze opzet hebben ingestuurd,’ zegt Hafid.

‘Dat bedoel ik niet,’ zegt Paco. ‘Ik heb het over Floor. Zegt die naam jullie soms iets? Ik wil jullie geheugen wel even opfrissen hoor. Ik had verkering met haar. Had, zeg ik.’

Hafid wordt rood. ‘Ze heeft het je dus verteld. Ik wilde het je nog zeggen, maar het kwam er niet van.’

‘Gelul,’ zegt Paco. ‘Je zat de hele middag bij me. Waarom heb je je kop gehouden? En jullie deden hetzelfde.’

‘Sorry, het is stom. We hadden die zaterdag meteen naar je toe moeten gaan, maar het was ook zo’n baalbericht.’ En dat meent Yara. Van haar had Floor het niet uit hoeven maken. Het maakt geen enkel verschil of Paco verkering heeft of niet. Hij valt toch niet op haar, dat is wel duidelijk.

‘Zeker een baalbericht,’ zegt Sterre. ‘We hadden je echt wel iets anders gegund. Juist nu, snap je. We wilden je niet nóg verdrietiger maken.’

Als Paco ziet hoe ze ermee zitten, schaamt hij zich. Hoe durft hij zo onaardig tegen zijn vrienden te zijn. Alleen maar omdat ze hem dit niet hebben verteld. Hij heeft zelf iets heel ergs gedaan en dat verzwijgt hij ook, maar niet per ongeluk, zoals zij, maar expres. En ineens beseft hij dat het nooit meer goed kan komen. Hij voelt de afstand. Vroeger vertelden ze altijd alles aan elkaar, maar nu hebben zij hun mond gehouden en hij houdt ook zijn mond dicht. De dood van zijn vader heeft alles veranderd. Hij kan hun vriend niet meer zijn. Hij kan helemaal nooit meer iemands vriend zijn en hij loopt weg.

‘Waar ga je heen?’ vraagt Hafid.

Maar Paco loopt door zonder iets te zeggen. De tranen staan in zijn ogen en zijn keel zit dicht. Ja ja, denkt hij, het leven gaat door, maar nooit meer zoals het was.

‘Moeten we niet naar hem toe gaan?’ vraagt Hafid als Paco de rest van de ochtend niet meer komt opdagen.

‘Laat hem maar.’ Lucas staat al klaar om te vertrekken. ‘Hij weet waar we zijn. Wedden dat hij straks de kelder in stapt alsof er niks aan de hand is? Je hebt kans dat hij er al is.’

‘En als hij niet komt?’ vraagt Sterre.

‘Dan bellen we hem op,’ zegt Hafid. ‘Want we moeten die geluiden nu hebben.’

‘Straks komen we in de kelder en dan ligt er een afwijzing,’ zegt Yara. ‘Dan hebben we niks meer nodig.’

‘Wat ben je toch lekker optimistisch.’ Sterre stapt geërgerd op haar fiets.

Yara weet zelf ook wel dat ze vandaag niet op haar vrolijkst is. Dat komt door die rotweegschaal. Ze was niks afgevallen. Ze weet echt niet hoe ze nog minder moet eten.

‘We zullen het wel zien.’ En ze fietsen naar de kelder.

‘En?’ vraagt Sterre als Lucas de post opraapt.

‘Hij is er!’ Lucas houdt een envelop omhoog.

‘Maak open!’ Ze staan alledrie om hem heen.

‘Moeten we niet op Paco wachten?’ vraagt Yara.

‘Je hebt gelijk. Ik bel hem wel even.’ Hafid toetst zijn naam in, maar Paco’s mobiel staat uit en Hafid spreekt zijn voicemail in.

‘Hij belt zo wel terug.’

Ze willen wachten, maar ze knappen bijna van de spanning. Sterre houdt de envelop tegen het licht. ‘Ik zie geen klap.’

Als Paco na tien minuten niet heeft gebeld, spreken ze nog een keer zijn voicemail in. ‘Je moet ons bellen!’ Hafid schreeuwt het bijna door de telefoon. ‘*Push the tempo, man.* We hebben bericht van

Supertape.'

'Ik vind dat we moeten kijken,' zegt Lucas. 'Hij hoort het wel als het een goed bericht is. En op een afwijzing zit hij ook niet te wachten.'

'Goed.' Hafid pakt de envelop en scheurt hem open.

Vol spanning kijken ze toe hoe hij de brief eruit haalt.

"'Aan de makers van website Sullie. Namens Supertape willen wij jullie feliciteren. We hebben uit alle inzendingen vijf opzetten gekozen. Jullie zijn een van de vijf! De uiteindelijke winnaar zal via school bekend worden gemaakt.'" Zonder verder te lezen gooit Hafid de brief in de lucht. Ze juichen en vallen elkaar om de hals. 'We zijn vast de enigen van onze school die erdoor zijn! Wat zeg ik, van de hele stad! Daar zal Steenbeek wel trots op zijn.'

Als ze uitgejuicht zijn pakt Lucas de brief op en leest verder.

"'Ons team wil jullie erop attent maken dat het niet de bedoeling is dat jullie met twee gelijke plannen onder twee verschillende namen komen. Wij weten jullie beweegredenen niet, maar we gaan ervan uit dat jullie voor de finale één site insturen. Succes, het team van Supertape.'"'

'Hebben wij het plan twee keer ingestuurd?' vraagt Hafid.

'Welnee,' zegt Lucas. 'We zijn niet gek. Ze vergissen zich. Wat kan het ons schelen. We zijn erdoor! Wat kijken jullie nou?' vraagt hij. 'Anders bellen we ze toch nog een keer.'

'Dat lijkt me beter. Zal ik het doen?' Hafid haalt zijn mobiel uit zijn zak.

'Straks,' zegt Sterre. 'Eerst gaan we feestvieren.' En ze stuurt Paco een sms'je dat ze in Schuim zitten.

'Wat nemen we?' vraagt Hafid als ze in het café zijn.

'Bitterballen, twee porties. En jij neemt ook.' Sterre kijkt naar Yara. 'Dat is goed voor je. Volgens mij val je steeds meer af. Moet je zien, die broek is je ook alweer te wijd. En die is ook nog uit groep acht. Je doet toch niet aan de lijn, hè?'

'Hoe kom je daar nou bij?' Om hun te bewijzen dat het niet zo is neemt Yara extra veel bitterballen. Dat valt wel op.

'Laat je nog wat voor ons over?' pest Lucas. Een paar maanden geleden zou Yara zich geschaamd hebben, maar nu is ze blij.

Zodra de bitterballen op zijn, gaat ze naar de wc. Ze steekt een vinger in haar keel en kotst alles uit. Als ze uit de wc komt schrikt ze. Er staat een meisje te wachten. Het kan niet anders dan dat ze het heeft gehoord.

'Sorry,' zegt Yara. 'Ik voelde me niet lekker.'

'Die smoes hoeft je mij niet te vertellen. Ik weet wel waarom je dit doet. Vroeger stak ik ook een vinger in mijn keel, maar dit werkt veel beter.' En het meisje haalt een doosje uit haar zak. LAXEERPILLEN staat erop.

Yara wordt rood. Niemand mag haar geheim weten. 'Wat bedoel je? Ik weet echt niet waar je het over hebt.' Als het meisje Yara uitlacht loopt ze weg.

'Ssst...' zegt Sterre als Yara bij het tafeltje komt en ze wijst naar Hafid die zit te bellen. 'Dus het is geen vergissing,' horen ze hem zeggen. 'U hebt echt nog eenzelfde opzet ontvangen. Kunt u ook zeggen onder welke naam? O, dat mag u niet. Nou ja, dan zoeken we het zelf wel uit. Dank u wel.'

'Ze hebben zich niet vergist.' Hafid stopt zijn mobiel weg. 'Ze beweren dat ons plan twee keer is ingestuurd. Er is een subtiel verschil tussen de twee versies.'

'Toeval?' vraagt Sterre.

'Niks toeval,' zegt Hafid. 'Die andere opzet schijnt precies hetzelfde te zijn.'

‘Je bedoelt?’

Hafid knikt. ‘Dat betekent dat iemand het heeft gepikt.’

‘Dat kan niet,’ zegt Lucas. ‘We hebben het niemand verteld.’

Ze kijken elkaar verbaasd aan. Het gebeurt hun niet gauw, maar ze zijn sprakeloos.

Paco dacht dat zijn moeder allang weg was. Ze moest naar een congres, maar haar auto staat voor de deur. Hij gaat meteen in de verdediging als hij binnenkomt.

‘Je hoeft niks te zeggen, want ik heb het geprobeerd.’

Zijn moeder zit in de kamer achter haar laptop. Pieter Groen zit tegenover haar.

‘Ik wist niet dat het een congres voor twee personen was,’ zegt Paco cynisch.

‘We gaan zo,’ zegt zijn moeder. ‘We moeten nog even iets uitwerken. Maar zo te zien heb jij het wel heel snel opgegeven.’

‘Je had het kunnen weten,’ zegt Paco. ‘Ik heb je steeds gezegd dat het niet ging.’

‘Wat ben je dan van plan?’ vraagt moeder. ‘Je kunt toch niet de hele tijd thuis blijven rondhangen?’

Paco wordt kwaad. ‘Als ik je in de weg zit ga ik wel naar de garage.’

‘Zeker om daar in je eentje te drinken,’ zegt moeder. ‘Je hebt het veel te snel opgegeven. Hoe dacht je dat het voor mij was om weer te beginnen. De eerste dagen kon ik me totaal niet concentreren. Het liefst was ik zo naar huis gegaan. Maar ik weet dat ik daar niks mee opschiet. Je moet je verdriet niet verdrinken, jochie, je moet vechten.’

‘Vechten?’ Paco denkt aan alle mensen die hij de afgelopen tijd is kwijtgeraakt. Zijn vader, Floor, zijn vrienden. ‘Er is helemaal niks meer waarvoor ik moet vechten.’

‘En ik dan? Tel ik niet meer mee?’

‘Jij hebt me helemaal niet nodig,’ zegt Paco. ‘Ik zit je alleen maar in de weg.’

‘Hoe kun je dat nou denken?’ Paco’s moeder krijgt tranen in haar ogen.

‘Zie je nou wat je doet?’ zegt Pieter. ‘Je maakt je moeder helemaal van streek. Je mag wel wat liever voor haar zijn.’

‘Kan ik het helpen dat ik het op school niet uithoud?’ zegt Paco.

‘Ik wil niet dat je drinkt,’ zegt moeder.

‘Ik had twee biertjes op,’ zucht Paco.

‘Het begint bij twee biertjes,’ zegt moeder. ‘Maar voor je het weet zijn het er meer.’

‘Wat moet die tas hier?’ Paco wijst naar de stoel.

‘Pieter heeft boodschappen voor ons gehaald,’ zegt moeder. ‘Zie je nou wel dat je mij niet nodig hebt,’ zegt Paco. ‘Mij vraag je niks.’

‘Ik zou het fijn vinden als je me vanavond helpt met koken,’ zegt Pieter. ‘Dan gaat het wat sneller. Het congres is laat afgelopen.’

Nu voelt Paco zich nog eenzamer. Het is dus al geregeld. Hij komt weer eten. Dat is de tweede keer deze week. En hem wordt niks gevraagd.

‘Jammer, maar ik eet vanavond niet hier.’ En Paco loopt kwaad weg.

Mij ziet ze voorlopig niet. Paco stapt op zijn fiets en rijdt de straat uit. Ineens bedenkt hij dat zijn moeder gisteravond al het bier uit de garage heeft meegenomen en hij slaat rechtsaf naar de supermarkt. Als hij een kratje koopt, heeft hij voorlopig genoeg. Hij is echt niet van plan het achter elkaar op te drinken, maar dat gelooft zijn moeder toch niet. Daarom zal hij het deze keer maar goed verstoppen, anders heeft hij weer niks. Hij bedenkt dat hij beter eerst kan pinnen. Op zijn rekening staat genoeg geld. Dat heeft hij gespaard voor zijn reis. Af en toe stortte zijn vader iets en dan keken

ze samen hoeveel hij al had. Hij heeft er nog nooit iets afgehaald, zelfs niet toen Hafid laatst met hem naar de film wilde en hij blut was. Maar alles is veranderd. Hij weet niet eens of hij nog wel op reis wil. Maar hij weet wel dat hij nu bier nodig heeft en hij stopt bij de pinautomaat aan de overkant van de supermarkt en neemt vijftig euro op. Paco steekt de straat over, zet zijn fiets neer en loopt de supermarkt in. Nog geen minuut later staat hij al met een krat bier bij de kassa.

De caissière kijkt hem aan. ‘Volgens mij ben jij nog geen achttien. Het spijt me, maar ik mag geen alcohol aan jou verkopen.’

‘Het is voor mijn moeder,’ zegt Paco. ‘Ze geeft een feestje.’

‘Toch kan ik het je niet meegeven, niet omdat ik je niet geloof, maar voorschrift is voorschrift. Je moeder zal mee moeten komen.’ En de caissière helpt de volgende klant.

Zuchtend zet Paco het krat bier terug. Wat een onzin. Ze mag haar bier houden en hij loopt mopperend de winkel uit. Overal zijn stomme regels. Hij wordt er gek van. Hij kan net zo goed naar school gaan, dan is hij ook van het gezeur van zijn moeder af.

Paco kijkt op zijn horloge, maar het heeft geen zin om nu nog naar school te gaan. Het laatste uur is al voorbij. Zijn vrienden zitten vast alweer in de kelder. Die zijn hard aan het werk voor de wedstrijd. Hij beseft dat het niet eerlijk is om hen te laten zitten. De vriendschap wordt wel niet meer zoals vroeger, maar die effecten hebben ze wel nodig. Tenslotte heeft hij het hun beloofd. Zal hij dan toch maar naar hen toe gaan? Even aarzelt hij en dan stapt hij op de fiets.

Paco staat voor het stoplicht te wachten als hij in de verte het geluid van een sirene hoort. Hij kijkt achter zich. Een ambulance komt met volle vaart aanrijden. Auto's gaan aan de kant zodat-ie erdoor kan en fietsers wijken uit. Alleen Paco blijft staan.

Het is net alsof hij in de tijd teruggaat en weer voor in de ambulance zit. Trillend ziet hij voor zich hoe ze door het verkeer raasden, terwijl zijn vader achterin op een brancard lag. De beelden gaan zo met hem op de loop dat hij niet eens merkt dat de ambulance vlakbij is.

Een man sleurt hem met fiets en al aan de kant. ‘Sta je te maffen of zo?’

Paco kijkt hem angstig aan. Alles komt terug. Hij ziet weer voor zich hoe zijn vader op de brancard werd gelegd en de operatiekamer in werd gereden. Het wachten en toen het bericht. Iedereen rijdt alweer als Paco daar nog steeds staat, zijn fiets tegen de stoeprand. Toen leefde je nog, pap, denkt hij. Je moet nog hebben geleefd, anders hadden ze nooit zo hard gereden. Je leefde ook nog toen we in het ziekenhuis kwamen, waarom maakten ze anders zo'n haast? Toch waren we te laat, misschien maar een paar minuten. Net die minuten die ik nodig had om die vrachtwagenchauffeur te laten stoppen. Waarom reed iedereen dan ook door! Opnieuw ziet Paco zich langs de weg staan. Hij ziet de auto's weer voorbijrazen. Hoe lang heeft hij daar gestaan? Hij weet het niet meer. Hij weet alleen dat het niet nodig was geweest als hij zijn mobiel bij zich had gehad. Hij voelt dat zijn hart sneller begint te kloppen. Met steeds kortere tussenpozen begint hij te ademen en het zweet breekt hem uit. In paniek stapt hij op zijn fiets en rijdt door de stad, keihard, maar het helpt niks. De gedachten blijven. Hij gaat op de brug staan en kijkt in het water. Vaak maakt water hem rustig, maar nu niet. Ik heb bier nodig, denkt hij. Aan de overkant van de brug is Schuim. Hij fietst er naartoe, maar dan herkent hij de fietsen van zijn vrienden. Ze zitten dus binnen, denkt Paco en ik maar denken dat ze hard aan het werk zijn. Ze hebben het zeker alweer gehad met die website. Maar hij gaat niet naar binnen. Zo wil hij zijn vrienden niet onder ogen komen. Stel je voor dat ze aan hem zien dat hij schuldig is. Hij kan beter naar De Boon gaan, dat is om de hoek. Daar komen altijd leerlingen van het Sint-Michels. Daarom gaan zij er nooit naartoe, maar dat komt nu juist goed uit, want niemand kent hem daar.

Hij stapt De Boon in, loopt meteen door naar de bar en legt tien euro neer. ‘Een biertje.’

De barkeeper kijkt hem aan. ‘Ben jij al achttien?’

‘Allang geweest,’ zegt een jongen die ook aan de bar staat.

‘Ja,’ zegt zijn vriend die naast hem staat. ‘Wij zijn hier allemaal allang achttien geweest.’

De barkeeper tapt lachend een biertje voor Paco.

‘Ook geschorst?’ vraagt een van de jongens aan Paco. Hij wacht niet eens op antwoord. ‘Nooit weg, een paar dagen vrij. Ik denk niet dat ik nog terugga.’ Hij neemt een paar slokken van zijn bier en kijkt zijn vriend aan. ‘Jij?’

‘Terug, waar naartoe? Naar die gevangenis?’

‘Zo is dat. Vrijheid blijheid.’ De jongen zet lachend zijn glas op de bar. ‘Drink op,’ zegt hij tegen Paco. ‘Ik geef een rondje.’

‘Een beetje doordrinken,’ waarschuwt de ander. ‘Anders vliegen de vitaminen eruit.’

‘Ik ben Arthur,’ zegt de jongen die een rondje geeft. ‘En die malloot is Tibo.’

Paco houdt zijn glas omhoog. ‘Paco. Proost.’ Hij voelt zich alweer wat beter.

‘Leve de vrijheid,’ zegt Arthur. En hij stoot zachtjes tegen Paco’s glas.

‘Zo is dat,’ zegt Tibo. ‘Laat de anderen maar op school zitten. Goed studeren tot ze scheel zien. Maar wij kiezen voor het vrije leven.’

‘School is helemaal geen leven,’ zegt Tibo. ‘Dat diploma kunnen ze houden.’

‘Het is wel handig om te hebben.’

‘Welnee.’ Arthur gaat tegen Paco in. ‘Mijn neef verkoopt cd’s op de markt. Een gouden handeltje. Weet je waar hij in rijdt? Niet in een of ander krot. Nee, in een Mercedes. En zonder diploma.’

‘Juist,’ zegt Tibo. ‘De cd’s vliegen de kraam uit. Dat was hem met zo’n stom diploma nooit gelukt. Zeker als een of andere uitgedroogde professor achter zijn kraam gaan staan. Nou dan hebben ze het gauw bij je gezien, hoor.’

Paco moet lachen. Hij wordt rustig van de jongens. Dat komt omdat ze niks aan hem vragen en alleen plezier maken.

‘Ik kan die school zo uitkotsen,’ zegt Arthur. ‘Een hok vol stuudjes. Ze moeten over alles praten. En je moet je mening geven. Ik heb nergens een mening over, helemaal nergens.’

‘Wel over het bier.’ Tibo zet zijn glas neer.

‘Dit rondje is voor mij.’ Paco is blij dat hij geld bij zich heeft.

‘Ik hoef van jou toch ook niks te weten,’ gaat Arthur verder. ‘Jij bent gewoon oké, man, dat zie ik zo.’ Hij geeft Paco een klap op zijn schouder.

Ineens gaat Paco’s mobiel.

‘Je meissie,’ zeggen ze.

Paco kijkt op zijn mobiel. ‘Een meisje dat Lucas heet, zeker.’ Lachend maakt hij contact.

‘Hèhè,’ zegt Lucas. ‘Waar zat je nou, man? We proberen je de hele middag al te bellen. We zijn door! We hebben het net gevierd in Schuim, maar nu zijn we weer in de kelder. We gaan zo aan het werk. Kom maar gauw naar ons toe. We moeten verder.’

‘Verder? Waarmee?’ Paco weet niet eens meer waar Lucas het over heeft.

‘We hebben je geluiden nodig,’ zegt Lucas.

‘Geluiden?’ vraagt Paco.

‘Wij hebben nog wel een paar geluiden.’ Arthur en Tibo pakken het mobieltje en laten een keiharde boer. Daarna verbreken ze de verbinding.

‘Zet uit dat ding,’ zeggen ze als ze het teruggeven. ‘We hadden het net zo gezellig.’

Paco kan alleen nog maar lachen en Arthur en Tibo ook. De hele avond blijven ze in de kroeg. Ze vermaken zich prima. Voor de gein gaan ze ook nog even gokken. Arthur haalt twintig euro uit de machine. Ze houden meteen op, voordat ze het weer kwijt zijn en bestellen voor hen alledrie een bord

patat. Ze geven elkaar zo veel rondjes dat Paco de tel kwijtraakt. Hij ziet wel dat er nog maar vijf euro in zijn portemonnee zit, maar dat kan hem niks schelen. Hij heeft zich in geen tijden zo goed gevoeld.

Het is al donker als ze buiten staan. Paco besluit in de garage te slapen, dan heeft hij tenminste geen last van gezeur. De jongens moeten dezelfde kant op. Paco rijdt naast Arthur. Ze slingeren zo dat hun sturen bijna in elkaar haken.

‘Stop!’ schreeuwt Tibo die een heel eind achter hen rijdt. ‘Ik moet pissen.’ En hij stapt af en piest tegen een muur.

Lachend rijden ze verder. ‘Krijg nou wat,’ horen ze achter zich. Tibo verliest zijn evenwicht en valt op de grond. Doordat ze omkijken raken hun sturen toch in elkaar en vallen ze zelf ook om. Mopperend en lachend komen ze overeind en dan fietsen ze weer verder. Bij de hoek moeten de jongens linksaf.

‘We zien je nog wel een keer.’ En weg zijn ze.

Paco voelt dat hij behoorlijk slingert, maar hij valt niet.

Zodra hij in de garage is, ploft hij in de stoel neer. Hij slaapt meteen. Hij is zo ver weg dat hij zijn moeder niet hoort binnenkomen. Als ze hem wakker maakt en hem overeind helpt, kotst hij over de vloer. En hij blijft maar kotsen. Het lijkt of het nooit meer ophoudt.

Nederlands valt uit, daarom hebben ze de eerste twee uur vrij. Yara wilde uitslapen, maar midden in de nacht werd ze wakker met een briljant idee voor haar map. Het liefst was ze meteen opgestaan om het uit te voeren, maar dat leek haar toch een beetje te gek. Gelukkig viel ze weer in slaap, maar vanochtend zat ze al om zes uur te scheuren. Allemaal verschillende kleuren blauw papier. Daarna heeft ze de stukjes over elkaar geplakt en er een compositie van gemaakt. Het is een sprookjesachtige landschap geworden. Toen het af was, was ze er heel trots op, maar hoe langer ze ernaar kijkt hoe meer ze begint te twijfelen. En nu vraagt ze zich zelfs af wat het eigenlijk voorstelt. Ze moet zich beheersen om het niet te verscheuren, want dat heeft ze vaker gedaan en daar kreeg ze achteraf spijt van. Als ze vanmiddag thuiskomt en ze vindt het nog steeds niks, dan kan ze het altijd nog weggooien.

Ze heeft honger. Dat heeft ze de laatste dagen telkens. Ze wordt er 's nachts zelfs wakker van. Af en toe knort haar maag zo dat ze bang is dat de anderen het horen. Dat komt door de laxepillen. Die werken wel. Sinds ze die slikt valt ze weer af. En ze heeft geluk met haar oppasbaantje. Sinds kort moet ze ook vaak 's avonds oppassen. Haar moeder denkt dan dat ze daar eet, terwijl Rita en Mark niet beter weten dan dat ze thuis gegeten heeft. Ze heeft gisteren speciaal een slobbertrui gekocht, dan valt het niet op dat ze elke dag dunner wordt. De laatste tijd begint Sterre er steeds over te zeuren. Maandag moest ze van haar vriendin zelfs op de weegschaal. 'Over een paar dagen weeg ik je weer,' zei ze. Yara maakt zich er niet druk om. Sterre heeft wel vaker van die acties, maar over een poosje beginnen de concoursen en dan heeft ze alleen nog aandacht voor Apollo.

'Ben je nog niet weg?' vraagt Yara als ze haar moeder beneden aantreft. Het is alweer tien minuten geleden dat ze gedag kwam zeggen.

'Ik kreeg net een telefoontje. Ik moet de garage van Paco's vader taxeren. Dat is een bijzonder object. Ik heb nog nooit een garage in de verkoop gehad.'

'Gaaf Paco's moeder de garage verkopen?' vraagt Yara geschrokken. 'Wat zal Paco dat erg vinden. Het is een soort troostplek voor hem. Het geeft hem het gevoel dat hij nog een beetje bij zijn vader is. Zo'n plek ga je dan toch niet zomaar verkopen, dan wordt hij hartstikke eenzaam.'

'Dat weet ik niet,' zegt haar moeder. 'Ik ben makelaar en geen psycholoog. Mevrouw Kager wil dat ik de garage verkoop en dat zal ik zo goed mogelijk doen. Ik heb voor morgenmiddag afgesproken. Heb je zin om mee te gaan?'

Yara piekert er niet over. Ze zou zich tegenover Paco een verrader voelen.

'Ik snap het niet,' zegt Yara. 'Wat doen ze dan met al die auto's?'

'Die zullen ze wel aan een ander bedrijf overdoen,' zegt haar moeder.

'En Paco's bus dan? Die kan ze toch niet zomaar wegdoen?'

'Dat weet ik allemaal niet, maar ik moet nu gaan.' Ze geeft Yara een zoen.

Yara moet eigenlijk haar tas inpakken, maar ze denkt nog steeds aan Paco. Dat is niks nieuws. Sinds hij zo verdrietig is wordt haar gevoel voor hem alleen maar sterker. Ze komt telkens voor hem op. Gisteren ook weer toen Lucas en Sterre kwaad waren omdat hij zomaar had opgehangen. Gelukkig nam Hafid het ook voor Paco op, dan zoeken ze er tenminste niks achter.

Yara is zo in gedachten dat ze opschrikt van Sterres telefoontje.

‘U spreekt met de wijkverpleegster,’ hoort Yara. ‘U wordt gewogen.’ Het is dat ze weet dat het Sterre is, anders had ze het zo gelooft. Maar ze schrikt er wel van. De laatste dagen is ze juist zoveel afgevallen. ‘Ja, je bent grappig, maar daar heb ik geen zin in, hoor. Je weegt jezelf maar.’

‘Nou nou, wat ben jij fel. Het lijkt alsof je echt iets te verbergen hebt.’

‘Daar gaan we weer,’ zegt Yara. ‘Ik doe niet aan de lijn.’

‘Als dat zo is, hoef je ook niet bang te zijn. Ik kom er aan.’ En Sterre hangt op.

Even raakt Yara in paniek. Wat moet ze nou? Kon ze de weegschaal maar anders afstellen, maar ze zou echt niet weten hoe dat moest. Ze denkt aan haar moeder. Je moet nooit water drinken voordat je je gaat wegen, zegt die altijd, want dan lijkt je heel zwaar. Dat zou haar nu wel van pas komen, vooral omdat je er niet van aankomt. Ze houdt een glas onder de kraan en drinkt het achter elkaar leeg. Maar het blijft niet bij één glas. Ze giet het ene na het andere naar binnen. Alleen als ze moet kokhalzen wacht ze even. Zodra het weer gaat drinkt ze door. Ze heeft drie liter op als Sterre voor haar neus staat.

‘Dit is de laatste keer dat ik me ga wegen.’ Yara gaat op de weegschaal staan. Opgelucht haalt ze adem. Het heeft gewerkt. ‘Ben je nou tevreden? Ik ben geen gram afgevallen.’

‘Vreemd,’ zegt Sterre. ‘Het lijkt wel zo.’

‘Misschien moeten we jouw ogen eens laten onderzoeken,’ zegt Yara. ‘Het wordt nou toch wel zorgwekkend. Zal ik vast een blindengeleidehond voor je bestellen?’

Onderweg heeft Yara het aan Sterre verteld, maar als ze op school komen krijgen Lucas en Hafid het ook te horen. ‘Weten jullie dat Paco’s moeder de garage gaat verkopen?’

‘Dat is maar goed ook,’ zegt Lucas. ‘Dan wordt hij misschien weer normaal.’

‘Zie je nou,’ zegt Sterre tegen Yara. ‘Dat zei ik ook en mij noemde je hard.’

Hafid is het met Yara eens. ‘Ik vind het ook nogal hard. Die plek herinnert hem aan zijn vader.’

‘Ik weet niet of dat zo goed is,’ zegt Lucas. ‘Ik heb niet het idee dat hij er beter van wordt. Denk nog even aan dat telefoontje van gisteren. Hij was hartstikke zat.’

‘Dat komt omdat hij zich zo ellendig voelt,’ zegt Hafid.

‘Dat word je toch ook als je maar in je eentje zit te piekeren,’ zegt Lucas.

‘Het is al drie weken geleden,’ zegt Sterre. ‘Dan moet je toch weer verdergaan met alles, anders gaat het mis.’

‘Wij kunnen niet begrijpen hoe Paco zich voelt,’ zegt Hafid.

‘Nee,’ zegt Yara. ‘Drie weken is best kort.’

‘Maar als je je drie weken afzondert is het heel lang,’ zegt Lucas. ‘Kijk maar wat er gebeurt. Hij wordt er helemaal raar van. Hij laat ons zelfs stikken.’

‘Misschien is het te moeilijk,’ zegt Hafid. ‘Ik kan vragen of hij wil dat wij die effecten maken.’

Dat vindt Lucas het stomste wat ze kunnen doen. ‘Hij moet juist het gevoel hebben dat we hem nodig hebben. En we willen toch winnen? Als hij ons laat stikken met die effecten kunnen we fluiten naar die prijs.’

‘Dat hangt niet alleen van Paco af,’ zegt Hafid. ‘Straks gaat er een ander met ons plan winnen. Hebben jullie daar al aan gedacht?’

‘Zeker,’ zegt Lucas. ‘Maar als ik zeg wat ik denk dan hebben we meteen ruzie.’

‘Hoezo?’

‘Volgens mij heeft een van ons het doorverteld. Het kan niet anders.’

Hafid knikt. ‘Dat denk ik ook. En ik vind dat degene die dat heeft gedaan het moet zeggen. Ik heb er in elk geval met niemand over gesproken.’ Hij steekt twee vingers op.

‘Ik heb er ook met niemand over gepraat, maar ik weet wel waar het lek zit.’ Lucas kijkt naar Sterre. ‘Jij kunt nooit ergens je mond over houden, dat weten we allemaal. Zeg nou maar eerlijk tegen wie je het verteld hebt.’

‘Jij durft!’ Het valt verkeerd bij Sterre. ‘Nou word ik zomaar verdacht. Dat kan ik tegen jou ook wel zeggen, Lucas. Jij wil altijd opscheppen tegen je vriendjes. Waar of niet?’

‘Hou even op, jullie,’ zegt Hafid. ‘Zo krijgen we nog ruzie ook. Ik vind dat we allemaal op een briefje moeten zetten of we het hebben doorverteld of niet. Anoniem. Je schrijft alleen “ja” of “nee” op. Als er een “ja” bij is weten we tenminste hoe het zit.’

‘Prima.’ Ze scheuren een blaadje uit hun schrift.

‘Gooi maar in mijn pet.’ Hafid zet zijn pet af. Als iedereen zijn papiertje erin heeft gestopt maakt hij ze één voor één open.

‘Nee,’ leest hij hardop. Op elk blaadje staat ‘nee’.

‘Dat kan niet,’ zegt Lucas. ‘Iemand liegt.’

‘Nee,’ zegt Sterre. ‘Dat hoeft niet, want we hebben het Paco nog niet gevraagd.’

‘Alsof die het zou doorvertellen,’ zegt Hafid. ‘Die heeft echt wel iets anders aan zijn hoofd. Zijn vader, Floor...’

‘Floor!’ Van opwinding slaat Sterres stem over. ‘Weten jullie nog dat Floor bij ons in de kelder kwam?’

‘Ja, toen het uit was.’ Yara voelt zich niet lekker, daarom houdt ze zich een beetje afzijdig. Maar nu het over Floor gaat zit ze er bovenop. Dat bezoek vergeet ze ook nooit meer. Wat was ze toen kwaad op die meid. Wie maakt het nou uit op het moment dat iemand je nodig heeft. Zij zou juist extra lief voor Paco zijn.

‘Die keer bedoel ik niet,’ zegt Sterre. ‘Ik heb het over de keer ervoor toen ze Paco kwam vertellen dat ze meeging naar de discotheek.’

Ineens weten ze het allemaal weer. ‘Ze had wel erg veel belangstelling voor ons project.’

‘Het is Floor,’ zegt Hafid. ‘Ze kwam ons gewoon uithoren en toen is ze met ons plan aan de haal gegaan.’

‘Wat een kreng! Ze hoeft niet te denken dat we dat pikken. Is ze helemaal gek geworden...!’ Lucas wil al op Floor af stormen, maar Hafid houdt hem tegen. ‘Niks zeggen. Eerst moeten we het zeker weten.’

‘We weten het toch zeker,’ zegt Lucas. ‘Waar wacht je nou op?’

‘We hebben geen bewijs,’ zegt Hafid. ‘En dat wordt nog moeilijk, want die drollige Supertape verstrekt geen informatie.’

‘Wel als iemand net doet of-ie Floor is,’ zegt Yara.

‘Geniaal!’ roepen ze.

‘Zie je wel dat jij naar de kunstacademie moet,’ zegt Sterre. ‘Jij bent zo creatief, je hebt overal oplossingen voor.’

Behalve voor mezelf, denkt Yara. Ze wilde dat die buikkrampe eens ophield. Dat komt natuurlijk door die laxepillen.

‘Wie belt?’ Hafid heeft zijn mobiel al in zijn hand.

‘Sterre natuurlijk, wie anders,’ zegt Yara. ‘Er is maar één echte crimineel in ons midden.’

‘Nou ja!’ Sterre geeft haar een duw. Hij is helemaal niet hard, maar Yara valt om.

‘Dat doe je expres.’ Sterre trekt Yara lachend overeind. ‘Het kan nooit dat je omvalt van zo’n zacht duwtje.’

‘Grapje,’ zegt Yara gauw. Ze schrikt er zelf ook van hoe zwak ze is.

‘Even serieus.’ Hafid zoekt het nummer van Supertape op en toetst het in. Daarna geeft hij de telefoon aan Sterre. ‘Goedemorgen,’ zegt Sterre beleefd. ‘U spreekt met Floor de Graaf. Kan ik iemand van het Supertape-team aan de lijn krijgen?’

‘Ik word doorverbonden,’ fluistert ze.

‘Met Floor de Graaf,’ herhaalt ze. ‘Ik wil u iets vragen over mijn ontwerp dat ik heb ingestuurd voor de doe-het-zelf-site. Floor de Graaf.’

‘Sterre legt haar hand op de speaker. ‘Ze kijkt het na.’ Ze ziet rood van opwinding.

Vol spanning kijken ze naar Sterre.

‘Floor de Graaf,’ zegt Sterre voor de derde keer. ‘Wat zegt u, zit die er niet bij? Maar dat kan niet. Ik was een van de vijf winnaars die door mochten. U moet mijn naam hebben. Heel vreemd. Kunt u dan even de namen opnoemen van wie er allemaal wel door zijn?’

De anderen steken hun duim op. Echt Sterre die zo weet door te drukken.

‘O, dat mag u niet doen. En u weet heel zeker dat er geen Floor de Graaf bij zit. Nou ja, dan is het een misverstand, dank u wel.’ En Sterre verbreekt de verbinding.

Waarom heb ik zo’n hoofdpijn? denkt Paco als hij wakker wordt. Zijn maag is ook in de war. Ineens herinnert hij zich weer de avond in De Boon. Op de klok ziet hij dat het al elf uur is. Dat komt goed uit, dan is zijn moeder tenminste al naar haar werk. Hij zou het niet kunnen verdragen als ze nu begint te zeuren. Langzaam komt hij overeind. Het lukt maar net. Heel voorzichtig kleedt hij zich aan. Hij moet vooral niet bukken, want dan begint alles voor zijn ogen te draaien.

Als hij beneden komt ziet hij zijn moeders jas aan de kapstok hangen. Hoe kan dat nou?

‘Ben je niet naar je werk?’ vraagt hij als hij de kamer in komt.

‘Nee,’ zegt moeder. ‘Ik heb een vrije dag genomen. Ik moet van alles regelen.’

Paco gelooft er niks van. Zijn moeder neemt nooit ineens een vrije dag. Ze heeft zeker de hele avond met Pieter doorgebracht. Het is vast uit de hand gelopen en nou kan ze niet naar haar werk.

‘Waarom heb je dat gisteren niet verteld?’ vraagt Paco. ‘Meestal kondig jij een vrije dag weken van tevoren aan.’

‘Dat is zo,’ zegt zijn moeder. ‘Maar gisteren kon ik nog niet weten dat ik mijn zoon volledig *out* in de garage zou aantreffen.’

Paco schaamt zich. Heeft ze daarvoor vrij genomen? ‘Het gaat nu weer goed met me. Ik voel me prima. We hadden een feestje. Je kunt gewoon gaan, hoor.’

Zijn moeder schudt haar hoofd. ‘Ik ben speciaal thuisgebleven omdat ik iets met je wil bespreken.’

‘Ik weet wel waar je het over wilt hebben,’ zegt Paco. ‘Maar die Pieter komt hier niet in huis, anders ben ik weg!’

‘Het gaat helemaal niet over Pieter,’ zegt zijn moeder. ‘Het gaat over de garage.’

‘O, dat gezeur weer,’ zegt Paco. ‘Ik zal er nooit meer een biertje openmaken, nou je zin?’

‘Dat zal ook niet meer gaan,’ zegt zijn moeder. ‘Ik heb besloten de garage te verkopen.’

‘Wát?’ Van schrik geeft Paco een gil.

‘Het is echt het beste,’ zegt zijn moeder.

‘Dat wil ik niet,’ zegt Paco. ‘Niemand komt in die garage. Die is van papa.’

‘Jochie, ik snap dat het moeilijk voor je is, maar ik heb mijn beslissing al genomen. Het is het beste.’

‘Voor jou ja!’ Paco voelt dat hij zich niet meer kan beheersen. ‘Natuurlijk is het voor jou het beste. Dan herinnert niets je meer aan papa en dan kan je tenminste zogenaamd opnieuw beginnen met die loser van een Pieter Groen.’

‘Paco!’ schreeuwt zijn moeder. ‘Houd je mond!’

Maar Paco is veel te kwaad. ‘Dat zou je wel willen, hè? Dat ik mijn mond hield. Nou krijg je zeker een schuldgevoel. Ik weet wel wie hierachter zit. Hoe lang heeft die engerd erover gedaan om je zover te krijgen? Heeft hij je soms ten huwelijk gevraagd?’

‘Pieter heeft hier niks mee te maken,’ zegt zijn moeder. ‘Het gaat om jou. Het is voor jou veel beter dat die plek verdwijnt. Ik heb alles geregeld. De oldtimers gaan naar Van Denderen.’

‘Naar Van Denderen? Papa’s concurrent!’ Paco grijpt naar zijn hoofd.

‘Papa is er niet meer,’ zegt moeder.

‘En mijn bestelbus dan?’ vraagt Paco. ‘Heb je die soms ook verkwanseld?’

‘Natuurlijk niet. Die mag hier in de garage staan. Dan zet ik mijn auto wel buiten.’ Paco ziet dat zijn moeder het echt meent. Dat maakt hem juist zo radeloos. ‘Maar dat kan niet, dat mag niet. Je bent gek geworden... Hartstikke gek! Hoe kan je dit nou doen? Als je ook maar iets om papa had gegeven dan zou dit niet in je kop opkomen. Maar dat was niet zo. Ik merkte het heus wel. Je was allang verliefd op die Pieter. Het komt jullie heel goed uit dat papa er niet meer is.’

‘Paco!’ roept moeder. ‘Wat mankeert je dat je zo denkt!’

Maar Paco is zo in de war dat hij de deur uit rent. Hij springt op zijn fiets en rijdt weg. Het is verschrikkelijk wat zijn moeder van plan is. Hij moet haar tegenhouden. Hij moet de garage bezetten zodat niemand erin kan. Maar dat kan hij niet alleen. Zijn vrienden moeten hem helpen.

Als Paco de school in ging zou er altijd wel een leraar zijn die hem aanspreekt. En dat moet hij nu niet hebben. Ze hoeven niet te zien dat hij in de war is. Daarom stuurt hij een sms’je naar Hafid. ‘Ik sta buiten, jullie moeten naar me toe komen.’

Hij kan bijna niet wachten tot de les is afgelopen. Hij heeft geen tijd te verliezen. Ze moeten het meteen weten. Er moet zo snel mogelijk gehandeld worden, voor het te laat is.

Gelukkig hebben ze zijn sms’je ontvangen. Na de les komen ze meteen naar hem toe.

‘Ik heb jullie nodig,’ zegt Paco. ‘Mijn moeder wil de garage verkopen.’

‘Dat is wel een klap voor je.’ Hafid laat niet merken dat hij het al wist.

‘Helemaal niet,’ zegt Paco. ‘Want het gaat niet door. Je denkt toch niet dat ik dat laat gebeuren. Mijn vader zou het nooit goedvinden, maar hij is er niet meer. Daarom moet ik ervoor zorgen dat het niet doorgaat. Ik ga de garage kraken en ik heb jullie hulp nodig.’

‘Kraken?’ vraagt Lucas. ‘Hoe zie je dat voor je?’

‘We laten ze er gewoon niet in,’ zegt Paco. ‘Mijn moeder is gek geworden, maar dat weet ze zelf niet. Later is ze me er dankbaar voor.’

‘Luister nou,’ zegt Lucas. ‘Het is toch ook niks dat je daar maar zit weg te kwijnen.’

‘Je kan veel beter weer bij ons komen,’ zegt Sterre. ‘Als je daar in je eentje blijft zitten kom je er nooit overheen.’

Ze bedoelen het goed, maar Paco heeft maar één doel: die verkoop moet hij tegenhouden. ‘Dus jullie zijn het met mijn moeder eens?’

‘Niet eens,’ zegt Hafid, ‘maar we snappen haar wel. Wij maken ons ook ongerust over je.’

Yara durft zich er niet mee te bemoeien. Ze voelt zich schuldig omdat de garage bij haar moeder in de verkoop gaat.

‘Jullie helpen me dus niet,’ zegt Paco. ‘Jullie laten het toe dat ze de garage van me afpakken en steken geen poot uit. Nee, ik heb het begrepen. Hartelijk bedankt. Van je vrienden moet je het hebben.’

‘Wees nou eens redelijk,’ zegt Hafid. Maar Paco draait zich om en loopt weg.

Hij stapt op zijn fiets en rijdt weg. Kriskras door de stad. Het kan hem niks schelen waar hij uitkomt. Hij heeft geen plek meer, nergens heeft hij nog een plek. Als hij langs het station rijdt komt hij door het straatje waar veel daklozen bij elkaar komen. Paco ziet ook meisjes en jongens van zijn eigen leeftijd. Zijn vader vond het altijd verschrikkelijk als ze daarlangs reden. ‘Die kinderen zijn met ruzie weggelopen en er is niemand die meer naar hen omkijkt.’ En dan trok hij Paco altijd tegen zich aan en dan voelden ze alletwee hoe belangrijk ze voor elkaar waren en dat het met hen nooit kon gebeuren. Maar nu is zijn vader er niet meer. Er is geen verschil tussen hem en de jongeren die daar staan. Hij heeft ook helemaal niemand meer. Hij zet zijn fiets neer en gaat aan het water zitten.

‘Jullie hadden wel eens mogen vertellen dat jullie een date hadden,’ zegt Hafid als ze de school uit komen.

‘Wij een date?’ Sterre en Yara moeten lachen.

‘En wie zijn dat dan?’ Hafid wijst naar twee jongens die bij het hek staan. Het is duidelijk dat ze op Sterre en Yara staan te wachten. Een van de jongens wijst naar hen.

‘Wie is die ene ook alweer?’ vraagt Sterre.

‘Dit is wel erg doorzichtig,’ zegt Lucas. ‘Geef nou maar toe dat jullie een date hebben.’

Yara weet het ineens. ‘Dat is die jongen van de feestcommissie van het Sint-Michels. Met hem hebben we gepraat toen we voor Paco gingen afzeggen.’

‘Nou weet ik het weer.’ Sterre bloost. ‘Dat is de penningmeester. Heette hij geen Johan?’

‘Jullie hebben wel indruk op hem gemaakt. Moet je kijken hoe hij staat te loeren.’

Sterre en Yara beginnen te giechelen. Ze vinden het best leuke jongens. Werd ik maar verliefd op die Johan, denkt Yara. Dan vergeet ik Paco misschien.

‘Gaan jullie maar vast naar de kelder,’ zegt Sterre tegen Hafid en Lucas. ‘Wij komen wat later.’

‘Niks ervan, zonder onze goedkeuring gaat er helemaal niks door.’ En Lucas en Hafid lopen met Sterre en Yara mee.

‘Hi,’ zegt Sterre. ‘Grappig dat jullie ons komen opzoeken.’

‘We hebben een heel speciale missie,’ zegt Johan.

‘Daar waren we al bang voor,’ zegt Lucas.

‘We hebben nog steeds die veertig euro niet van Paco terug gehad.’

Komen ze daarvoor? Je kunt de teleurstelling op Sterres gezicht zien.

‘Dat is onze schuld,’ zegt Yara. ‘Wij hebben het vergeten te zeggen. En hij is er nu ook niet. Maar we geven het echt aan hem door.’

‘We hebben het nu nodig. Geef zijn adres maar, dan gaan we even bij hem langs.’ Johan heeft al een pen in zijn hand.

‘Daar zul je niet veel mee opschieten,’ zegt Hafid. ‘Ik weet bijna zeker dat Paco niet thuis is.’

‘Nou ja, dan geef ik de kwitantie wel aan zijn moeder. Misschien wil zij het voorschieten. Aan zijn handtekening kan ze zien dat hij het geld heeft gekregen.’

Hafid kijkt zijn vrienden aan. Ze snappen wat hij bedoelt. Paco vindt het vast vreselijk als ze bij zijn moeder aanbellen. Misschien wordt ze wel kwaad dat hij het niet eerder heeft terugbetaald.

‘Konden wij het maar even voorschieten,’ zegt Hafid. ‘Maar ik heb maar vijf euro op zak.’

Lucas kijkt in zijn portemonnee. ‘En ik kom ook niet verder dan zeven euro.’

‘Ik heb maar drie euro,’ zegt Sterre.

Yara houdt een briefje van twintig en een van vijf omhoog. ‘Ik heb precies vijfentwintig euro bij me. Ik wilde tekenspullen kopen, maar dat kan morgen ook.’

‘Dan hebben we dus genoeg,’ zegt Hafid. ‘Maar ik wil wel een bewijs dat we het hebben betaald.’

‘Logisch,’ zegt Johan. ‘Heeft een van jullie een papiertje, dan schrijf ik het wel op.’

Terwijl ze hun geld bij elkaar leggen zorgt Johan voor een ontvangstbewijs.

‘Bedankt, hè?’ De jongens lopen weg. ‘Doe de groeten aan Paco.’

‘Nou, dit was wel de meest romantische date die ik ooit heb gehad,’ lacht Sterre.

‘Stom van ons dat we het niet aan Paco hebben verteld,’ zegt Yara.

‘Ik vind het ook wel een beetje gek van Paco,’ zegt Lucas. ‘Hij weet toch ook wel dat hij die veertig euro moet teruggeven.’

‘Daar denkt hij nu niet aan,’ zegt Hafid.

‘Nee,’ zegt Lucas. ‘Paco schijnt nergens meer aan te denken. Hoe hij vanochtend tegen ons deed.’

Sterre wordt weer kwaad als ze eraan denkt. ‘Dat vond ik ook niet kunnen.’

‘Ik vind jullie wel erg streng, hoor,’ zegt Hafid. ‘Ik dacht dat jullie vrienden van Paco waren.’

Sterre voelt zich aangevallen. ‘O, wij zijn geen vrienden? Nee, ik dacht al voor wie heb ik net mijn laatste geld afgegeven? Jij bent ook een lekker ding.’

‘Hou op,’ zegt Yara. ‘We gaan nu geen ruzie maken. We kunnen ons beter met de website bezighouden. Zo meteen gaat er iemand mee vandoor.’

‘Ik snap er echt helemaal niks van,’ zegt Lucas. ‘Ik wist zeker dat Floor het ons geflikt had.’

‘Ik ook,’ zegt Hafid. ‘Moet je haar nou weer zien smoezen met Ramon. Hij deed ook aan de wedstrijd mee en volgens Chantal is hij ook door. Hij is zogenaamd ook een van de vijf. Dat geloof je toch niet?’

‘Ze wil alleen maar niet toegeven dat het een grote afgang is geworden,’ zegt Sterre.

‘Wacht eens even,’ zegt Yara. ‘Gaat hij niet toevallig winnen met onze site?’

‘Je bedoelt dat Floor voor hem bij ons heeft gespioneerd?’ Ze kijken haar stomverbaasd aan. Maar dan dringt het tot hen door.

‘Dat zou heel goed mogelijk zijn,’ zegt Sterre.

‘Dat zou zeker heel goed mogelijk zijn,’ zegt Lucas. ‘Ze doet alles om bij hem in de gunst te komen.’

‘Stel je voor dat het waar is, dan hebben we hem.’

‘Als het zo is, dan *kill* ik hem,’ zegt Lucas.

‘Laten we eerst kijken of het echt waar is,’ zegt Hafid.

‘Hoe moeten we daar nou achter komen?’ vraagt Sterre.

‘Gijzelen,’ zegt Lucas. ‘Een mes op zijn keel tot-ie toegeeft.’

‘Ja ja, hou jij het nou maar bij je krimi’s. Misschien is er een vriendelijkere manier om erachter te komen.’

‘De enigen die het kunnen weten zijn de gasten van Supertape.’ Ze kijken Sterre aan.

Maar Sterre voelt er niks voor om weer te bellen. ‘Ze herkennen mijn stem vast.’

‘We moeten het weten,’ zegt Yara.

‘Ik kan het nu niet,’ zegt Sterre. ‘Ik rammel van de honger. Ik heb eerst iets heel lekkers nodig anders stort ik in.’

‘Deal,’ zegt Hafid. ‘We gaan nu naar de kelder en dan kopen we onderweg een zak chips.’

‘Waarvan als ik vragen mag?’ vraagt Lucas. ‘We hebben geen cent meer.’

‘Toch wil ik eerst iets lekkers,’ zegt Sterre.

‘O, dan heb ik iets voor je, maar dat is wel iets héél lekkers, helemaal gratis.’ En Lucas buigt naar Sterre toe en geeft haar een kus.

‘Lekker of niet?’

‘Wil je er van mij ook nog een?’ vraagt Hafid.

‘Alsjeblieft niet!’ gilt Sterre. ‘Deze is al lekker genoeg.’ En ze boent met de mouw van haar jas haar mond schoon.

Paco pint twintig euro. Hij is nu niet van plan het er in één dag doorheen te jagen. Hij stapt op zijn fiets en rijdt naar De Boon. Hij heeft wel eens gehoord dat een kater verdwijnt als je een biertje drinkt. Hij hoopt dat het waar is. Zijn hoofd barst zowat uit elkaar en zijn maag is van streek.

Als Paco het café in komt staan Arthur en Tibo fanatiek te flipperen.

‘Jullie zijn fit,’ zegt Paco. En hij bestelt meteen voor zichzelf een biertje.

‘We moeten trainen voor morgen,’ zegt Arthur. ‘We hebben net gehoord dat we morgen weer op school worden verwacht.’

‘Dus jullie gaan toch terug,’ zegt Paco.

‘Hij wil per se,’ zegt Tibo. ‘En daarom ga ik ook maar. Wat moet ik anders?’

‘Bullshit,’ zegt Arthur. ‘Ik wil helemaal niks. Maar jouw ouwe heer zit niet dag en nacht aan je kop te zeiken. Daar word ik helemaal gestoord van. Hij heeft een gesprek met onze rector gehad. Je had hem moeten horen toen hij vanochtend thuiskwam. Ik mocht terugkomen op school, alsof ik de loterij had gewonnen. Wat moet ik dan? Pa, zak maar door de stront, ik kap met die school? Hij heeft me al eens alle hoeken van de kamer laten zien, daar bedank ik voor. Trouwens als ik overga krijg ik honderd euro van die ouwe.’

‘Het is duidelijk. Dit is onze laatste feestdag.’ Tibo zet zijn glas neer en bestelt nog een biertje.

‘Ho, mijn mobiel.’ Arthur haalt hem uit zijn zak.

‘Zeker de rector,’ zegt Tibo. ‘Hij wil ons bedanken omdat we terug willen komen.’

‘Ja ja,’ lacht Arthur. Hij kijkt op zijn mobiel. ‘Het is Paulus. Wat moet die nou weer? Ik dacht dat hij een kast moest verhuizen.’ En hij neemt zijn mobiel mee naar buiten.

‘Opdrinken en afrekenen,’ zegt hij tegen Tibo als hij terugkomt. ‘Paulus heeft ons nodig. Zijn broer is ziek geworden en die kast is veel te zwaar voor hem alleen.’

‘Hij wacht maar een paar dagen met die kast,’ zegt Tibo. ‘Mijn knar barst uit elkaar.’

‘Jammer voor je, had je gisteravond maar niet zoveel moeten zuipen. Je vrienden laat je niet stikken.’ Arthur rekent af en trekt Tibo mee.

Paco kijkt hen na. De woorden van Arthur hebben indruk gemaakt. Ineens beseft hij dat hij zijn vrienden heeft laten barsten met de geluidseffecten. Terwijl het voor hem een fluitje van een cent is. De meeste effecten had hij al op cd gezet. Hij moet er alleen nog een paar van internet halen. Het laat hem niet los. Hij heeft hen gewoon in de steek gelaten met hun website. Zijn eigen vrienden, bij wie hij vanochtend nog aan kwam kakken om hulp. Lekker egoïstisch. Hij moet het goedmaken. Vandaag krijgen ze de cd nog. En hij installeert hem meteen voor hen. Goed dat hij een biertje heeft gedronken. Hij voelt zich al veel beter. Hij zet zijn glas op de bar. Nog eentje dan, de allerlaatste en dan gaat hij aan het werk. Paco wordt er zo vrolijk van dat hij zich zelfs voorneemt morgen weer naar school te gaan.

Zodra ze in de kelder zijn, haalt Sterre een blocnote uit haar tas. ‘De tekst van de tweede scène is nu definitief. Moeten jullie horen.’

‘Nee,’ zegt Hafid. ‘Je moet eerst Supertape voor ons bellen.’

‘Wat nou,’ lacht Sterre. ‘Wat wil je dan dat ik zeg?’ En ze zet een zware stem op: ‘U spreekt met Ramon van Kleef...’

Nu moeten ze lachen. ‘Stom van me,’ zegt Hafid. ‘Jij moet het doen, Lucas. Ik ben er niet handig in en dan is alles verpest.’

‘Dan wil ik wel eerst iets lekkers.’ Lucas tuit zijn lippen.

Sterre loopt naar hem toe en doet alsof ze hem een zoen geeft.

‘Ik doe het straks,’ zegt Lucas. ‘Ik wil eerst het begin van de site uploaden.’

‘O, dat is mijn tekst,’ zegt Hafid. ‘Lees je ’m nog even door op spelfouten?’

‘Dat noem ik nou het toppunt van vertrouwen,’ zegt Lucas. ‘Je tekst laten nakijken door een dyslecticus.’

‘Help!’ Hafid grist het papier gauw weg. ‘Ik was het even vergeten.’

Lucas scant een paar plaatjes. ‘Kijk eens hoe gaaf het er uitziet?’

Ze staan meteen achter hem, maar als Yara opstaat, wordt ze duizelig. Ze moet zich aan de tafel vasthouden om niet te vallen. Dat had ze vanochtend op school ook al, maar nu lijkt het erger. Alles draait voor haar ogen. Gelukkig ziet niemand het. Ze kijken allemaal naar het scherm. Yara haalt een aantal keren diep adem en dan trekt het duizelige gevoel heel langzaam weg.

‘Gaaf!’ zegt ze als ze de website ziet. ‘We krijgen vast veel hits.’

‘We moeten ’m afmaken,’ zegt Hafid.

‘Als we die effecten tenminste nog eens krijgen,’ zegt Sterre.

Het lijkt wel of Paco het heeft gehoord. Nog geen minuut later stapt hij binnen.

‘Hèhè,’ zegt Lucas als hij de cd ziet. ‘Dat werd tijd.’

Hafid is blij dat hij Paco ziet. ‘Fantastisch, die hadden we net nodig.’

Paco heeft het gevoel alsof hij heel lang niet in de kelder is geweest. Het is nauwelijks een maand geleden dat zijn vader is gestorven, maar het lijkt wel een jaar. Hij heeft zich voorgenomen alleen de effecten te installeren en dan te verdwijnen. Het opnemen duurde langer dan hij had verwacht. Dat kwam omdat hij het in de garage heeft gedaan. Toen hij daar stond, in zijn vaders kantoor, kon hij het ineens niet meer aan. De gedachte dat hij die plek over een tijdje voorgoed kwijt is... Hij heeft nog een paar biertjes genomen en toen ging het wel weer.

Hij staat daar maar in de kelder. ‘Ik zal hem wel even installeren.’ Als hij langsloopt komt er een walm van bier in hun neus.

‘Dat doe ik eigenlijk liever zelf,’ zegt Lucas. ‘Ik weet niet of jij nuchter genoeg bent.’

‘Ik heb die cd anders ook gemaakt.’ Paco doet flink, maar hij voelt dat Lucas niet nog meer moet zeggen. Hafid merkt het.

‘Laat hem nou even, dan kan jij Supertape bellen.’

Anders had Paco meteen gevraagd wat ze met Supertape moeten, maar het dringt niet echt tot hem door. Ik moet die cd installeren, zegt hij tegen zichzelf. Hij voelt dat het al moeilijk genoeg is. In de garage liet hij ook alles vallen en nu klettert de muis voor de tweede keer uit zijn handen.

Die hoepelt tenminste even op, denkt hij als Lucas naar de gang loopt om te bellen. Als ze hem op de vingers kijken, gaat het zeker mis.

‘Lukt het wel?’ vraagt Sterre die Paco ziet prutsen.

Begin jij nou ook al? denkt Paco. Ze hoeven hem niet als een geval te behandelen. Wat dat betreft ging het met Arthur en Tibo veel makkelijker. Die zagen heus wel dat hij zich rot voelde, maar ze vroegen nergens naar.

‘Het is niet de eerste keer dat ik effecten installeer,’ zegt hij.

Paco snapt niet hoe het kan. Hij weet ineens de naam niet meer van hun bestand. Het zweet breekt

hem uit. Is het nou zo warm in de kelder of lijkt dat maar zo? Hij voelt dat zijn adem sneller gaat. Niet aan denken, gewoon doorwerken, denkt hij. Hoe eerder ze erop staan, des te eerder je weg kan. En dan? Waar gaat hij dan heen? Hij probeert de gedachte weg te duwen. Hij moet die effecten installeren, anders denken ze nog dat hij een stakker is. Een stakker die niks meer kan omdat zijn vader dood is. Waar hebben ze de site ook alweer ondergebracht?

Sterre houdt hem in de gaten. Het bevalt haar niet hoe hij bezig is. ‘Wat doe je nou allemaal?’ vraagt ze als Paco alles afzoekt.

Dat is het juist. Paco weet zelf ook niet precies wat hij aan het doen is. Hadden ze maar een biertje voor hem, dan ging het een stuk makkelijker, maar dat hoeft hij niet te vragen.

Nu laat hij de cd ook nog uit zijn handen vallen. ‘Hoepel dan ook even op,’ zegt hij. ‘Ik ben zo klaar.’

‘Laat Paco dan ook even,’ zegt Yara.

Hij is blij dat de deur van de kelder opengaat en alle aandacht zich op Lucas richt. Dan kan hij rustig kijken hoe het nou zit.

Ze staan om Lucas heen. ‘En?’

‘Die website staat op de naam van Van Kleef. Die schoft van een Ramon heeft ons plan gejat. Wat een rotzak!’

Lucas loopt naar Paco. ‘Dat hebben we anders wel aan die Floor van jou te danken.’

Wat? Is Floor er? Paco kijkt op. Hij heeft niet gehoord waar het over ging. Dat kan er ook nog wel bij, dat Floor binnenkomt. Vannacht heeft hij nog een nachtmerrie over haar gehad. ‘Waar is Floor dan?’ Hij kijkt hen wazig aan.

‘Ze heeft ons plan gejat,’ zegt Lucas. ‘En toen heeft ze het aan Ramon doorgegeven.’

Nu dringt het pas tot Paco door wat er gebeurd is. Hij ziet het gluiperige gezicht van Ramon weer voor zich toen Floor het had uitgemaakt. ‘Ik neem alles van je over...’ Die woorden kan hij niet meer vergeten. Zou Ramon daar ook de website mee hebben bedoeld? Zou Floor hem, Paco, daarvoor hebben gebruikt, om achter hun plan te komen? Zouden al die keren dat ze zoenden gespeeld zijn geweest? Paco voelt dat hij geen lucht meer krijgt.

‘Wie neemt er nou ook verkering met zo’n trut,’ zegt Sterre.

‘Doe niet zo raar.’ Nu wordt Yara kwaad. Zien ze dan niet hoe Paco zich voelt? Het lijkt wel of hij ziek is. ‘Dat weet je niet als je verliefd op iemand wordt. Je hebt zelf ook wel eens verkering met een loser gehad.’

Ik moet hier weg, denkt Paco. Schiet op met die effecten. Waarom krijgt hij het bestand niet open? Pokkending. Maar dan komt de naam hem bekend voor. Dat is ’m. En hij zet de geluiden erop. Terwijl hij het doet weet hij dat er iets niet klopt, maar het is al gebeurd. ‘Ik geloof dat ik iets fout heb gedaan.’

‘Nee, hè?’ Ze staan meteen bij het scherm.

‘Alles is weg!’ zegt Sterre.

‘Helemaal niet.’ Paco drukt op enter.

‘Afblijven, zak! Nou kan ik het niet meer terughalen. Je hebt een ander bestand met dezelfde naam over onze site gezet.’ Lucas probeert nog van alles, maar het is weg.

‘Nou, dat gaat lekker,’ zegt Sterre. ‘Ons plan gejat en de website kwijt. Fijn dat je even langskwam.’

Het spijt me, wil Paco zeggen. Jullie moesten eens weten hoe erg ik dit vind. Ik wilde jullie juist helpen. Mijn geluidsdisc moest een soort afscheidscadeau zijn. Want hij weet niet waar hij morgen uithangt. Hij weet niet eens waar hij straks zal zijn. Maar dat kan hij niet zeggen, want dan moet hij

huilen. En als hij begint te huilen, dan houdt hij nooit meer op. Waarom gaat alles mis? Elke dag komt er weer iets ellendigs bij...

‘Waarom zeg je niks?’ vraagt Lucas. ‘Het kan je geen moer schelen dat je onze website naar de knoppen hebt geholpen. Was weggebleven!’

‘Blijf hier,’ zegt Hafid als Paco opstaat. ‘Dat meent hij niet.’

‘Nee,’ zegt Yara. ‘Natuurlijk meent hij dat niet. Hij is gewoon kwaad.’

‘Dat meen ik wel,’ zegt Lucas. ‘Jullie zullen het wel weer goedpraten, maar ik word hier strontziek van. Wie gaat er nou met zijn dronken kop achter onze website zitten? Mag ik even mijn poen terug, onze poen bedoel ik, voor je het allemaal opzuipt?’

Paco kijkt hen aan. Heeft hij geld van hen geleend? Hij kan zich niks herinneren.

‘We hebben veertig euro voor je voorgesloten,’ legt Hafid rustig uit. ‘Die Johan van de feestcommissie van het Sint-Michels stond voor school. Hij wilde het voorschot terug en toen hebben wij gedokt. Maar het geeft niet als je het nu niet bij je hebt.’

Paco snapt er niks van. Hij heeft nooit een voorschot gehad. Dat vond hij achteraf nog zo erg. Hij ziet zich daar weer staan met Floor. ‘Hij doet het wel gratis, omdat hij mijn vriendje is...’ En hij zei nog ja ook. Alles had hij voor haar over.

‘Ik weet dat het belachelijk was, maar ik zou het gratis doen omdat Mathijs een neef van Floor is,’ zegt Paco.

‘Dat kan niet,’ zegt Sterre. ‘Je vergist je. Je hebt wel veertig euro gekregen. Hij had het over een kwitantie die jij hebt ondertekend.’

‘Onzin,’ zegt Paco. ‘Ik heb nooit iets gekregen.’

‘Nou moet je niet liegen,’ zegt Lucas. ‘Ik zie je nog zo de kelder in komen. Je was weer eens te laat. En wat zei je toen ook alweer...?’

Sterre weet het nog. ‘Dat je een gouden klussie had.’

‘Precies,’ zegt Lucas. ‘Zoiets zeg je toch niet als je het voor nop moet doen?’

Paco slaat zijn ogen neer. Wat moet hij zeggen? Dat hij dat alleen maar heeft gezegd omdat hij zich schaamde? Omdat niemand mocht weten dat hij het gratis deed? En terecht. Hoe moesten ze dat snappen? Hij heeft altijd geld gevraagd, zelfs op zijn eigen school. Soms deed hij het wel voor iets minder, maar voor Floor deed hij het ineens helemaal gratis. ‘Jullie geloven me toch wel?’ Geschrokken kijkt hij zijn vrienden aan. Ze denken toch niet dat hij liegt? Dat hij het geld expres achter wil houden? Maar dan ziet hij aan hun gezichten dat ze dat wel denken. Je vrienden mag je nooit laten barsten. Hij hoort de woorden van Arthur in zijn hoofd. Maar dat geldt niet voor hem. Hij heeft geen vrienden meer. Hij loopt naar de deur. Dit was de laatste keer dat ik hier was, denkt hij. Nog één keer kijkt hij om. Zijn vrienden, de internetclub, het is allemaal voorbij. Alles is voorbij.

‘Dus je laat ons voor die veertig euro opdraaien?’ roept Lucas hem nog na.

Zie je wel dat ze me niet geloven? En Paco trekt de deur achter zich dicht.

‘Dat noemt zich een vriend,’ zegt Lucas. ‘Hij laat ons zo in de shit achter. Dat geloof je toch niet.’

‘Dat hij ons voor die veertig euro zou laten opdraaien had ik helemaal nooit verwacht. Hij gaat het gewoon opzuipen, het geld van zijn eigen vrienden. Dan ben je toch wel heel diep gezonken.’

‘Wie zegt nou dat hij het op gaat zuipen?’ Yara vindt het vreselijk dat Paco weg is. Ze had wel achter hem aan willen rennen. Gelukkig heeft ze het niet gedaan, dan had ze zichzelf belachelijk gemaakt. ‘Misschien doet hij dat helemaal niet,’ zegt ze.

‘O nee? Hij gaat regelrecht de kroeg in,’ zegt Lucas. ‘Wedden?’

‘Van dat wedden van jou word ik ook nog eens doodziek.’ Hafid geeft een trap tegen de tafel. ‘Wat

een fuckmiddag!’

‘Laten wij hier ook maar weggaan,’ zegt Sterre. ‘Ik word er een beetje gek van. Moet je zien, al ons werk, zomaar weg. En dan ook nog dat fijne bericht van Supertape.’

‘We moeten bedenken hoe we die Ramon te pakken krijgen,’ zegt Yara. Ze vindt alles best, als ze maar ophouden over Paco.

‘Prima,’ zegt Sterre. ‘Maar nu niet. Kom op, we gaan eerst even iets drinken bij de snackbar om de hoek.’

‘Waarvan?’ vraagt Hafid.

‘Misschien kunnen we van Paco iets lenen,’ zegt Lucas.

‘Heel grappig,’ zegt Sterre. ‘Maar we hebben nog wel wat in kas.’

‘Dat is voor de website,’ zegt Yara.

‘Als wij instorten, kan die hele website niet doorgaan.’ En Sterre haalt tien euro uit het laatje en trekt haar jas aan.

Bij de snackbar botsen ze bijna tegen Shinta op. Ze kennen haar van school.

‘Hé,’ zegt ze. ‘Jullie zitten toch bij Paco in de klas? Hij zou bij ons op de hockeyclub draaien, maar dat ging niet door.’

‘Hij heeft zijn vader verloren,’ zegt Yara.

‘Dat heb ik gehoord,’ zegt Shinta. ‘Maar hij heeft toen vijftig euro voorschot gekregen en dat willen we graag terug. Ik kan het niet aan hem vragen, want hij is nooit meer op school.’

‘Wij kunnen het helaas niet voorschieten,’ zegt Lucas.

‘Dat hoeft ook niet,’ zegt Shinta. ‘Maar als jullie hem spreken, wil je hem er dan aan herinneren?’

‘Die is bezig!’ zegt Lucas als ze verder lopen. ‘En dan zegt hij zeker dat hij daar ook gratis zou draaien.’

‘Hij heeft negentig euro opgestreken, daar kan je heel wat keren dronken van worden.’

‘Wie zegt nou dat hij het allemaal verzuipt,’ zegt Hafid.

‘Hij geeft het aan een goed doel,’ zegt Sterre. ‘Nou goed?’

Paco is niet van plan naar het café te gaan. Hij wil alleen zijn en is op weg naar de garage. Hij voelt zich zo ellendig dat hij zich daar het liefst voor altijd zou willen opsluiten. Hij hoeft niemand meer te zien. Wat hij ook probeert, alles gaat mis sinds de dood van zijn vader. Het lijkt wel of hij ervoor wordt gestraft. Wat zei zijn vader ook altijd weer?

Een moordenaar ontkomt nooit aan zijn straf. Al krijgen ze hem niet te pakken, als je zoiets op je geweten hebt, word je nooit meer gelukkig. Zouden die woorden op hem betrekking hebben? Er gaat een rilling door hem heen. Dat zou betekenen dat hij de rest van zijn leven ongelukkig blijft, omdat zijn vader misschien nog had geleefd als hij zijn mobieltje bij zich had gehad. Zou hij daarom iedereen kwijtraken? Eerst Floor en nu zijn vrienden? Paco wordt angstig. Wat kan er nog meer misgaan? Hij moet zorgen dat hij zo snel mogelijk veilig in de garage is en hij neemt een spurt. Hij slaat rechtsaf. Halverwege de straat steekt hij over. Maar in plaats van door te rijden naar de garage blijft hij midden op de weg staan. Terwijl auto’s toeterend om hem heen rijden staat hij oog in oog met de plek waar hij zo lang elke vrije middag naartoe reed en waar hij zijn vader al vanaf de weg in het kantoortje kon zien. De auto’s in de showroom die hij bijna allemaal met zijn vader heeft opgehaald en waaraan ze samen hebben gesleuteld. Alles wat hem daar zo dierbaar is wordt in één klap tenietgedaan door het kolossale bord dat ervoor staat. De vetgedrukte woorden **TE KOOP** maken dat het opeens allemaal geschiedenis is geworden. Een bus botst bijna tegen een tegenligger op omdat

hij voor Paco uitwijkt. En Paco staat daar maar, midden in het verkeer. Hij kan de gedachte niet verkroppen, want door de garage te koop te zetten heeft zijn moeder niet alleen met het verleden afgedaan, maar ook met dat wat hij met zijn vader deelde.

In zijn ooghoek ziet Paco een vrachtwagen aankomen. Hij schrikt van zijn eigen gedachten, maar springt net op tijd opzij.

‘Ik vind dat we het eerst over onze site moeten hebben,’ zegt Hafid als ze met een colaatje in de snackbar zitten. ‘En daarna pas over hoe we Ramon aanpakken. We moeten alles weer zo snel mogelijk invoeren, anders kunnen we niet eens aan de wedstrijd meedoen.’

‘Ik vraag me af of ons dat lukt,’ zegt Lucas. ‘We hebben nog twee weken. We moeten nog van alles voor de achtergrond bedenken en nog niet alle tekeningen zijn klaar om gescand te worden. Als we het willen redden moeten we er elk vrij uur aan werken. En voor mij valt vanavond al af. Ik moet voetballen.’

‘Kan je dat niet voor één keer afzeggen?’ vraagt Hafid.

‘En mijn team laten barsten zeker?’ zegt Lucas verontwaardigd. ‘Ik ben Paco niet.’

‘Gelukkig niet.’ Sterre neemt een slok van haar cola. ‘Wat ben ik op die gast afgeknapt.’

‘Ik wil vanavond wel een beginnetje maken,’ zegt Hafid. ‘Maar niet in mijn eentje.’

‘Kon ik de tekeningen maar afmaken,’ zegt Yara. ‘Dan konden we ze meteen scannen, maar ik moet oppassen.’

‘Dan neem ik dat toch van je over,’ zegt Sterre. ‘Dat is nou weer het voordeel van een duobaan.’

‘Prima,’ zegt Yara. ‘Maar dan moet je Mark wel even bellen.’

‘Hoe vaak passen jullie toch op?’ vraagt Hafid.

‘Drie keer in de week,’ zegt Sterre.

‘Daar zou ik dus helemaal gek van worden,’ zegt Lucas. ‘Drie avonden met die koters. Geinig hoor, maar voor heel even.’

‘Ik kan ook wel iets leukers bedenken,’ zegt Sterre. ‘Maar als ik niet werk, kan ik de manege niet betalen.’

‘Ik vind het wel leuk,’ zegt Yara.

‘Je moeder niet,’ zegt Sterre. ‘Dat komt omdat jij er ook blijft eten. Ik eet altijd thuis, veel gezelliger.’

Yara praat er gauw overheen. ‘Zullen we nu dan teruggaan? Als we hier maar blijven zitten komt het nooit af.’ Als ze opstaat wordt ze duizelig. Zo erg dat ze bijna omvalt.

‘Wat heb je?’ Sterre kan haar nog net vastpakken en terug op de stoel duwen.

‘Ik ben duizelig,’ zegt Yara.

‘Dan moet je je hoofd tussen je knieën doen,’ zegt Hafid.

Yara probeert het en het helpt inderdaad. Een paar minuten later voelt ze zich alweer wat beter.

‘Het heeft niks te betekenen,’ zegt Yara gauw. ‘Ik heb een heel lage bloeddruk, net als mijn oma. Eigenlijk moet ik heel voorzichtig opstaan, maar dat vergeet ik altijd en soms gaat het dan even mis. Dat is alles.’

Voordat ze verder kunnen vragen trekt ze haar jas aan.

Sterre kijkt haar vriendin bezorgd na.

‘Ik dacht dat ze *out* ging,’ zegt Lucas als Hafid en Yara weg zijn.

‘Volgens mij gaat het helemaal niet goed met Yara,’ zegt Sterre. ‘Ze wordt ook steeds dunner. Is jou dat niet opgevallen?’

Als Lucas zijn schouders ophaalt houdt ze erover op. Zo’n gesprek is ook niks voor hem.

‘Zullen we nog een colaatje nemen? Ik heb nog een kwartiertje.’ Lucas telt het geld uit. ‘We moeten ’m samen delen, dan redden we het.’

Sterre kijkt op haar horloge. ‘Dat kan nog net. Haal jij het maar, dan bel ik even op.’ En ze toetst het nummer van haar oppashuis in.

‘Hallo Mark, ik kom straks in de plaats van Yara.’

‘Nee, het maakt ook niet uit, behalve dat ik niet mee-eet.’

‘Wat zeg je nou? Heeft Yara ook nog nooit bij jullie gegeten? Helemaal nooit?’

‘Dus toch!’ zegt ze hardop als ze de verbinding verbreekt.

‘Wat?’ vraagt Lucas die net de cola tussen hen in zet.

Sterre is zo geschrokken dat ze Lucas niet eens hoort. Er wordt haar ineens van alles duidelijk. ‘Ze heeft me al die tijd voorgelogen... Hoe lang is dit al aan de gang... Niks lage bloeddruk...’ Er komen flarden zinnen uit Sterres mond die Lucas niet kan volgen.

‘We moeten dit stoppen! Voor het te laat is. Weet je dat ze daar hartstikke dood aan kan gaan?’

‘Waar heb je het nou over?’ vraagt Lucas.

‘Laat ook maar.’ Sterre staat op. ‘Drink jij de cola maar op, ik moet Yara meteen spreken.’

Maar als ze voor de kelder staat, bedenkt ze dat het geen nut heeft. Yara luistert toch niet naar haar. Sterre is ervan overtuigd dat er iets moet gebeuren voor het te laat is. Ze stapt weer op haar fiets en rijdt naar het kantoor van Yara’s moeder. Voor de deur aarzelt ze nog. Mag ze haar vriendin wel verraden? Maar dan bedenkt ze dat Yara in gevaar is, en ze stapt naar binnen.

Meestal als Yara 's avonds thuiskomt, zit haar moeder boven te werken, maar nu komt ze de gang in gestormd. 'Kind, wat heb je me laten schrikken.' Ze slaat twee armen om Yara heen en drukt haar tegen zich aan.

Ze heeft vast het lege doosje laxepillen in de vuilnisbak gevonden, denkt Yara. Waarom heeft ze dat ook niet beter weggestopt?

Haar moeder neemt Yara's gezicht tussen haar handen. 'Het is gelukkig nog niet te laat.' Yara ziet dat ze tranen in haar ogen heeft. 'We gaan er alles aan doen om jou beter te maken. Ik ben zo kwaad op mezelf dat ik er niks van heb gemerkt. Ik heb je blind geloofd. Ik dacht echt dat je daar ook at.'

'Dus toch! Je hebt ze gesproken!' Dat vindt Yara bijna nog erger. Straks is ze haar oppasbaantje ook nog kwijt.

'Nee,' zegt haar moeder. 'Sterre heeft het me verteld.'

Sterre? Yara rukt zich los. 'Waar bemoeit ze zich mee?'

'Word nou niet boos. Het gaat niet goed met je en dan heb je je vriendin juist zo hard nodig. Ik ben blij dat ze me heeft gewaarschuwd. Ik moet er niet aan denken wat er was gebeurd als dit maar door was gegaan. Waarom doe je dit, lieverd? Je ziet er prachtig uit!'

'Het is niet wat je denkt,' zegt Yara. 'Ik wil wat afvallen, dat is alles.'

'In het vervolg eet je weer gewoon thuis,' zegt haar moeder. 'Ik wil zeker weten dat je eet. Dat snap je toch wel?'

Yara knikt.

'Beloof me dat je nooit meer zo dom zult doen,' zegt haar moeder. 'Ik heb nog wat macaroni, dat warm ik voor je op.'

Als het klaar is gaat ze tegenover Yara zitten zodat ze kan zien dat die eet. Yara eet expres haar hele bord leeg.

'Hèhè, je zult je wel weer beter voelen nu je wat in je maag hebt,' zegt haar moeder. 'Maar we zijn er nog niet. Je moet eerst weer helemaal aansterken.'

Het is waar wat ze zegt, denkt Yara. Ik moet weer gewoon gaan eten.

Maar als ze 's avonds in haar nakie voor de spiegel staat vindt ze zichzelf nog veel en veel te dik! Moet je zien wat een vet ze nog heeft. Er moet minstens nog vijf kilo af. Maar hoe? Vanaf nu gaat haar moeder op haar letten. Dat heeft ze aan Sterre te danken. Yara wordt weer kwaad op haar vriendin. Sterre heeft makkelijk praten, die heeft geen last van vet. Ze kan eten wat ze wil zonder een gram aan te komen. Maar als zij zich elke avond zo volpropt als vanavond, dan vliegen de kilo's eraan. Dan haat ze zichzelf helemaal. Ze vindt zichzelf toch al zo slap. Waarom heeft ze haar moeder nog steeds niet verteld dat ze naar de kunstacademie wil? Misschien is dat ook te moeilijk en kan ze het niet, maar ze kan er wel voor zorgen dat ze weer een normaal lichaam krijgt en dan moet ze er ook voor zorgen. Ze moet nog even doorzetten en afvallen, anders is het allemaal voor niks geweest. Het zou dom zijn nu te stoppen, zo vlak voor de finish. Het gaat haar lukken. Zelfs nu haar moeder op haar let en ze elke avond moet eten. Ze zal laten zien hoe krachtig ze is. Ze haalt het doosje laxepillen uit haar zak. Het enige wat ze moet doen is de dosis verhogen, meer niet. En ze stopt drie pillen tegelijk

in haar mond.

Dat dacht ik wel, denkt Yara als ze Sterres naam op het venstertje van haar mobiel ziet staan. En nou zeker zeggen dat het je spijt, maar je hebt me mooi wel verraden.

‘Hoe heb je het in je stomme kop gehaald om naar mijn moeder te gaan?’ roept ze door de telefoon.

‘Wat moest ik anders,’ zegt Sterre. ‘Toekijken hoe jij jezelf doodhongert? Dat kan ik niet aanzien. Wees nou redelijk, Yaartje...’

‘Niks Yaartje,’ schreeuwt Yara. ‘Je bent mijn vriendin niet meer.’ En ze verbreekt de verbinding. Als haar mobiel even later weer gaat zet ze hem uit. Sterre moet maar voelen wat ze gedaan heeft.

Yara gaat op bed zitten. Ze voelt zich niet goed. Het kan niet van het eten zijn, want door de laxeerpillen is het er allang uit. Ze weet niet hoe het komt. Ze is duizelig en haar hoofd doet vreemd.

‘Ik ga naar bed!’ roept ze naar beneden.

‘Dat is verstandig.’ Haar moeder komt de trap op. ‘Goed eten en op tijd naar bed, daar knap je van op.’ Ze wacht tot Yara zich heeft uitgetkleed en gaat op de rand van haar bed zitten. ‘Ik ben morgenochtend heel vroeg weg. Ik moet naar een congres, maar ik zet je ontbijt klaar. Denk erom dat je het opeet en niet weggooit.’

‘Natuurlijk niet.’ Yara geeft haar moeder een zoen.

Vlak nadat haar moeder weg is valt ze in slaap. Maar de volgende ochtend is het rare gevoel er weer. Ze merkt het meteen als ze zich aankleedt. Alles begint te draaien. Ze pakt de stoel vast en probeert rustig te ademen, maar het helpt niet. Wat is er met me? denkt ze. Ik ga flauwvallen... En ze zakt in elkaar op de grond. Mijn hoofd... Yara wordt bang. Ik heb hulp nodig... Ze kruipt naar haar telefoon en belt Sterre. ‘Sterre, help...’ kreunt ze.

‘Yara, wat is er?’ roept Sterre. Maar Yara valt flauw en kan geen antwoord meer geven. ‘Yara!’ roept Sterre. ‘Ik kom er aan!’

Sterre is nog nooit zo snel bij Yara’s huis geweest. De auto van Yara’s moeder staat er niet, maar dat had ze wel verwacht. Als Yara niet alleen was geweest had ze haar niet gebeld. Het is maar goed dat Yara zo vaak haar sleutels vergeet, daardoor kent Sterre de geheime plek waar de reservesleutel is verstopt, anders had ze niet eens naar binnen gekund.

Ze doet de schuur open en haalt de sleutel uit de zak met aarde. Zo snel als ze kan maakt ze de deur open. Eerst kijkt ze in de kamer. Als ze Yara daar niet ziet rent ze de trap op.

‘Yara!’ Sterre ziet Yara op de grond liggen en wordt spierwit.

‘Yara,’ zegt ze. En ze gaat naast haar op de grond zitten en pakt haar arm. Net op het moment dat ze besluit hulp te halen gaan Yara’s ogen heel langzaam open en verdwaasd kijkt ze Sterre aan. ‘Ik weet niet meer wat er gebeurd is... Ik werd heel raar.’ En ze gaat rechtop zitten. Sterre geeft haar een glas water.

Yara voelt zich misselijk, maar ze drinkt toch een paar slokjes.

‘Nou is het weer over, gek hè?’ Yara pakt Sterres hand. ‘Fijn dat je er bent. Moet je mijn moeder niet bellen?’

Ze moet er zelf wel om lachen, maar Sterre kan de humor er niet van inzien.

‘Denk je soms dat het leuk is om je vriendin zo aan te treffen? Ik was hartstikke bezorgd en dan word jij nog kwaad ook!’

Yara ziet dat Sterre echt heel erg is geschrokken. ‘Sorry, ik had gisteravond niet zo tekeer mogen gaan.’

‘En ik had het niet tegen je moeder moeten vertellen. Ik had je gewoon zelf ongelooflijk op je donder moeten geven. Het is toch ook belachelijk!’ En dan komt Sterres woede er toch nog uit. ‘Je

hebt me al die tijd in de maling genomen! Je hebt me voorgelogen. Dat doe je toch niet met een vriendin? Ik wil dat je vanaf nu eerlijk tegen me bent. Zweer dat je weer gewoon gaat eten.'

Sterre kijkt Yara aan. 'Toe dan?' Ze weet dat Yara nooit durft te zweren als ze liegt en ze kijkt vol spanning naar haar vriendin. Yara aarzelt even, maar dan steekt ze twee vingers op. 'Ik zweer dat ik weer gewoon ga eten.'

Nu is Sterre gerustgesteld. En Yara voelt zich niet schuldig. Ze heeft niet gelogen. Ze eet toch weer! Ze slikt alleen laxepillen, maar daar gaat het nu niet om.

'Ik snap niet waarom we niks tegen Ramon mogen zeggen,' zegt Lucas als ze 's middags uit school komen.

'Omdat het geen zin heeft,' zegt Sterre. 'Je weet toch hoe die gast is? Hij lacht ons midden in ons gezicht uit. We kunnen niks bewijzen.'

'Paco heeft het hele plan aan Floor verteld. Hij is de enige die nog iets voor ons had kunnen doen, maar jullie moesten zo nodig ruzie met hem maken.' Je kunt zien dat het Hafid niet lekker zit.

'Noem je dat ruziemaken?' zegt Lucas verontwaardigd. 'Wij hebben alleen ons geld teruggevraagd. Mag dat tegenwoordig ook al niet meer? Dat hij nou net doet of-ie gek is...'

'Hij doet helemaal niet net of hij gek is,' zegt Hafid. 'Hij beweert dat hij nooit geld voor die klus heeft gekregen.'

'En dat geloof jij?'

'Ik weet het niet,' zegt Hafid. 'Nou ik erover nadenk herinner ik me dat Paco niet naar de film kon omdat hij blut was. Hoe verklaar je dat dan? Als hij inderdaad een voorschot had gekregen was-ie wel meegegaan. Paco zegt nooit zomaar iets af.'

'Hoe dat zit weet ik ook niet,' zegt Lucas. 'Maar die Johan heeft een kwitantie met Paco's handtekening erop. Hoe komt hij daar dan aan?'

'Misschien vergist hij zich,' zegt Hafid.

'Natuurlijk niet,' zegt Lucas. 'Ik weet niet waarom jij Paco altijd zo nodig moet verdedigen, maar die kwitantie is er. Wedden?'

'Goed,' zegt Hafid. 'Wedden. We gaan het uitzoeken.'

'Wat een onzin. Ik dacht dat jullie de website op tijd af wilden hebben. Het is zonde van onze tijd. Zeg jij dan ook eens wat.' Sterre stoot Yara aan.

'Eh...' Yara kijkt haar verward aan. Ze weet niet precies waar het over gaat. Ze is de hele dag al zo vaag.

'Ik hoor het al, jij hebt dus geen mening.'

Yara laat het maar. Ze heeft gewoon de kracht niet om er tegenin te gaan.

'Ik vind het niet zonde van onze tijd,' zegt Hafid. 'De wedstrijd is belangrijk, maar dit is ook belangrijk. Het gaat om je vriend, man!'

'Oké,' zegt Lucas. 'Dat gezeur over Paco kost te veel tijd. Als jij het niet gelooft dan ga je maar lekker die kwitantie halen. Wij beginnen wel vast.'

Dat is precies wat Hafid wilde en hij rijdt weg.

Even later is Lucas in de kelder met de vormgeving bezig. Hij schuift met de plaatjes zodat het allemaal wat overzichtelijker wordt. Sterre probeert de tekst op sommige plaatsen iets in te korten. Yara moet alleen de laatste tekeningen nog scannen, maar er komt niks uit haar handen.

'Zie je wel,' zegt Sterre als Hafid met een papier in zijn handen binnenstapt. 'Je hebt de kwitantie. Dat zeiden we toch!'

‘Ik heb de kwitantie, maar moeten jullie eens kijken wat voor een.’ En Hafid legt het papier neer.

‘Dat is toch een heel normale kwitantie,’ zegt Lucas. ‘Voorschot veertig euro. De datum staat er ook nog netjes bij. Nee, mannetje, Paco heeft ons gewoon opgelicht. Het is niet leuk voor je. Ik zal jouw kangoeroetje mailen of ze extra lief voor je wil zijn.’

‘Kijk nou eens naar die handtekening,’ zegt Hafid.

‘Krijg nou wat?’ De anderen zien het ook. Paco ondertekent nooit met zijn naam. Hij heeft juist zo’n grappige handtekening en die zet hij overal onder, omdat hij er zo trots op is.

‘Die is dus niet van Paco,’ zegt Hafid.

Ze kijken elkaar aan. ‘Dat betekent dat iemand zijn handtekening heeft vervalst...’

‘Dat moet wel,’ zegt Hafid. ‘Moet je die letters zien. Zo schrijft Paco helemaal niet. Ik kan het weten want ik heb een heel jaar bij hem afgekeken.’

‘Iemand anders heeft die veertig euro opgestreken,’ zegt Sterre. ‘Dat moet dan die Johan zijn.’

‘Of die andere gast die erbij was,’ zegt Lucas. ‘Dat hebben ze handig gedaan. Veertig euro uit onze zak geklopt. En wij waren nog zo gek het te betalen. We vroegen niet eens naar die kwitantie.’

‘Die Johan kan het niet zijn,’ zegt Hafid. ‘Dan zou hij die kwitantie toch nooit hebben meegegeven. Hij had makkelijk kunnen zeggen dat hij ’m al had weggesmeten. En ik merkte ook niks aan hem. Hij werd ook niet rood of zo.’

‘Ik denk ook niet dat het Johan geweest is,’ zegt Sterre. ‘De hockeyclub had het toch ook over een voorschot. En die hadden ook een kwitantie. Het moet iemand anders zijn, iemand die wist dat hij daar ging draaien.’

‘Nou, dat maakt het niet makkelijk,’ zegt Lucas. ‘Als Paco ergens gaat draaien weet de halve school het. Iedereen kan het hebben geflikt. Hoe komen we hier nou achter?’

‘Dat weet ik ook niet zo gauw,’ zegt Hafid. ‘Maar ik vind wel dat we naar Paco moeten gaan om het goed te maken.’

Daar zijn ze het alledrie mee eens. Ze hebben hun vriend vals beschuldigd.

‘We gaan meteen.’ Sterre heeft haar jas al aan. ‘Misschien heeft Paco wel een idee wie hierachter zit.’

‘Als hij thuis is,’ zegt Hafid. ‘Een paar uur geleden belde zijn moeder nog dat ze niet wist waar hij was. Ze klonk hartstikke bezorgd.’

‘Misschien is hij intussen thuisgekomen,’ zegt Sterre. ‘We proberen het gewoon en als hij er niet is zoeken we hem wel.’

Ze staan al bij hun fiets als Yara aan komt sjokken. Nou weer helemaal naar Paco fietsen, dat is het enige wat ze denkt.

‘Waar heb je gezeten?’ Paco heeft nog geen stap binnen gezet of zijn moeder staat voor hem. ‘Ik heb Hafid gebeld. Die had ook al geen idee waar je was. Waar heb jij de hele dag uitgehangen? Je ruikt naar drank.’

‘Ik heb twee biertjes op,’ zegt Paco.

‘Twee biertjes? En dat noem jij niks, midden op de dag? Meneer Steenbeek heeft me vandaag twee keer gebeld. Je hoort op school te zitten. Je bent leerplichtig, snap je dat dan niet? Zo breng je mij ook in de problemen.’

‘Maak je maar niet ongerust,’ zegt Paco. ‘Van mij heb je geen last meer. Ik wou alleen even weten of ik je al moet feliciteren met de verkoop van de garage.’

‘Paco! Je denkt toch zeker niet dat het mij niks doet. Ik heb ook mooie herinneringen aan die plek.’

‘Daar merk ik anders niks van.’ Paco kijkt naar Pieter die op de bank zit.

‘Wat moeten we dan? Papa is er niet meer. Ik kan die garage daar toch niet leeg laten staan? Vroeg of laat wordt-ie gekraakt. Ja, dat zou papa fijn hebben gevonden.’

‘En daarom doe je alles van papa maar weg. Dat die foto daar nog mag staan.’ Paco wijst naar de kast.

‘Het wordt tijd dat je een beetje redelijk wordt,’ zegt zijn moeder.

Maar Paco heeft veel te veel bier op om nog redelijk te kunnen zijn. Hij heeft geen zin om te praten. Zeker niet waar Pieter bij is. Die zit natuurlijk te genieten dat zijn plannetje is geslaagd.

‘Veel plezier samen.’ Hij gaat de trap op en smijt de deur van zijn kamer achter zich dicht.

Hij is niet van plan lang te blijven. Hij komt alleen wat spullen halen en dan gaat hij er vandoor. Voorgoed. De gedachte dat zijn moeder straks met Pieter feest gaat vieren van de centen van zijn vaders garage vindt hij onverdraaglijk. Hij gaat er straks nog één keer heen om afscheid te nemen en dan is het voorbij.

Paco pakt zijn rugzak en stopt er wat kleren en zijn tandenborstel in. Veel plaats heeft hij niet, maar zijn discman neemt hij in elk geval mee en zijn lievelings-cd’s en natuurlijk de grammofoonplaat van Elvis die hij van zijn vader heeft gekregen. Al breekt hij onderweg, hij moet mee! Paco is zo druk aan het inpakken dat hij niemand de trap op hoort komen. Hij schrikt als zijn kamerdeur opengaat en Pieter zijn hoofd om de deur steekt. ‘Mag ik binnenkomen?’

‘Nog even geduld, dan mag je alles hier hebben, ook deze kamer, maar nu is hij nog van mij.’

‘Ik kom niet voor je kamer,’ zegt Pieter. ‘Ik wil met je praten.’

‘Bespaar je de moeite. Ik weet wel wat je wilt zeggen. Het is jouw idee om de garage te koop te zetten. Dat wil je toch zeggen?’ Paco voelt dat er van alles bovenkomt wat hij beter voor zich kan houden. Maar door het bier vliegt het er toch uit. ‘Je hebt het nu bijna voor elkaar. Gefeliciteerd. Alleen mij moet je nog kwijt. Is dat wat je komt vertellen? Ik kan je geruststellen. Je bent zo van me af. Ik hoef nog maar een paar spullen in te pakken.’

‘Paco!’ zegt Pieter. ‘Hoe kom je daar nou bij? Je haalt je van alles in je hoofd wat niet waar is.’

‘O ja?’ Nu wordt Paco razend. ‘Komt mijn vaders dood je soms niet goed uit? Nou? Hoe vaak had je het in je fantasie al voor je gezien. En nou is het nog gebeurd ook. Je had al bedacht hoe je mijn moeder van mijn vader moest aftroggelen, maar dat hoeft nu niet meer. Je hoeft er niks voor te doen. Helemaal niks. Het is je zo aan komen waaien. Zelf had je het nooit zo goed kunnen plannen.’

‘Paco!’ roept Pieter. ‘Hou je mond!’

‘Je schrikt, hè?’ zegt Paco. ‘Je schrikt dat ik je doorheb. Ik weet zeker dat dit je grote wens was. Je wilde van mijn vader af. En het is nog gebeurd ook. En het ergste is... Weet je wat het ergste is... Dat ik je erbij heb geholpen ook...’ Paco slaat twee handen voor zijn gezicht en begint te huilen. Wat heeft hij gezegd...? ‘Ga weg!’ schreeuwt hij. Hij is bang dat hij nog meer gaat vertellen. ‘Ga alsjeblieft mijn kamer uit!’ En hij duwt Pieter naar buiten en draait de deur op slot.

Paco heeft net zijn spullen gepakt als de bel gaat.

‘Hij is boven,’ hoort hij zijn moeder zeggen.

Hij herkent de stem van Hafid. Zo te horen is zijn vriend niet alleen. Hij draait vlug de sleutel om. Nog geen tel later wordt de deur van zijn kamer opengegooid.

‘Wij hebben iets goed te maken!’

‘Ja,’ zegt Sterre. ‘We hebben jou vals beschuldigd en daar schamen we ons voor.’

‘Jij zei dat je nooit een voorschot van die tent had gehad,’ zegt Lucas. ‘En dat hadden we moeten geloven. Sorry.’

Paco kijkt zijn vrienden aan. Hij vertrouwt het niet. Waarom geloven ze hem nu ineens wel? ‘Heeft

mijn moeder jullie soms opgetrommeld?’

‘Nee,’ zegt Hafid. ‘We wilden weten hoe het zat met die kwitantie en toen ben ik naar die Johan gegaan. We dachten dat hij ons er misschien had ingeluisd. Ik wilde die kwitantie gewoon zien.’

‘Die had hij dus niet,’ zegt Paco.

‘Dat is juist zo bizar, die had hij dus wel.’ En Hafid haalt het papiertje uit zijn zak.

Paco bekijkt de kwitantie. ‘Dit is geen geintje?’

‘Nee,’ zegt Hafid. ‘Ik snap dat je dat denkt, want het is jouw handtekening niet. Maar dat betekent wel dat we er allemaal zijn ingeluisd. Het is geen excuus, wij hadden jou moeten geloven.’

Paco is zo verbaasd dat hij op slag nuchter is.

‘Je weet zeker dat het geen grap is?’ vraagt hij.

Hafid steekt twee vingers op. ‘Ik zweer het. Iemand heeft de boel gefleest, maar wie?’

Paco kijkt naar de handtekening. Hij herkent het handschrift meteen. Die K en die G met die lange uithaal. Er is maar één iemand die zo schrijft en dat is Floor. ‘Dit is Floors handschrift,’ zegt hij. En dan dringt het pas tot hem door wat er gebeurd is. ‘Dat valse kreng heeft me nog getild ook. Samen met die neef van haar want die zat in de feestcommissie. Waarschijnlijk hebben ze de poen gedeeld. En ik wou het nog gratis doen voor haar...! En dat heeft ze bij die hockeyclub natuurlijk ook geflikt. Sorry hoor, maar hier moet ik even van bijkomen.’

‘Weet je zeker dat het Floors handschrift is?’ vraagt Sterre.

‘Honderd procent,’ zegt Paco. Ook al heeft hij een paar biertjes op, dat handschrift herkent hij uit duizenden. ‘Ze hoeft niet te denken dat ze hier zomaar mee wegkomt.’

‘Daarom wist Chantal zo zeker dat Ramon ging winnen. Die wist al dat hij onze site ging kopiëren.’

Site kopiëren? Waar heeft Paco dat ook alweer eerder gehoord? Ineens schiet het hem te binnen. ‘Ze heeft me eens een sms’je gestuurd dat voor Ramon bestemd was. Nou snap ik waar dat over ging. Wat stom. Ik heb het vast gewist. Ze had het over een site kopiëren.’ Voor de zekerheid kijkt hij toch in zijn inbox. ‘Ik heb het nog, luister!’ En hij leest het voor: ‘Nu hebben we echt alles van Paco. Succes met je site. Kopieer ’m maar lekker.’

‘Dat is ons bewijs!’ zegt Hafid. ‘En dat zit zomaar in jouw mobiel! Dat laten we haar zien.’

‘En ik moet ook nog ergens een brief hebben die ze mij heeft geschreven en daar zie je heel duidelijk hetzelfde handschrift.’ Waar heeft hij die ook alweer gestopt? Al lijkt hij ineens nuchter, door al die biertjes is hij niet helder genoeg. ‘Ik zoek hem straks wel op, als jullie weg zijn.’

‘Dan kan zij dus alles terugbetalen,’ zegt Lucas. ‘We zullen haar even flink opfokken.’

Sterre vindt ook dat Floor wel een lesje verdient. ‘We zeggen dat we naar Steenbeek gaan.’

‘Ze zal bloeden voor zo’n misselijke actie,’ zegt Lucas. ‘Ze heeft niet alleen Paco opgelicht, maar ook nog eens onze website gejat. Vergeet dat niet, hè?’

‘Wacht eens even,’ zegt Hafid. ‘Dat kunnen we wel gebruiken. We zeggen dat ze niet alleen zo snel mogelijk met die poen op de proppen moet komen, maar dat we naar de rector gaan als Van Kleef zich niet meteen terugtrekt uit die wedstrijd.’

‘Perfect!’ Lucas geeft hem een klap op zijn schouder. ‘Die is heel briljant, die had ik ook kunnen bedenken.’

‘En we hebben die neef ook nog,’ zegt Sterre. ‘Hij kan wel inpakken bij die feestcommissie als we hem erbij lappen.’

‘Dat zal ze nooit willen,’ zegt Paco. ‘Ze aanbidt dat joch.’

‘We gaan meteen naar haar toe,’ zegt Hafid. ‘Ga je mee?’

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Ik zoek die brief voor jullie op. Ik zend dat sms’je wel even naar jou, dan kan je

het haar laten zien.'

'Ik heb 'm!' Hafid leest het sms'je nog een keer over. 'Wat een stommerd dat ze dat naar jou heeft gestuurd. Jullie namen staan natuurlijk vlak onder elkaar.'

'Als ik die brief heb gevonden, breng ik hem langs,' zegt Paco. 'Maar dat zal wel morgen worden.'

'Morgen hebben we geen school,' zegt Hafid. 'Lerarenvergadering. We zijn de hele dag vrij. Goed voor onze site.'

'Dan kom ik wel even naar de kelder.' Paco kijkt naar zijn rugzak. Hij moet zijn vertrek maar een nachtje uitstellen. Dit moet eerst worden opgelost. Hij zal Floor krijgen!

Opgewonden fietsen ze door de stad. Maar als ze bij Floors huis komen blijkt ze niet thuis te zijn.

'We zullen haar vinden!' roept Lucas. 'Op naar Schuim!'

Yara fiets achter hen aan. Ze kan hen amper bijhouden. Gelukkig is het niet ver meer, anders gaf ze het op. Maar ze heeft liever niet dat ze merken dat ze zich niet goed voelt. Als ze eindelijk bij Schuim zijn en Floor daar ook niet is, stort ze bijna in.

'Ik weet het al,' zegt Sterre. 'Ze zit vast bij die hockeyclub van Ramon. Het is woensdagavond. Dan moet Ramon altijd spelen.'

Yara weet zeker dat ze het niet redt om ook nog eens naar de hockeyclub te gaan. Eigenlijk kan het haar ook niks schelen wat Floor te zeggen heeft. Dat overkomt haar de laatste dagen vaker. Zelfs de kunstacademie interesseert haar niet meer. Ze heeft de hele dag nog niet aan Paco gedacht. Toen ze net bij hem waren ging ook alles langs haar heen.

'Als jullie het niet erg vinden, ga ik nu naar huis,' zegt ze. 'Ik heb volgende week een spreekbeurt Engels.'

Gelukkig probeert niemand haar over te halen.

'Tot morgen!' En ze rijden weg.

Yara is zo slap dat ze zelfs even moet blijven staan. Voordat ze op haar fiets stapt, haalt ze een paar keer diep adem. Het lijkt wel of haar hoofd heel traag werkt. Dat merkte ze vandaag op school ook al. Ze wist de gewoonste dingen niet meer. En nou duurt het ook even voor ze weet hoe ze moet rijden.

'Voel je je wel goed, meisje?' vraagt een man als Yara maar voor het stoplicht blijft staan.

'Ik ben een beetje duizelig,' zegt ze. 'Maar het gaat alweer.'

Als ze door het park rijdt, voelt ze dat het helemaal niet gaat. Ze laat haar fiets vallen en gaat in het gras liggen. Alles draait voor haar ogen. Ze doet ze dicht, maar het helpt niet.

'Die denken natuurlijk dat we ons komen opgeven,' zegt Sterre als ze vlak bij de hockeyclub zijn.

'Het is er anders druk genoeg.' Lucas wijst naar de kantine. Er staan rijen fietsen voor en scooters en auto's.

'Zou je zo naar binnen kunnen?' vraagt Hafid.

'Normale mensen wel,' zegt Lucas. 'Maar ik denk dat jij je moet identificeren.'

Door een klapdeur komen mensen met hockeysticks naar buiten.

Lucas heeft gelijk. Ze kunnen gewoon doorlopen. Maar tussen de hockeyers vallen ze wel op. Alle tafeltjes zijn bezet. De wedstrijden zijn blijkbaar net afgelopen, want iedereen praat in sportkleding na.

'Wat doen we?' vraagt Sterre. 'Ik blijf hier niet zo staan, hoor!'

Hafid en Lucas voelen zich ook niet echt gemakkelijk. Er zijn nogal wat clubleden die hen aankijken.

'Is dat niet Ramon?' Hafid wijst naar een jongen bij de bar.

‘Bingo!’ zegt Lucas.

Zo te zien heeft Ramon net gewonnen. Hij bestelt voor iedereen wat te drinken. Terwijl hij moet wachten bralt hij overal bovenuit. Ze volgen Ramon die naar de andere kant van de kantine loopt. Hafid stoot hen aan.

‘Hebbes!’ zegt Lucas zachtjes. Achterin aan een tafeltje zit Floor op Ramon te wachten. Onderweg maakt Ramon met iedereen een praatje. Als hij eindelijk bij Floor is, zet hij de drankjes neer. Hij wil een paar vrienden wenken bij hen te komen zitten als hij het drietal ziet aankomen.

‘Wat doen jullie hier nou?’ vraagt Floor verbaasd als ze bij haar tafeltje staan.

‘We komen speciaal voor jou,’ zegt Lucas. En ze gaan op de lege stoelen zitten.

‘Die plaatsen zijn bezet,’ zegt Ramon.

‘We zijn zo weer weg,’ zegt Hafid. ‘Even iets regelen, dat is alles.’

‘We willen een soort deal met je maken,’ zegt Lucas grijnzend.

‘Je hebt ons plan voor de website gejat,’ zegt Hafid. ‘Daarvoor zijn we hier.’

‘Daar komen ze nu pas achter.’ Ramon begint vals te lachen. Hij slaat een arm om Floor heen. ‘Inderdaad, wij doen ook mee. Dat is zeker een verrassing voor jullie. Wij houden wel van verrassinkjes, toch Floor?’

‘Dat is toevallig, wij ook. Sterker nog, we hebben zelfs een leuke verrassing voor Floor meegenomen.’ En Lucas haalt de kwitantie uit zijn zak.

Floor wordt vuurrood. Ze zien dat ze even in de war is, maar ze herstelt zich meteen. ‘Wat, eh... Wat moet ik daarmee? Dat ding is van Paco.’

‘Jij hebt het geld opgestreken,’ zegt Sterre. ‘We weten dat hierop jouw handtekening staat en het mooie is dat we het nog kunnen bewijzen ook.’

‘Ik wou het geld aan Paco teruggeven,’ zegt Floor. ‘Maar hij was er steeds niet.’

‘Ik weet niet of onze brave rector die smoes wel kan waarderen,’ zegt Lucas. ‘En wat denk je dat die school van je neef ervan vindt als ze dit zien. Ons kan het niet schelen, hoor, maar het zou wel eens heel vervelend voor je kunnen aflopen. En volgens onze boekhouding krijgt deze hockeyclub ook nog een eurootje of vijftig van jou.’

‘Laat Steenbeek er alsjeblieft buiten,’ zegt Floor. ‘Ik betaal het meteen terug.’

‘Die veertig euro van het Michels mag je aan ons geven,’ zegt Sterre.

‘Dat doe ik,’ zegt Floor. ‘Morgen, eh... Ja, morgen krijgen jullie het terug, echt waar.’

‘Wat sympathiek van haar, hè?’ Hafid kijkt hen aan. ‘Dat ze zo snel wil terugbetalen. Maar dan hebben we nog een voorstel. Jullie trekken je nu meteen uit de wedstrijd terug, dan verscheuren we dit, en anders... Ach, Steenbeek zal je heus niet slaan en er zijn nog zo veel leuke scholen, toch? En dit sms’je interesseert hem vast ook wel. Als ik jou was zou ik in het vervolg beter opletten als je iets verstuurt.’

‘Nee!’ Floor verschiet van kleur als ze het leest. Ze voelt zich duidelijk in het nauw gedreven.

‘Jullie zoeken het maar uit.’ Ramon staat op.

‘Alleen nog even een handtekening dat jullie je terugtrekken.’ Hafid houdt hem pen en papier voor.

Floor weet niet hoe snel ze moet tekenen, maar Ramon wil doorlopen. ‘Ik ben niet gek. Weet je wel wat die wedstrijd me zal opleveren als ik win?’

‘Dat kan niet,’ zegt Floor. ‘Ze menen het. Misschien moet ik dan van school.’

‘Nou en?’ Ramon haalt zijn schouders op. ‘Daar heb ik toch geen last van. Dan had je dat geld maar niet moeten opstrijken.’

‘Jij hebt er ook lol van gehad,’ zegt Floor. ‘Ik heb die cd voor jou ervan gekocht.’

‘Ik hoef me toch niet af te vragen hoe iemand aan het geld komt als ik een cadeautje krijg.’

‘Zet alsjeblieft je handtekening.’ Floor smeekt het bijna.

‘Nee, dat doe ik niet.’

‘Maar dat sms’je was wel voor jou bestemd,’ zegt Floor.

‘Jij kan zoveel versturen,’ zegt Ramon. ‘Maar ik heb het nooit gekregen.’ En hij loopt weg.

‘Alsjeblieft, Ramon, laat die wedstrijd nou. Je kan me toch niet laten stikken?’ Ramon draait zich om en lacht haar midden in haar gezicht uit. ‘Je wordt bedankt voor de tip van de website. Ik stuur je wel een kaartje als ik heb gewonnen.’ Lachend gaat hij de kleedkamer in.

‘Jullie mogen niet naar Steenbeek!’ Floor is helemaal in paniek. ‘Ik krijg die handtekening wel, echt waar. Alles komt goed.’

Ze loopt de kleedkamer van Ramon in.

Lucas kijkt Sterre en Hafid aan.

‘Shit,’ zeggen ze alledrie tegelijk. Ze hebben genoeg gezien en gehoord. Dat gaat Floor nooit lukken.

Terwijl die drie teleurgesteld de hockeyclub uit lopen, komt Yara langzaam overeind. Het gaat al iets beter. Ze pakt haar fiets en rijdt naar huis. Gelukkig is haar moeder er niet en kan ze regelrecht doorlopen naar haar kamer. Ze zit op bed als haar mobiel gaat.

Sterre raast in haar oor over hoe het is gegaan.

Het dringt totaal niet tot Yara door wat ze zegt.

‘Die zal zich nu wel lekker voelen,’ hoort ze Sterre zeggen.

Yara denkt dat het over haar gaat. ‘Het valt wel mee,’ zegt ze.

‘Wat kraam jij nou voor onzin uit,’ zegt Sterre. ‘Het valt helemaal niet mee. Ik hoor het al. Jij zit helemaal verdiept in je spreekbeurt. Ik zie je morgen wel.’

Spreekbeurt? denkt Yara als de verbinding is verbroken. Waar gaat dit nou weer over? Ze weet even helemaal niks meer. Ze heeft het koud, ijskoud, en ze kruipt rillend in bed.

De hele ochtend heeft Paco naar de brief van Floor gezocht en nu heeft hij 'm eindelijk gevonden. Hij lag onder in zijn klerenkast, samen met een fotootje en een ansichtkaart die hij ooit van Floor heeft gekregen. Hij vouwt de brief open. De felle kleur doet pijn aan zijn ogen. Toen hij de brief kreeg vond hij het nog romantisch groen, maar nu doet de kleur hem meer aan gif denken. Wat een huichelaarster! Hij wordt misselijk als hij de brief overleest en stopt hem weg.

Intussen is zijn hele kamer één grote puinhoop geworden. Hij is niet van plan die op te ruimen. Hij vertrekt zo meteen toch. Nadat zijn vrienden weg waren wilde hij ineens blijven. Maar dat kwam alleen maar doordat ze het hadden goedge maakt. Later begreep hij dat het een opwelling was. Je kunt erop wachten tot het weer mis gaat. Hij is niet meer de Paco van vroeger. Hij zal eerst van dat verschrikkelijke schuldgevoel af moeten, wil hij ooit nog vriendschap sluiten. En dat kan alleen als hij alles achterlaat: de garage, zijn moeder, en die afschuwelijke Pieter Groen.

Hij is van plan de trein naar Antwerpen te nemen en daar een baantje als dj te zoeken. Hij verwacht heus niet dat het meteen lukt, maar de eerste weken komt hij wel door. Een gedeelte van zijn spaargeld wil hij gebruiken voor een low-budget hotel. Voor de laatste keer kijkt Paco zijn kamer rond. Koude rillingen lopen over zijn rug als hij bedenkt dat hij hier nooit meer terugkomt. Met klem duwt hij de gedachte weg, anders vliegt het hem weer aan, net als vannacht. Toen hij midden in de nacht wakker werd durfde hij niet meer. Het is ook moeilijk om alles in de steek te laten, maar het is nog veel enger om te blijven, dat realiseert hij zich heel goed.

Vandaag gaat hij voor de allerlaatste keer naar de garage van zijn vader. Maar eerst brengt hij die brief van Floor naar zijn vrienden. Die zitten op hun vrije dag in de kelder te zwoegen. Ze willen de website vandaag afmaken en insturen. Het is de laatste dag dat ze er samen aan kunnen werken. De paardenconcoursen beginnen dit weekend, dan kunnen ze Sterre wel vergeten. En Lucas doet mee aan een voetbaltoernooi. Paco vindt het raar dat hij nooit zal weten of ze hebben gewonnen, want als hij eenmaal weg is, verbreekt hij alle banden. Hij is van plan in Antwerpen nog één keer zijn moeder te bellen dat hij niet meer thuiskomt en dan is het afgelopen. Zijn moeder hoeft niet te weten waar hij zit. Niemand hoeft dat te weten.

Paco zucht. Een paar maanden geleden had hij niet het minste vermoeden dat het zo zou lopen. Toen was hij nog verliefd op Floor. Wat een vergissing! Hij stopt de brief in zijn zak. Hoe vaak heeft hij die in het begin van hun verkering niet overgelezen. Hij is nog nooit zo bedrogen. Die meid is gewoon een heks. Wat hem betreft mogen ze haar van school trappen.

Paco pakt zijn tas en gaat alles nog een keer na. Kleren, tandenborstel, discman, cd's. De plaat van Elvis. Toch heeft hij het gevoel dat hij iets heel belangrijks vergeet. Als hij zijn kamer rond kijkt valt zijn oog op de foto van zijn vader. 'Pap, jij bent de enige die met me mee mag.' En hij stopt de foto in zijn tas. Heeft hij echt alles? Hij voelt in zijn zak. Paspoort, portemonnee, zijn mobiel. Meteen krijgt hij weer dat akelige gevoel. Elke keer als hij zijn mobiel ziet overvalt hem een schuldgevoel. Nou heb ik je wel bij me, hè? Ik had je toen moeten meenemen, dan was het misschien allemaal anders gelopen. Dan had ik nu helemaal niet weg hoeven gaan. Hij haalt het mobieltje uit zijn zak. Als hij de rest van zijn leven niet herinnerd wil worden aan hoe stom hij is geweest, kan hij zijn mobiel beter

thuislaten. ‘Hier lag je die zondag, op mijn bureau.’ En hij legt zijn mobiel op precies dezelfde plek neer als toen. Maar als hij ernaar kijkt wordt hij razend. ‘Wat lig je daar nou? Stom rotting! Jij werkt nog, hè? Jij kan elk moment gaan, maar papa is er niet meer...’ En hij begint te huilen. ‘Jij moet ook kapot! Niemand mag je ooit nog horen.’ Hij pakt de telefoon en smijt hem keihard op de grond. ‘Kapot moet je, hoor je me niet?’ Snikkend trapt hij erop, net zolang tot de telefoon in stukken ligt.

De wekker is al twintig minuten eerder afgegaan als Yara nog steeds in haar pyjama op de rand van haar bed zit. Heel voorzichtig loopt ze naar de badkamer, maar als ze zich heeft gedoucht moet ze weer gaan liggen. Wat heeft ze toch? Ze zou juist blij moeten zijn, want de laatste drie dagen is ze afgevallen, zelfs nu haar moeder erop let dat ze eet. Allemaal dankzij de laxeerpillen. Ze kan het! Ze kan afvallen. Dat is juist het rare. Net nu ze zich sterk zou moeten voelen begint haar lichaam vreemd te doen. Het lijkt wel of alle kracht eruit is en het wordt steeds erger. De gewone dingen lukken bijna niet meer. Nou begint ze weer te rillen, terwijl ze net heerlijk doorgewarmd onder de douche uit komt. Ze trekt een dikke trui aan met een T-shirt en een hemd eronder, maar het helpt niks. Ze klappertandt alsof ze hoge koorts heeft.

Vannacht had ze het zo koud dat ze een hete kruik heeft gemaakt. Ze ziet er als een berg tegenop om helemaal naar de kelder te fietsen, maar ze zal toch moeten. Ze wil er wel bij zijn als ze de website insturen. Misschien gaat het beter als ze alles heel langzaam doet. Maar dan mag ze Sterre wel afbellen, want die staat over een kwartier voor haar neus. Ze toetst Sterres naam in. ‘Ik heb me verslapen,’ zegt ze. ‘Ik kom er zo aan.’ Op hetzelfde moment krijgt ze een duizeling. ‘Eh... het kan nog wel even duren. Ik moet nog een paar dingen voor mijn moeder doen, maar ik kom wel.’

Yara kijkt naar het doosje laxeerpillen. Eigenlijk heeft ze die nu niet nodig. Ze is echt niet van plan om te eten, nu haar moeder er niet is. Laat ze er toch maar een paar innemen. Het gaat net zo goed.

In plaats van te ontbijten drinkt ze twee glazen water. Het werkt wel. Het duizelige gevoel trekt langzaam weg. Maar een minuut later loopt ze alweer te zuchten. Helemaal naar de kelder... denkt ze steeds, en ze stelt het maar uit.

Yara zit eindelijk op de fiets als haar mobiel gaat. Ze probeert zo vrolijk mogelijk te klinken. ‘Kan je me weer niet missen?’ zegt ze tegen Sterre.

‘We zitten niet in de kelder,’ zegt Sterre. ‘We gaan beginnen met Operatie Ramon. Hafid heeft een superplan. We gaan Ramon een e-mail sturen dat de inzenddatum voor de wedstrijd twee weken is opgeschoven. Wel vanaf de schoolcomputer natuurlijk, anders heeft hij het door. Hoe vind je die?’

Inleverdatum... Ramon...? Hoe zit het ook alweer? Yara heeft het gevoel alsof haar hersens uit staan. ‘Dus ik moet naar school toe komen?’ Ze is allang blij dat ze dat heeft begrepen.

‘Ja, hoor, welterusten,’ lacht Sterre. En ze hangt op.

Yara rijdt nog een eindje verder voor het tot haar doordringt dat ze zo niet bij school komt. Maar hoe dan wel? Hoe vaak heeft ze dit stuk niet gereden en nu weet ze niet eens meer hoe ze er moet komen. Haar hersens... Het lijkt wel of haar hoofd vol watten zit. Het maakt haar angstig dat ze niet goed kan denken. Ze wordt toch niet langzaam gek...? En dan slaat de paniek toe.

‘Rustig,’ zegt ze tegen zichzelf. Ze gaat op een bankje in het park zitten en heel langzaam krijgt ze weer het overzicht. Ze staat op en stapt op haar fiets, maar het valt haar niet mee het hele eind te rijden. Als ze eindelijk bij school is slaakt ze een zucht van verlichting. Pas als ze van haar fietst stapt voelt ze hoe wankel ze op haar benen staat. Water, denkt ze, ik heb water nodig...

Ze haalt diep adem en duwt de schooldeur open. Waarom is dat ding zo zwaar? Het lukt haar maar net. Ze gaat de gang in. In de lerarenkamer hoort ze allemaal stemmen. Ze bonken in haar hoofd alsof

ze vlak naast haar staan. Ze loopt de gang door en slaat rechtsaf, maar de stemmen zijn er nog steeds. Het lijkt wel of ze harder worden. Tien meter verder is de wc, daar kan ze drinken. Yara kijkt ernaar. Het lijkt zo ver. Ze wankelt en dan wordt het zwart voor haar ogen.

Paco snapt er niks van. Als hij bij de kelder aankomt ziet hij niet één fiets staan. Hij had toch echt verwacht dat ze druk aan het werk waren. Wat moet hij nou? Boven hem gaat een raam open.

‘Ze zijn er niet!’ roept de moeder van Lucas naar beneden. ‘Ze zijn naar school. Je moet me niet vragen wat ze daar doen. Het had iets met de computer te maken.’

‘Bedankt.’ Paco haalt de brief uit zijn zak. Zal hij die aan Lucas’ moeder geven? Hij doet het toch maar niet. Stel je voor dat ze hem leest, het is wel een liefdesbrief. Hij wil hem ook niet door de brievenbus gooien, want dan weet hij niet zeker of ze hem hebben gevonden en het is te belangrijk. Dan zal hij naar school moeten. Paco baalt. Hij heeft er niet veel zin in om de leraren tegen te komen, maar hij wil ook niet wachten tot zijn vrienden eindelijk terug zijn. Nou hij eenmaal weet dat hij er vandoor gaat moet het maar gebeuren ook. Wat kan het hem eigenlijk schelen. Die leraren zeuren maar. Hij ziet ze toch nooit meer. En hij wil per se dat zijn vrienden de brief van Floor krijgen. Het is hun bewijs! Als Paco vanochtend zijn voicemail had afgeluisterd had hij gehoord dat Floor had bekend en het niet meer nodig was.

Hij stapt op zijn fiets en rijdt in de richting van school. Het is een tijd geleden sinds hij deze weg reed. Paco krijgt een raar gevoel in zijn maag als hij bedenkt dat dit de laatste keer is. De winkelstraat, het sportveld, Schuim, hij zal het allemaal nooit meer terugzien, maar hij heeft er wel herinneringen aan.

Nou nou, denkt hij als hij over de parkeerplaats rijdt. Dat moesten wij doen, dan zou je wat horen. De leraren hebben elkaar vastgezet. Sullie heeft natuurlijk weer de beste plek ingepikt. Die kan er als enige nog uit. Bah, wat heeft hij toch een hekel aan die man.

Als hij de school in komt is de deur van de lerarenkamer dicht. Doe vooral je best daarbinnen en bespreek maar goed hoe jullie Paco Kager moeten aanpakken. Mij zien jullie niet meer. Door de deur heen hoort hij meneer Suldurs. Die zit op zijn praatstoel. Dit is vast een feestdag voor hem. Lekker over iedereen klagen en onvoldoendes uitdelen. Zijn zondagse hoed hangt zelfs aan de kapstok. Kun je nagaan. Paco loopt er maar gauw langs, voordat hij hem eraf wipt.

Hij voelt zich net een dief zoals hij de gang in sluipt. Het is zijn school ook niet meer. De computerkamer is helemaal in de andere vleugel van het gebouw. Aan het eind van de gang gaat hij rechtsaf en dan blijft hij als versteend staan. Daar ligt iemand... Hij rent er naartoe. ‘Yara, wat heb je?’ Hij hurkt naast haar neer, roept haar naam en schudt aan haar arm. Als er niks gebeurt haalt hij snel wat water en sprenkelt het over haar gezicht. Hij maakt ook haar lippen nat, maar ze reageert nergens op. Ineens dringt het tot hem door dat er iets ergs aan de hand is. In zijn gedachten ziet hij zijn vader over het stuur liggen. Hij moet hulp halen! En hij rent naar de lerarenkamer en rukt de deur open. ‘Ik heb...’

‘Een momentje,’ zegt de rector. ‘We komen zo bij je.’

Paco ziet zich weer langs de weg staan. Iedereen reed door. En nu gebeurt precies hetzelfde. Yara mag niet, net als zijn vader, te laat in het ziekenhuis komen. In een flits ziet hij voor zich hoe hij moet handelen. Als je er een leven mee kunt redden, mag je wel rijden... De woorden van zijn vader gaan door zijn hoofd. Hij rent naar Suldurs’ jas en doorzoekt de zakken. Dat hoopte hij al, de autosleutels zitten erin. Paco haalt ze eruit en een paar tellen later loopt hij met Yara in zijn armen de school uit.

‘Vlug!’ zegt hij tegen zichzelf, en hij loopt regelrecht naar de auto van meneer Suldurs, maakt hem open en legt Yara op de achterbank. Hij steekt het sleuteltje in het slot, geeft gas en rijdt weg. Hij

probeert zo hard mogelijk te rijden, maar niet zo hard dat het opvalt. Ze mogen hem nu niet aanhouden. Hij heeft geluk. De hele weg is er geen politie te bekennen en hij heeft alle stoplichten mee. Yara moet het halen. Dat is het enige wat hij denkt. Voor het ziekenhuis stopt hij. Hij springt de auto uit en tilt Yara op. Met Yara in zijn armen loopt hij naar binnen. En dan begint hij te roepen. 'Help. Ik heb hulp nodig!' Er komt een verpleger naar hem toe en vanaf dat moment gaat alles hetzelfde als op die zondag. Weer rijdt de brancard weg, maar deze keer met Yara erop. En weer moet hij op de gang wachten. Paco loopt maar heen en weer. Hij voelt dat hij trilt. Het mag niet, denkt hij. Ze mag niet doodgaan...

Paco is al een hele tijd in het ziekenhuis als hij zich de auto van meneer Suldurs herinnert. Straks is de vergadering afgelopen en dan denkt die man vast dat zijn auto is gestolen. Hij loopt naar de balie en vraagt of hij mag bellen.

'Natuurlijk.' De receptioniste geeft hem de telefoon. Hij heeft zich zo vaak ziek gemeld dat hij het nummer van zijn school uit zijn hoofd kent.

'U spreekt met Paco Kager,' zegt hij als hij de conciërge krijgt. 'Mag ik meneer Suldurs even?'

'Meneer Suldurs? Die zit midden in een belangrijke rapportvergadering. Nee, jongen, dat gaat niet. Als ik hem er voor elk telefoontje uit haal, zitten ze hier vannacht nog. Kan ik iets doorgeven?'

'Ja,' zegt Paco. 'Zeg maar dat hij niet moet schrikken als hij zijn auto straks niet ziet staan. Hij staat voor het Diaconessenziekenhuis.'

'De auto van meneer Suldurs? Wat bedoel je? Ik snap er niks van.'

Paco wil uitleggen wat er is gebeurd, maar op dat moment komt de verpleger naar buiten. 'Het geeft niet dat u het niet snapt, als u het maar doorgeeft.' Hij hangt op en rent op de verpleger af. 'Hoe is het met Yara?'

'We kunnen nog niks zeggen,' zegt de verpleger.

Dat kreeg Paco die zondag ook steeds te horen. We kunnen nog niks zeggen. Je moet nog even geduld hebben... Als een film komt alles terug. Paco raakt in de war. En net als die zondag belt hij zijn moeder. Het lijkt wel of alles precies zo gaat als toen. Zijn moeder is ook nu weer niet thuis en ook deze keer spreekt Paco de voicemail in. 'Mam, Yara lag op school in de gang... Het was net als met papa...' En dan begint hij te huilen. 'Niemand wilde stoppen... Ik bedoel, er was niemand die me kon helpen. En toen heb ik haar in de auto van Suldurs naar het ziekenhuis gereden. Ik kon toch niet wachten tot ze doodging... dat kon toch niet?'

Paco hangt op als hij de verpleger ziet.

'Ik heb nog geen nieuws,' zegt hij. 'Maar zou je haar naam en adres voor mij willen opschrijven, dan nemen we contact op met haar ouders.'

Hoe kan het dat ik daar helemaal niet aan heb gedacht? denkt Paco als hij het papier teruggeeft. Het is niet eens in hem opgekomen. In plaats van Yara's moeder heeft hij zijn eigen moeder gebeld. Wat moet ik nou met mijn moeder? denkt hij. Ik zou weggaan. Zijn tas, waar is die eigenlijk? En dan bedenkt hij dat zijn tas nog op school ligt, en zijn fiets staat er ook nog. Ineens beseft hij wat hij heeft gedaan. Hij heeft de auto van meneer Suldurs meegenomen. De auto van Suldurs nog wel, erger kon niet. Het stomme is dat hij het nog heeft verteld ook. Waarom heeft hij zijn naam genoemd? Ik zit in de problemen, denkt Paco. En niet zo'n beetje ook. Ik moet maken dat ik wegkom, voor het te laat is. Hij wilde bij Yara blijven, maar dat gaat niet. Hij weet nu al dat Suldurs het er niet bij laat zitten. Yara schiet er ook niks mee op als hij wordt opgepakt. Even aarzelt Paco. Kan hij Yara hier wel achterlaten? Maar wat kan hij nog voor haar doen? Ze is in goede handen. Hij moet er zo snel mogelijk vandoor.

Paco rent de trappen af, de hal door. Hij is bijna bij de uitgang als meneer Sulders door de draaideur komt. Help, denkt Paco als hij de agent achter meneer Sulders ziet. Dit gaat helemaal mis en hij duikt weg, maar meneer Sulders heeft hem al gezien.

‘Dat is hem,’ zegt hij. ‘Ik geloof dat ik net op tijd kom. Hij wilde er vandoor gaan met mijn auto. De jongen schijnt na het overlijden van zijn vader crimineel geworden te zijn.’

‘Helemaal niet, Yara lag in de gang...’

De agent valt Paco in de rede. ‘Ik wil antwoord hebben op de volgende vraag. Wie heeft de autosleutels uit de jaszak van deze meneer gehaald en is in zijn auto hierheen gereden? Denk erom dat je de waarheid spreekt. Nou?’ Hij kijkt Paco aan.

‘Ik!’ hoort Paco iemand zeggen. Tot zijn verbazing ziet hij Pieter Groen naast zich staan. ‘Ik zag helaas geen andere mogelijkheid. Paco en ik gingen samen iets ophalen en toen vonden we Yara in de gang. U weet niet wat er door je heen gaat als je zo’n kind ziet liggen. Het was een kwestie van leven of dood. Zelf waren we op de fiets, anders hadden we haar wel met onze eigen auto vervoerd. We hadden geen seconde te verliezen. Ik zag maar één mogelijkheid, en heb de autosleutels uit de jaszak van de heer Sulders gehaald en ben in zijn auto met haar naar het ziekenhuis gereden.’

‘Hoe durft u?’ Meneer Sulders is kwaad.

‘Wat is hier nou belangrijker,’ vraagt Pieter. ‘Uw auto of uw leerling? Als u ook maar één krasje ontdekt vergoed ik dat voor u. Paco, jij hebt de sleutels. Geef ze maar aan meneer Sulders terug. U mag mij best bekeuren, agent, maar ik zou precies hetzelfde handelen als zich nog eens zoiets voordoet.’

‘Het is me wel duidelijk,’ zegt de agent. ‘U hebt de school gebeld heb ik gehoord, dus van diefstal is geen sprake. Mag ik uw rijbewijs zien?’

De agent schrijft de gegevens van Pieter over en neemt afscheid. ‘U hoort nog van ons.’

Meneer Sulders gaat er ook vandoor. Zonder te groeten. Hij informeert niet eens naar Yara.

Paco kijkt Pieter aan. Hij snapt er niks van. Is dit de Pieter aan wie hij zo’n hekel heeft?

‘Je vindt het toch niet erg dat ik me ermee bemoeid heb?’ vraagt Pieter. ‘Ik hoorde je voicemail. Maar hoe is het met Yara?’

‘Ze kunnen nog niks zeggen,’ zegt Paco.

‘Als ze het haalt heeft ze het wel aan jou te danken, jongen. Je vader zou trots op je zijn.’

‘Als...’ zegt Paco.

‘Zullen we kijken of ze al iets weten?’ Voor de lift blijft Pieter staan. ‘Of, eh... Of wil je eigenlijk wel dat ik meega?’

Even voelt Paco dat hij het wel fijn zou vinden als Pieter blijft. Hij schrikt er zelf van. ‘Nee, het hoeft niet.’ En hij stapt de lift in. Door het glas in de deur ziet hij Pieter staan. Eigenlijk zou ik je moeten bedanken, denkt hij. Maar hij drukt het knopje voor de zevende verdieping in.

‘Daar ben je,’ zegt de verpleger als Paco de lift uit komt. ‘Ik zocht je al. Ik heb een goed bericht. Het gevaar is geweken. Yara is bij bewustzijn en ze reageert goed op het infuus.’

Paco heeft het gevoel alsof er honderd kilo van hem af valt.

Paco wil de deur van Yara's kamer opendoen, maar de verpleger houdt hem tegen. 'Je moet nog heel even geduld hebben. Haar moeder is bij haar.'

Paco gaat weer zitten, maar met een heel ander gevoel dan ervoor. Hoe zal Yara het vinden als ze hoort dat ze in de auto van Sullie is vervoerd? Hij kan niet wachten om het haar te vertellen. Paco begint net ongeduldig te worden als de moeder van Yara met een arts naar buiten komt. Hij kan zien dat ze heeft gehuild.

'Mag ze echt niet naar huis?' hoort Paco haar vragen. 'Ik zal ervoor zorgen dat ze alle verzorging krijgt die ze nodig heeft.'

'Dat is een te groot risico, mevrouw,' zegt de arts. 'Ze moet voorlopig aan het infuus blijven. Ze is helemaal uitgedroogd.'

Paco snapt er niks van. Wat heeft Yara dat ze geen vocht meer in haar lichaam heeft?

'Ik heb er echt alles aan gedaan,' zegt haar moeder. 'Elke maaltijd heb ik erop toegezien dat ze at. Wat kan ik nog meer doen? Je bedenkt toch niet dat zo'n kind laxeerpillen slikt.'

Nu weet Paco wat er met Yara aan de hand is. Hij heeft wel eens iets gelezen over meisjes die steeds dunner willen worden. Maar hij dacht dat het alleen bij fotomodellen voorkwam.

'Uw dochter is ziek,' hoort hij de dokter zeggen. 'Wij moeten haar onder controle houden.'

Yara's moeder is zo druk in gesprek dat ze Paco niet ziet. Paco probeert de rest van het gesprek ook op te vangen, maar de verpleger wenkt hem. 'Kom maar gauw, voordat ze weer in slaap valt.'

Paco schrikt als hij Yara ziet. Ze ligt aan een infuus en ze ziet spierwit. Dat had hij wel verwacht, maar die sombere blik in haar ogen raakt hem nog het meest. Hij kijkt naar haar armen die op het dekbed liggen. Voor het eerst valt het hem op hoe mager ze is. Hij laat niks merken.

'Hoi,' zegt hij. 'Je hoeft niet te praten, hoor. Ik kom alleen even naar je kijken.'

'Je kan beter weggaan.' Yara's stem klinkt zwak.

Paco kijkt naar haar. Misschien is het naïef, maar hij had verwacht dat ze blij zou zijn dat het goed is afgelopen. Dat ze wilde weten hoe het allemaal was gegaan, maar daar lijkt het helemaal niet op. Zo te zien had ze liever gehad dat hij haar had laten liggen.

'Als je echt wil dat ik vertrek, dan doe ik dat,' zegt Paco.

Yara haalt haar schouders op. Ze draait zich op haar zij en dan hoort hij haar zachtjes snikken. 'Ik heb iedereen voorgelogen. Mijn moeder, mijn vrienden... Ik schaam me zo...'

'Ze is nog in de war,' zegt de verpleger. 'Dat komt door de coma. Je kunt beter gaan. Op de gang zaten wat vrienden van jullie. Ik heb hen weggestuurd.'

Paco staat op. Hij legt zijn hand op Yara's arm. Hij voelt haar botten. 'Sterkte,' zegt hij en als Yara niks terugzegt loopt hij weg.

Paco voelt dat hij zelf ook in de war is. Hij denkt dat het door Pieter komt. Het is ook zo raar. Hij heeft hem al die tijd gehaat en nu kan hij dat ineens niet meer. Maar het komt niet alleen door Pieter dat hij zich zo voelt. Het komt ook door Yara. Die verpleger kan veel zeggen, maar hij gelooft helemaal niet dat ze zo somber is door de coma. Terwijl hij de lange trappen af loopt ziet hij weer

voor zich hoe Yara daar lag. En dan weet hij ineens wat die sombere blik betekent. Ze weet niet meer hoe het verder moet. Misschien is hij wel de enige die dat herkent. Hij weet ook niet meer waarvoor hij er nog is. Zet Yara nou maar uit je hoofd, zegt hij tegen zichzelf. Je hebt genoeg aan je eigen problemen. Je hebt haar gered, en meer kun je niet doen, maar zijn gedachten gaan door. Hoezo gered? denkt hij. Dat ze nog leeft betekent niet dat hij haar gered heeft. Wat heeft ze eraan nu ze zich zo voelt. Nu hij dat weet mag hij haar niet in de steek laten. Hij moet haar helpen. Dit is zijn kans. Zijn stommitieit kan hij nooit meer goedmaken, maar als hij Yara echt kan helpen, dan komt hij misschien van zijn schuldgevoel af. Zal hij teruggaan en nog even vragen of hij bij haar mag? In de hal van het ziekenhuis blijft Paco staan. Nee, dat is onzin. Ze sturen hem toch weg en hij loopt door.

Als Paco door de draaideur van het ziekenhuis komt, wordt hij door zijn vrienden vastgepakt. ‘Hoe is het met haar?’

Paco haalt zijn schouders op.

‘Ze is toch niet weer buiten bewustzijn geraakt?’

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Maar ze lag daar maar. Ze wilde dat ik wegging.’

‘Zei ze nog iets?’

‘Ze huilde, dat ze zich schaamde.’

‘Laat ze zich maar goed schamen,’ zegt Sterre. ‘Dan is het tenminste afgelopen met dat idiote gedoe van haar. Ze had dood kunnen zijn. En weten jullie dat ze me van de week heeft gezworen dat ze weer zou eten.’

‘Ik snap er echt helemaal niks van,’ zegt Lucas. ‘Waarom ga je jezelf uithongeren?’

‘Weet ik het,’ zegt Sterre. ‘Volgens mij is het begonnen toen ze verliefd was en die jongen een ander nam.’

Dus ik had het toch goed gezien, denkt Paco. Ze was wel verliefd, maar niet op mij. Wat een afgang! En ik maar hopen, en dat joch nam nog een ander ook. ‘Wat een loser,’ zegt hij.

‘Hij wist het niet,’ zegt Sterre.

‘Zoiets merk je toch,’ zegt Paco.

‘Ja.’ Lucas doet een arm om Sterre heen. ‘Ik merk toch ook dat jij smoor op me bent. Je zit me maar verliefd aan te kijken.’

‘Ik dacht dat ze zo alleen naar mij keek,’ zegt Hafid.

‘Ja, hoor,’ zegt Sterre. ‘Zo kan-ie wel weer.’

‘Stom dat we er niet bij mochten,’ zegt Lucas. ‘Dan hadden we Yara verteld dat we de website hebben ingestuurd.’

‘Dat weet jij trouwens ook nog niet,’ zegt Hafid tegen Paco. ‘Wat is er met je mobiel?’

Paco wordt rood. ‘Eh... Laten vallen. Hij is kapot, maar hoe zit het met Floor? Ik heb de brief.’ Hij praat er gauw overheen.

‘Hoeft niet meer.’ En Hafid praat Paco helemaal bij.

‘Nou maar hopen dat Ramon erin trapt,’ zegt Lucas. ‘Dan is alles op één dag goed gekomen. Want Yara zal hopelijk nooit meer zoiets stoms doen.’

‘Nee,’ zegt Hafid. ‘Die kijkt wel uit. Anders wordt ze weer door Paco ontvoerd in de een of andere limousine.’

‘Ja,’ zegt Paco. ‘Het is mijn hobby. Ik kijk altijd of er iemand in coma ligt.’

‘Heb je haar niet zelf knock-out geslagen?’ lacht Lucas. ‘Ik zal het ziekenhuis inlichten dat ze haar op blauwe plekken moeten onderzoeken.’

‘Verraad nou niet alles,’ zegt Paco.

‘We gaan wat drinken op de goeie afloop.’

Je kunt wel merken dat Hafid blij is dat zijn vriend er weer is. Maar voor Paco is het allemaal heel verwarrend. Vanochtend dacht hij nog dat hij voorgoed zou vertrekken. ‘Mijn tas ligt nog op school,’ zegt hij.

‘De school is dicht,’ zegt Hafid. ‘Iedereen is naar huis. Zit er iets belangrijks in?’

‘Zijn huiswerk,’ zegt Lucas. ‘Nou kan hij zijn huiswerk niet maken.’

Nu moet Paco ook wel lachen. Als hij bij Hafid achterop zit moet hij steeds aan Yara denken. Op wie is ze verliefd geweest? Dat snap je toch niet van die jongen. Zo’n leuke meid als Yara laat je toch niet lopen?

Paco moet wennen als hij Schuim binnen komt. Hij is er zo lang niet geweest.

‘Kijk eens wie we daar hebben?’ Lucas zegt het zo hard dat Floor het hoort. Ze schrikt als ze Paco ziet, maar laat niks merken en komt naar hen toe.

‘Ik heb alles geprobeerd, maar Ramon wil de website per se insturen.’ Ze negeert Paco en praat alleen tegen de anderen.

‘Dat is dan niet zo mooi,’ zegt Lucas.

‘Nee, maar ik heb nog twee weken. Jullie weten toch ook wel dat de sluitingsdatum twee weken is verschoven?’

‘Ja, dat komt ons zo goed uit,’ zegt Hafid. ‘We hadden het anders nooit gered.’

‘Ramon is er ook blij mee. Hij zegt dat hij nu tijd heeft om hem super te maken. Maar jullie hoeven niet bang te zijn dat hij wint. Ik doe mijn best om het tegen te houden. Jullie zijn toch nog niet bij Steenbeek geweest?’

Ze zien de angst in Floors ogen.

‘Nog niet,’ zegt Hafid.

‘Dat hoeft ook niet, ik heb het geld en dat andere heb ik ook betaald.’ Floor haalt veertig euro uit haar zak.

‘Hoe kom je eraan?’ vraagt Hafid. ‘Krijgen we soms gejat geld? Een oud vrouwtje beroofd?’

‘Ja,’ zegt Paco. ‘Van jou kan je alles verwachten.’

Voor het eerst kijkt Floor hem aan.

‘Ik heb het van mijn spaarrekening gehaald,’ zegt ze. ‘Je mag meegaan naar mijn huis, dan kan je de pinbon zien.’

‘Bof jij even,’ zegt Lucas tegen Paco. ‘Je mag gezellig bij die bedriegster langs. Misschien heeft ze nog wel een paar klusjes voor je, om gratis te draaien?’

‘Sorry,’ zegt Floor. ‘Ik weet ook niet waarom ik het heb gedaan. Ik dacht dat Ramon...’

‘Je wilde Ramon kopen,’ zegt Paco. ‘Maar wel achter mijn rug om.’

‘Ik zei toch sorry,’ zegt Floor.

‘Ja hoor, lekker makkelijk,’ zegt Paco.

‘Geef dat geld maar.’ Sterre pakt de veertig euro aan.

‘Dus jullie houden je mond?’ vraagt Floor.

‘Dat hebben we niet gezegd,’ zegt Lucas.

‘Alsjeblieft, geef me nog twee weken?’ smeekt Floor.

Je kunt merken dat ze er lol in hebben dat Floor ermee zit.

‘Acht dagen,’ zegt Sterre. ‘En geen dag langer.’

‘Bedankt.’ Floor slaakt een zucht en loopt weg.

‘Zo te horen gaat Operatie Ramon lukken,’ zegt Hafid zachtjes als ze iets te drinken hebben

gehaald.

‘Op de wedstrijd en op Yara.’ Ze tikken elkaars glas aan.

‘Als ze het ziekenhuis uit mag, geven we een feestje,’ zegt Sterre.

‘Ja,’ zegt Lucas. ‘En dan vragen we aan Sullie of Paco zijn auto nog een keer mag lenen om haar op te halen.’

‘Mag vast.’ Paco lacht. Hij vindt het fijn om weer bij zijn vrienden te zijn. ‘Willen jullie horen hoe het met Sullies auto is gegaan?’

Dat hoeft hij geen twee keer te vragen. Ze hangen aan zijn lippen.

Paco heeft zijn fiets opgehaald. Hij is van plan naar huis te rijden, maar ineens slaat hij rechtsaf. Het is net of hij naar het ziekenhuis wordt getrokken. Hij wil Yara zien, hoewel hij helemaal niet weet wat hij zal zeggen. Hij heeft ook geen plan of zo. Hij moet gewoon naar haar toe.

Hij zet zijn fiets voor het ziekenhuis neer en gaat naar binnen. Je kunt wel zien dat het geen bezoeker is. Het is heel rustig in de hal.

Paco loopt de trap op. Hij beseft ook wel dat het vreemd is. Nog geen paar uur geleden heeft Yara hem gevraagd weg te gaan en nou komt hij weer aanzetten.

De verpleger herkent hem meteen. ‘Je bent zeker iets vergeten.’

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Ik wil nog even naar Yara toe. Kan dat?’

‘Vooruit dan maar,’ zegt de verpleger. ‘Ze is wakker. Als je het niet te lang maakt.’

Paco doet de deur van Yara’s kamer voorzichtig open. Hij ziet dat ze naar het plafond staart.

Paco merkt dat ze het moeilijk vindt om hem te zien.

‘Ik ga geen smoes verzinnen, dat ik toevallig in de buurt was, of zo,’ zegt hij. ‘Ik wilde naar je toe.’

‘Ik voel me al iets beter,’ zegt Yara. ‘Dat komt door het infuus.’

‘Ik voel me ook beter,’ zegt Paco. ‘En dat komt door jou.’

‘Omdat je niet voor niks de auto van Sulders hebt gestolen,’ zegt Yara. ‘Je had geluk dat het ziekenhuis niet ver was.’

‘Al had ik naar de andere kant van de wereld moeten rijden,’ zegt Paco. ‘Dan nog had ik het gedaan. Ik kon niet weer iemand dood laten gaan.’

Wat zegt hij nou? Paco wist zeker dat hij zijn geheim nooit zou blootgeven en nu vertelt hij het zomaar aan Yara. En hij heeft er ook geen spijt van, dat verbaast hem nog het meest.

Yara reageert meteen. ‘Wat bedoel je met nóg iemand dood laten gaan?’

Paco zit verstijfd naast het bed. Gaat hij het haar echt vertellen? Is dat wel verstandig? Maar de drang om het te vertellen is groter. ‘Het gaat over mijn vader,’ zegt hij.

Yara ziet dat hij trilt. ‘Hij, eh... Hij had misschien niet dood hoeven zijn...’

En dan vindt Paco het ineens heel moeilijk. Hij slaat zijn handen voor zijn ogen. ‘Ik stond maar langs de weg en niemand stopte. Ik kon niks doen. Als ik mijn mobieltje bij me had gehad had ik het ziekenhuis kunnen bellen en dan had hij misschien nog geleefd. Maar ik had hem niet bij me. We hadden er nog ruzie over. Mijn vader had het zijne niet opgeladen en ik wilde het mijne niet halen...’

Yara schrikt ervan. Loopt Paco de hele tijd rond met het gevoel dat hij schuldig is aan de dood van zijn vader? Dat moet verschrikkelijk zijn.

‘Wat erg voor je,’ zegt ze. ‘Maar natuurlijk ben je niet schuldig. Dan is je vader zeker ook schuldig, omdat hij zijn mobieltje niet had opgeladen. Het is toch vreselijk dat je dat denkt. Je zit jezelf de hele tijd te kwellen.’

Paco knikt. ‘Het zit maar in mijn kop, behalve als ik bier drink, dan is het even weg. Maar met jou was ik wel op tijd in het ziekenhuis, daarom voel ik me alweer wat beter. Ik vind dat je moet weten

dat het mij heeft geholpen. Ik zag je liggen en toen heb ik je opgetild en in Sullies auto gelegd.'

'Ik denk toch dat ik bovennatuurlijke gaven heb,' zegt Yara. 'Ik moet hebben voorzien dat jij me op een dag moest optillen. Daarom heb ik ervoor gezorgd dat ik niet te zwaar was.' En dan moeten ze alletwee lachen.

Yara kijkt naar Paco. Hoe vaak heeft ze er niet van gedroomd dat ze in zijn armen lag? Maar dit had ze niet bedoeld. Ze vindt het nog het ergste dat ze bloost, het bewijs dat haar gevoelens voor hem nog steeds niet over zijn.

'Vanochtend was ik van plan voorgoed te vertrekken,' zegt Paco. 'Alles hier herinnert me aan mijn stommitieit.'

'Ik snap het wel,' zegt Yara. 'Toen ik vanmiddag bijkwam wilde ik ook vluchten. Ik voelde me zo schuldig. Tegenover mijn moeder, mijn vrienden en ook tegenover jou, omdat ik je in de problemen heb gebracht.'

'Raar, hè, we voelen ons allebei schuldig.' Paco kijkt naar Yara en dan ziet hij weer hoe mooi haar ogen zijn. Nee, hè, je gaat toch niet weer beginnen! Voordat Yara iets kan merken staat hij op. 'Ik ga, maar als je het leuk vindt, kom ik morgen weer.'

'Super!' wil Yara zeggen. Maar ze weet dat dat stom is.

'Gezellig,' zegt ze. En ze slaat gauw haar ogen neer.

Paco gaat weg. Op de trap houdt een verpleegster hem aan.

'Dit is een ziekenhuis, hoor, je maakt iedereen wakker met je gefluit.'

Paco blijft verbaasd staan. Floot hij? Hij wist niet eens meer dat hij dat nog kon.

Paco krijgt een raar gevoel als hij de sleutel in het slot steekt. Hij dacht dat hij hier nooit meer zou komen. Hij loopt naar binnen. Voor het eerst wordt hij niet razend als hij de jas van Pieter aan de kapstok ziet hangen.

'Jongen, wat een avontuur,' zegt zijn moeder. 'Hoe is het met Yara?'

Paco wil over zijn ziekenhuisbezoek vertellen als de bel gaat.

'Sulders komt een reservesleutel van zijn auto afgeven,' zegt Pieter. 'Toch sympathiek.'

'Ja,' zegt Paco. 'Hij komt vertellen dat ik zo vaak in zijn auto mag rijden als ik wil.'

Maar het is niet meneer Sulders, maar de moeder van Yara die voor de deur staat.

Paco's moeder vraagt haar binnen.

'Heel even dan,' hoort Paco haar zeggen. 'Ik kom je zoon bedanken en dan ga ik naar het ziekenhuis.'

Paco ziet dat Yara's moeder behoorlijk in de war is. 'Ik kan je niet vertellen hoe dankbaar ik ben dat jij haar hebt gevonden, jongen. Ik moet er niet aan denken wat er anders met haar was gebeurd. Ik heb iets voor je gekocht. Volgens Hafid kun je dit goed gebruiken. Ja, ik wist zo gauw niks en toen heb ik het hem gevraagd. Jullie zijn allemaal zo lief. Iedereen leeft mee.'

Paco haalt het papier van het pakje en maakt het doosje open. 'Een mobieltje!' Hij wordt er verlegen van. 'Is dit niet een veel te duur cadeau?'

'Je verdient het, jongen. Er zit ook een kaart in, dan kun je tenminste weer bellen.'

'Dank u wel,' zegt Paco.

'Ik ga gauw,' zegt Yara's moeder. 'Het bezoeken begint zo.'

'U zult wel heel erg geschrokken zijn,' zegt Paco's moeder.

De moeder van Yara knikt. 'Het is afschuwelijk. Mijn hele leven staat op zijn kop. Ik snap niet hoe het kan. Het is zo'n mooie meid. Maar ze zijn zo onzeker op deze leeftijd. Ik merk het aan alles. Wat zal ik blij zijn als die puberteit voorbij is. Zo zie je dat je eigenlijk niks kunt plannen. Al die jaren ga

ik er al vanuit dat ze de makelaardij overneemt en dan was ze er ineens niet meer geweest.’

‘Yara wil toch naar de kunstacademie?’ Paco heeft nog nooit gehoord dat ze makelaar wil worden.

‘Dat zegt ze,’ zegt Yara’s moeder. ‘Maar dat is niks voor haar. Ze is al zo onzeker. Ik denk dat ze dat nu ook zelf wel inziet. In de makelaardij kan ze haar creativiteit ook kwijt. Ze kan mensen adviseren hoe ze hun huis moeten verbouwen. Ze heeft echt alles mee, wat dat betreft. Ik weet zeker dat ze er heel gelukkig door wordt. Maar ja, zover zijn we nog niet. Eerst moet ze weer helemaal beter zijn.’ Ze loopt naar de deur.

‘Een aardige vrouw,’ zegt Paco’s moeder als ze de deur achter haar dicht heeft gedaan.

‘Maar wel bazig,’ zegt Paco. ‘Ze kan toch niet voor Yara uitmaken wat die moet worden?’

‘Dat bedoelt ze niet zo,’ zegt zijn moeder. ‘Ze is in de war. Ze wil in elk geval het beste voor haar kind, dat hoor je toch.’

‘Wat zij het beste vindt voor Yara, zal je bedoelen.’

‘Daar kunnen wij ons niet mee bemoeien,’ zegt zijn moeder.

O nee? denkt Paco. Maar ik wel, en hij gaat naar boven.

Wat een puinhoop, denkt Paco als hij zijn kamer binnenkomt. De kapotgetrapte mobiel ligt tussen papieren, boeken en kleren op de grond. Ineens ziet hij ook zijn rugtas staan. Hoe komt die nou hier? En hij maakt de tas open. Aan het paspoort hebben ze natuurlijk gezien dat het zijn tas was. Ze hebben naar zijn huis gebeld en toen heeft zijn moeder hem opgehaald. Shit, dan weet ze ook dat ik er vandoor wilde gaan. Waarom zou hij anders al die spullen bij zich hebben? Hij vindt het wel vreemd dat hij niks aan haar kon merken. Hij wil naar beneden gaan om het haar te vragen als Pieter binnenkomt.

‘O, je hebt je tas al gevonden, zie ik. De conciërge belde op en toen heb ik hem voor je gehaald. Ik dacht dat je je tandenborstel vannacht misschien wel nodig zou hebben.’ Dat is alles wat hij zegt, maar voor Paco is het duidelijk. Ze weten het dus.

Hij voelt dat hij een kop als vuur krijgt. Had hij zijn tas nou maar zelf meegenomen. ‘Wat, eh... Wat zei mijn moeder?’ vraagt hij.

‘Ik heb haar niks verteld,’ zegt Pieter.

‘Tof van je.’ Het is eruit voordat Paco er erg in heeft. Als Pieter nou maar niet begint te slijmen dat ze vrienden zijn, want zover is het nog lang niet.

‘Je kunt iets terugdoen,’ zegt Pieter.

Ja ja, nou komt het, denkt Paco. Je wilt zeker dat ik erin toestem dat je met mijn moeder gaat. Hij is verbaasd als hij Pieters vraag hoort. ‘Ik wilde een rijsttafel maken en daar kan ik wel wat hulp bij gebruiken.’

Paco vindt het moeilijk. Sinds zijn vader er niet meer is heeft hij niet meer gekookt. Maar dan bedenkt hij dat hij met zijn vader altijd Italiaans klaarmaakte. Rijsttafel is iets heel anders.

‘Vooruit dan maar, ik kom je helpen!’ En Paco loopt met Pieter mee naar de keuken.

‘Je zult wel verrast zijn,’ zegt de verpleger als Paco de volgende dag de gang in komt. ‘Het infuus is uit Yara’s arm.’

‘Dat gaat goed.’

Paco kijkt zeker op als hij Yara’s kamer binnenkomt. Yara zit naast haar bed in een rolstoel. Ze schaamt zich als ze ziet dat Paco schrikt. ‘Ik kan wel lopen, hoor, maar ik mag me niet bewegen.’

‘Yara heeft alle energie nodig om aan te sterken,’ legt de verpleger uit. ‘Maar het gaat goed, ze heeft alweer wat gegeten. En straks ook je Fortimel opdrinken, Yara.’

‘Ben ik te vroeg?’ vraagt Paco.

‘Nee,’ zegt Yara. ‘Je komt precies op tijd.’ Paco moest eens weten dat ze al een hele tijd zat te wachten. ‘Ik heb een afspraak met dokter Buis. Daar kun je mij nu mooi heen duwen. Dat mag toch wel?’ Ze kijkt de verpleger aan.

‘Gaan jullie maar,’ zegt hij. ‘Die Fortimel komt straks wel.’

Paco haalt de rolstoel van de rem en duwt Yara naar de lift. ‘Waar moet je zijn?’ vraagt hij.

‘Op de vijfde,’ zegt Yara.

De vijfde? denkt Paco. Daar zit cardiologie. Paco herinnert zich die afdeling nog heel goed. Zou Yara het aan haar hart hebben?

‘Ik vraag wel even of een verpleger je naar binnen duwt,’ zegt Paco als ze de lift uit komen. ‘Dan wacht ik hier.’

Hij heeft niet zulke leuke herinneringen aan deze afdeling.

‘Nee,’ zegt Yara. ‘Dokter Buis wil juist dat je meekomt.’

‘Ik?’ vraagt Paco verbaasd. Waarschijnlijk wil de dokter hem een paar vragen over Yara stellen. Als hij haar daarmee kan helpen dan moet het maar, en hij duwt de rolstoel de afdeling op. Hier ergens is de kamer van de cardioloog die hun het vreselijke bericht moest vertellen. ‘Deze afdeling ken ik,’ zegt hij.

Yara knikt. ‘Ik denk dat je dokter Buis ook kent.’

Paco kijkt naar de naambordjes. Dat is dezelfde kamer, denkt Paco als hij BUIS op een van de deuren ziet staan. Het liefst zou hij wegrekken, maar hij vermant zich en klopt aan.

Dokter Buis zit achter zijn bureau. Paco herkent hem meteen. Hij voelt zich trillerig. Dat Yara uitgerekend hier moet zijn. Het komt allemaal weer terug. Zou dokter Buis weten dat het zijn schuld was? Paco kijkt naar Yara. Ze had beter Sterre of Hafid of Lucas kunnen meenemen. Zijn adem... als hij niet oppast begint hij nog te hyperventileren.

‘Dit is Paco,’ zegt Yara.

‘Wij kennen elkaar al,’ zegt dokter Buis. ‘Yara heeft gevraagd of ik even met jou wil praten.’

‘Met mij?’ vraagt Paco.

‘Ik heb dokter Buis over jouw schuldgevoel verteld,’ zegt Yara.

Zie je wel, denkt Paco. Ik had haar nooit in vertrouwen moeten nemen. Hij kijkt naar de deur, maar als hij nu wegloopt geeft hij toe dat hij schuldig is.

‘Ik wil het nog eens met je over die verdrietige dag hebben,’ zegt dokter Buis. ‘Het moet een

nachtmerrie voor je zijn geweest om op het moment dat je vader een hartaanval kreeg naast hem in de auto te zitten. Toch heb je heel goed gehandeld. In plaats van in paniek te raken heb je hulp gehaald.'

'Het duurde alleen te lang,' zegt Paco. 'Ik wilde het ziekenhuis bellen, maar...'

'Ik weet het,' zegt dokter Buis. 'Je was je mobieltje vergeten.'

Paco voelt dat hij weer moet huilen. 'Vertel het alstublieft niet door.'

'Wat mag ik niet doorvertellen?' Dokter Buis blijft heel kalm. 'Dat jij ervoor hebt gezorgd dat je vader zo snel mogelijk in het ziekenhuis kwam?'

'Het was te laat,' zegt Paco.

'Dat is niet zo,' zegt dokter Buis. 'Je vader leefde nog toen hij in het ziekenhuis aankwam. Ik heb nog geprobeerd hem te opereren. In sommige gevallen lukt dat ook. Maar het hart van jouw vader wilde niet meer.'

Paco kan het bijna niet geloven. Hij heeft al die tijd gedacht dat het zijn schuld was.

'Maar als hij eerder was geopereerd...?'

'Dan nog,' zegt dokter Buis beslist. 'Al hadden ze hem in de ambulance geopereerd. Zijn hart kon de klap niet te boven komen.'

Langzaam dringt het tot Paco door wat dokter Buis duidelijk wil maken.

'Dus het is niet mijn schuld dat hij is gestorven?' vraagt hij nog.

'Zeker niet,' zegt dokter Buis. 'Het is niemands schuld. Het is heel verdrietig, maar jouw vaders hart gaf het op en dan staan wij machteloos. Een schuldgevoel is heel akelig en onterecht in dit geval. Echt waar, je moet me geloven. Ik wens je sterkte en als je ooit nog vragen hebt mag je me bellen.'

Paco geeft de arts een hand. 'Dank u wel.'

'Bedank je vriendin maar,' zegt dokter Buis.

'Ik ben zo blij voor je,' zegt Yara als Paco haar door de gang duwt. 'Nou weet je tenminste dat jij er niks aan kan doen.'

Paco duwt Yara de lift in.

'Dat was een hele uitstap,' zegt de verpleger als ze de afdeling op komen. 'Nou moet je maar weer even rusten, meisje.' Als Yara in bed zit geeft hij haar het pakje Fortimel. Paco ziet hoe veel moeite het haar kost om de vloeistof op te zuigen. Zodra ze gaat liggen komt de sombere blik weer terug. Ik moet je helpen, denkt hij. Ik moet je vertellen dat je geen makelaar moet worden. Maar niet nu. Je bent veel te moe.

'Je mag wel weggaan,' zegt Yara zwakjes. 'Ik ben nu toch niks meer.'

Wat lig je daar lief, denkt hij. Ik heb zin om je te kussen. Hij draait zich maar gauw om en loopt weg.

Sinds het gesprek met dokter Buis is het net of de wereld voor Paco er weer heel anders uitziet. In plaats van zichzelf voortdurend te kwellen met het schuldgevoel, denkt hij steeds aan Yara. Hij heeft besloten vanmiddag naar haar toe te gaan, maar hij gaat eerst naar school.

Paco is expres vroeg van huis gegaan. Hij rijdt naar de brug. Hij weet zeker dat Hafid daar langskomt. Voordat zijn vader stierf spraken ze daar elke ochtend af.

Als hij bij de brug is, toetst hij Hafids naam in. Aan zijn ademhaling hoort hij dat Hafid op de fiets zit. En net alsof ze gisteren nog samen naar school fietsten, zegt hij: ‘Waar blijf je nou? Het is al vijf over acht. Ik heb geen zin om te laat te komen.’

‘Hè?’ Het is duidelijk dat Hafid er niks van begrijpt, maar dan dringt het tot hem door dat zijn vriend weer gewoon staat wachten, net als vroeger.

‘Te gek!’ roept hij door de telefoon. ‘Te gek! Ik kom er aan, mister!’

Het lijkt wel of Paco een of andere popster is. Als hij het schoolplein op komt kijkt iedereen hem aan. ‘Daar heb je hem!’ zeggen ze tegen elkaar en ze stormen massaal op hem af. ‘Heb jij echt de auto van Sulders meegenomen?’

Hafid en Lucas springen als bodyguards voor Paco. ‘Laat hem met rust. In de pauze geeft hij een persconferentie, dan mogen jullie alle vragen stellen die je wilt. En na schooltijd deelt hij handtekeningen uit.’

‘Ja,’ zegt Lucas. ‘En liefdesverklaringen kunnen bij ons worden ingeleverd. Wij zorgen voor een goeie selectie. Misschien houden we er zelf ook nog iets aan over.’

Lachend lopen ze met Paco tussen zich in naar binnen.

Paco kan wel merken dat hij er een tijd niet is geweest. Hij heeft een enorme achterstand, bij alle vakken. Hij moet nog erg wennen. Af en toe wordt hij door het schuldgevoel overvallen, maar dan denkt hij meteen aan de woorden van dokter Buis en dat maakt hem weer rustig.

Nee, hè, denkt Paco als onder de aardrijkskundeles de rector binnenkomt. Als hij maar niet tegen mij begint te zeuren. Maar hij komt niet voor Paco.

‘Ik ben net opgebeld door het comité van Supertape,’ zegt hij. ‘In deze klas is ook een groepje dat heeft meegedaan aan de wedstrijd, klopt dat?’

‘Ja,’ zegt Hafid.

Vol spanning kijken ze de rector aan. ‘De uitslag is binnen,’ zegt hij.

Wat doet hij daar nou lang over. Ze willen de woorden wel uit zijn mond trekken.

‘Helaas...’ gaat hij verder.

Er gaat een zucht van teleurstelling door de klas. Het is duidelijk. Ze hebben niet gewonnen.

‘Helaas...’ herhaalt hij.

Ja hoor, denkt Paco. De rest hoeven we niet te horen. We weten het al. Maar meneer Steenbeek is nog niet uitgepraat. ‘Helaas is Yara er niet. Ik heb begrepen dat zij een groot aandeel in de website heeft gehad. Ik zal ervoor zorgen dat ze het zo snel mogelijk te weten komt. Ik ben beretrots op jullie. Jullie hebben gewonnen.’

‘Te gek!’ Sterre valt Lucas om de hals. En Hafid zoent Paco van blijdschap op zijn hoofd. De rest van de klas is ook blij. Iedereen juicht.

‘Het komt natuurlijk met grote letters op het bord in de hal te staan,’ zegt de rector. ‘En in de krant. Ik stel voor dat jullie de website vanmiddag aan de hele school laten zien, dan nodig ik de pers ook uit.’

Mevrouw Zandstra kan net zo goed haar boek dichtdoen. Klas 2C heeft geen aandacht meer voor de les. Ze hebben het er alleen maar over wat ze met de prijs gaan doen.

‘Schrijven jullie je huiswerk maar op,’ zegt mevrouw Zandstra.

‘Wij hoeven geen huiswerk meer te maken,’ zegt Lucas. ‘Wij hebben geen diploma nodig, wij zijn binnen! Binnenkort ruilen we onze kelder in voor een megapand in het centrum.’

‘Ja,’ zegt Sterre. ‘En dan krijgen we het zo druk dat we nog mensen moeten aannemen.’

‘Ik weet wel een geschikte kandidaat,’ zegt Paco. ‘Ramon, en misschien wil Floor ook wel.’

Tussen de middag hebben ze het uitgebreid in Schuim gevierd. Ze maakten zo veel lawaai dat het niet één bezoeker is ontgaan dat ze de wedstrijd van Supertape hebben gewonnen. Van de kroegbaas kregen ze een rondje.

Van opwinding riepen ze maar door elkaar wat ze met de prijs gaan doen.

Maar nu moeten ze zich concentreren. Straks krijgt de school de website te zien. In de aula bereiden ze hun presentatie voor. Maar hun feestelijke gevoel is niet weg. Er is er steeds wel een die ineens begint te juichen. ‘We hebben ’m! We hebben de eerste prijs!’

‘Sullie weet nog van niks,’ zegt Sterre. ‘Die staat nog gewoon les te geven.’

‘We geven hem een ereplaats.’ Lucas legt op een stoel op de voorste rij een kaartje met GERESERVEERD erop. ‘Binnenkort is hij een Bekende Nederlander. Hoeveel mensen gaan onze website niet bekijken?’

‘Wedden dat de fabrikanten erop springen?’ zegt Paco. ‘Dan krijgen we Sullie-drink en Sullie-borrelnootjes...’

‘Ik denk eerder dat het Sullie-Prozac wordt,’ zegt Paco.

‘Ik ben zover.’ Voor de zekerheid testen ze de website uit. Het lijkt wel of ze hem voor het eerst zien. ‘Briljant!’ roepen ze. ‘Wat een vondst. Moet je dat nou zien. Gaaf!’

Als ze de hele site hebben doorlopen klappen ze voor zichzelf. Even daarna komt de rector binnen om te vragen hoe het ermee staat.

‘We zijn er klaar voor,’ zegt Paco.

Zodra ze de zoemer horen krijgen ze plankenkoorts.

‘De krant komt ook,’ zegt Sterre.

‘Heb je je videocamera?’ vraagt Lucas. ‘Yara moet het wel kunnen zien.’

‘Dat regelt Paul.’

Met veel lawaai komen de leerlingen de aula in. Ze weten niet wat er gaat gebeuren.

‘Nooit weg, lekker een uurtje vrij,’ wordt er gemompeld. En ze hangen onderuit op hun stoelen.

De rector pakt de microfoon. ‘Niet allemaal achterin, de plaatsen voorin moeten eerst worden opgevuld.’

‘Hier staat GERESERVEERD!’ roept iemand.

Hafid wijst meneer Suldere zijn plaats. Niemand begrijpt waarom meneer Suldere zo’n speciale behandeling krijgt. Hij is allesbehalve geliefd bij zijn leerlingen. Maar dan gaat alle aandacht naar de pers.

‘Wat komen die nou doen?’ vraagt iedereen.

Een brutale jongen springt op het podium. ‘Ze zijn erachter gekomen dat dit een drugshol is,’ roept hij door de microfoon. ‘Maakt u zich maar geen zorgen, meneer Steenbeek, wij verraden u niet.’

Als iedereen binnen is geeft de rector een teken dat de deur dicht kan en dan klimt hij op het podium.

‘Jongens en meisjes,’ zegt hij. ‘Een poosje geleden hebben jullie via mij een brief gekregen van Supertape. Ze nodigden jullie uit een doe-het-zelf-site te maken om hun product te promoten. Het betrof een landelijke wedstrijd en ze ontvingen maar liefst zevenhonderdvijftig inzendingen. Vandaag is de winnende site bekendgemaakt. Ik ben heel trots om jullie mee te kunnen delen dat de makers van deze website bij ons op school zitten. Het zijn Lucas, Yara, Paco, Hafid en Sterre uit 2C.’

Iedereen begint te klappen en te joelen. Paco stoot zijn vrienden aan, maar die hebben het gezicht van Ramon ook al gezien.

‘Volgende week gaat de site de lucht in,’ gaat de rector verder. ‘En dan kunnen jullie hem allemaal bekijken op www.deSupertape.nl. Maar onze winnaars willen jullie vast deelgenoot maken van hun fantastische prestatie en dat gaat zo gebeuren, maar eerst nodig ik jullie namens de feestcommissie aanstaande zaterdag hier in de aula uit.’

‘Een schoolfeest!’ roepen ze.

‘Inderdaad,’ zegt de rector. ‘Als onze huis-dj nog niet is volgeboekt.’

Alle ogen zijn op Paco gericht. Het overvalt hem. Sinds de dood van zijn vader heeft hij niet meer gedraaid. Maar eens moet de eerste keer zijn en iedereen is zo enthousiast dat hij niet eens kan weigeren. ‘Doen we,’ zegt hij.

Weer begint iedereen te klappen. ‘Dan is nu het grote moment aangebroken om over te gaan tot het bekijken van de winnende website!’ Terwijl meneer Steenbeek wegloopt klinkt er muziek door de aula en dan verschijnt de intro op het scherm met het hoofd van Sullie ernaast. ‘Hé, Sulders!’ wordt er geroepen. Gierend van de lach kijken ze naar Sullie die een van zijn leerlingen intapet. De beelden roepen één groot lachsalvo op. Alleen meneer Sulders loopt paars aan. En de rector is ook geschokeerd. Hij kan niet tolereren dat een van zijn docenten belachelijk wordt gemaakt en wil ingrijpen, maar wat moet hij, met de pers erbij? Maakt hij het dan niet allemaal nog erger? Waarschijnlijk is dat zijn reden om niet in te grijpen.

Telkens als er weer iets gebeurt begint iedereen te joelen, te lachen of te klappen. Als het is afgelopen gaan ze massaal staan om te zien hoe hun leraar reageert. Maar vlak voor de aftiteling verschijnt ineens de tekening die Yara ooit tijdens de les van meneer Sulders heeft gemaakt. Op het scherm lezen ze: ER BESTAAT GEEN ENKELE OVEREENKOMST TUSSEN MIJN PERSOON EN DIT GEKRABBEL.

‘Hij heeft ’t zelf ondertekend!’ roepen ze. ‘Hoe hebben ze ’m dat geflikt?’

Iedereen is benieuwd naar de afloop en ze kijken vol spanning naar de rector die het podium op stapt.

‘Ik hoef niet te vragen wat jullie ervan vonden,’ zegt hij, ‘dat heb ik aan jullie reactie gemerkt. Ik ben zelf ook zeer verrast. En ik heb grote bewondering voor de makers van deze site en voor meneer Sulders die zijn medewerking aan dit project heeft verleend.’

De winnaars worden naar voren geroepen. Terwijl de leerlingen klappen en op hun vingers fluiten worden ze gefotografeerd. Een journalist stelt hun vragen en daarna gaat hij naar meneer Sulders, maar die wil geen vraag beantwoorden en loopt weg.

Wat een stunt! Beter had het niet kunnen gaan. De leerlingen praten erover na. Behalve Ramon, die loopt kwaad de aula uit. Ze zien dat Chantal hem achterna gaat. Floor begrijpt er ook niks van. Ze komt meteen naar hen toe. ‘Hoe kan dat nou?’ zegt ze. ‘De sluitingsdatum was toch twee weken verschoven?’

‘Alleen voor criminelen,’ lacht Paco.

De winnaars staan als popsterren in de aula. Iedereen is benieuwd hoe het allemaal is gegaan.

‘Sullie heeft talent!’ klinkt het boven het geroezemoes uit. ‘Als de site eenmaal op het web te zien is, wordt hij zo voor een televisieprogramma gevraagd.’

‘Dan wel een programma over dieren in het oerwoud!’ roept een ander en er volgt weer een lachsalvo.

‘Laten ze hem maar gauw ontdekken,’ brult een jongen uit de derde. ‘Dan zijn wij van hem af!’ Hij krijgt meteen bijval.

Het valt niet mee om weer naar de les te moeten. Vooral niet voor 2C. En het kan niet erger, want ze hebben geschiedenis.

‘Dat wordt wat,’ zegt Paco. ‘Hij wurgt ons.’

Als ze binnenkomen zit meneer Suldurs net als anders achter zijn tafel. Hij rept er met geen woord over. Bij de tweede bel staat hij op en deelt proefwerkblaadjes uit. Ze hebben niets hoeven leren, maar dit keer protesteren ze maar niet.

‘Noteer!’ Aan zijn stem horen ze dat hij gestrest is. In een moordend tempo dicteert hij drie vragen. Bijna niemand weet de antwoorden want het gaat over leerstof die ze heel lang geleden hebben behandeld. Alleen de echte liefhebbers beginnen druk te pennen. De meesten schrijven heel weinig op en Lucas weet helemaal niks.

Als meneer Suldurs de blaadjes inneemt blijft hij naast Lucas’ tafel staan.

‘Wat betekent dit?’

‘Ik heb er maar boven gezet dat ik dyslectisch ben,’ zegt Lucas doodleuk, ‘dan kan u er rekening mee houden.’ En hij levert een blanco vel in.

Yara zit in haar rolstoel voor het raam. Ze zwaait Sterre en Hafid uit. Haar vrienden denken dat het goed met haar gaat. Ze heeft expres heel vrolijk gedaan. Ze wil niet dat ze weten hoe somber ze is. En ze hebben ook niet gemerkt dat het haar niks kan schelen dat hun website heeft gewonnen en ze is juist blij dat ze niet bij de presentatie kon zijn. Als ze steeds krijgt te horen dat het succes door haar tekeningen komt, wordt het alleen maar erger voor haar dat ze makelaar moet worden.

Voor de zoveelste keer kijkt ze op haar horloge. Hou er nou eens mee op, zegt ze tegen zichzelf. Je wilt alleen maar weten hoe lang het nog duurt voor Paco er is. Wat maakt dat uit? Hij bedoelt er echt niks mee dat hij zo vaak komt. Hij heeft je gered, daarom zoekt hij je steeds op. En dat niet alleen, hij is je ook dankbaar omdat je hem van zijn schuldgevoel hebt afgeholpen. Yara zucht. Morgen mag ze naar huis en ze is niet eens blij. Ze is er zelfs bang voor omdat ze niet weet hoe het dan verder moet met haar. Ze hoeft niet te denken dat Paco dan nog langskomt. En ze heeft haar moeder beloofd om, als ze weer helemaal beter is, 's zaterdags in de makelaardij te helpen. Ook niet iets om je op te verheugen. Weer kijkt ze op de klok. Paco had er al moeten zijn. Misschien komt hij wel helemaal niet meer. Ze slaat haar boek open als hij in haar kamer staat.

‘Kijk eens, die is voor jou.’

‘Wat leuk,’ zegt Yara. ‘Even kijken welke cd het is.’

‘De beste van Kager,’ zegt Paco.

‘Je hebt al mijn lievelingsnummers erop gezet!’ zegt Yara verrast.

‘Het komt door jou dat we hebben gewonnen,’ zegt Paco. ‘De beelden zijn super!’

Begin jij nou ook al, denkt Yara. Ze wil de cd in haar discman stoppen.

‘Nee,’ zegt Paco. ‘Je mag pas luisteren als ik weg ben.’

‘Goed dan,’ zegt Yara. ‘Maar ik vind het heel lief van je.’

‘Jammer dat je er niet bij was,’ zegt Paco. ‘De hele aula lag slap. We gaan hiermee scoren. Ik weet het zeker. In de krant komt vast ook iets over jouw tekeningen. Ik neem hem morgen voor je mee.’

‘Ik mag morgen naar huis,’ zegt Yara.

‘Dan komen we je met z’n allen halen.’ Paco ziet aan Yara dat ze er geen zin in heeft. Het lijkt wel of ze niet naar huis wil.

‘Ik snap wel dat je het moeilijk vindt om thuis te komen,’ zegt hij. ‘Want dan gaat het echt beginnen.’

‘Ik eet nu ook al, hoor,’ zegt Yara. ‘Ik ben al aangekomen.’

‘Dat bedoel ik niet,’ zegt Paco. ‘Ik bedoel dat je dan voor jezelf moet opkomen en tegen je moeder moet zeggen dat je geen makelaar wilt worden.’

Yara schikt. Hoe weet Paco dat?

‘Je zal het toch een keer moeten vertellen,’ zegt Paco.

‘Dan word ik nog liever makelaar,’ zegt Yara. ‘Mijn moeder rekent er helemaal op. Ik kan haar niet teleurstellen. Dat gaat gewoon niet.’ Yara moet ervan huilen.

‘Als je niet gelukkig wordt stel je haar nog veel meer teleur. Hoe denk je dat het voor haar is dat je hier ligt? Jij bent de enige die ervoor kan zorgen dat het goed komt. Je hebt mij zo fantastisch

geholpen en jezelf laat je zakken.’ Paco merkt dat het teveel voor Yara wordt. ‘We gaan naar beneden, dan zie je nog eens iets anders dan deze kamer.’ En hij duwt Yara de lift in. ‘Waar wilt u heen, mevrouw?’

‘Brengt u mij maar naar de hal,’ zegt Yara.

Als de lift stopt rijdt Paco haar de hal in. ‘Wil je even winkelen?’

Ze willen net de cadeaushop in gaan als Yara’s moeder door de draaideur komt.

‘Mijn moeder!’ Paco ziet dat Yara kleurt.

‘Wil je dat ik even wegga?’ vraagt hij.

Yara knikt.

‘Dat ziet er gezellig uit,’ zegt haar moeder.

Ik doe het niet, denkt Yara. Ze is veel te blij dat haar moeder weer vrolijk is. Ze wil tegen Paco zeggen dat hij net zo goed kan blijven en kijkt hem aan. Toe dan, leest ze in zijn ogen. Zeg het dan. Waar wacht je nog op? En dan verzamelt ze alle kracht die ze heeft.

‘Ik wil iets met je bespreken, mam. Hier ergens, onder vier ogen. Laten we maar naar het restaurant gaan. Aan dat tafeltje bij het raam, daar wil ik zitten.’

‘Dan ga ik nog even in het winkeltje neuzen,’ zegt Paco.

‘Jij wilt iets vertellen.’ Yara’s moeder neemt een slok van haar koffie.

‘Eigenlijk wil ik je eerst iets vragen,’ zegt Yara. ‘Van opa mocht jij toch geen danseres worden?’

‘Hou daar alsjeblieft over op,’ zegt haar moeder. ‘Daar was hij fel op tegen. Mijn hele wereld stortte in, maar achteraf is het niet erg. Ik ben nu ook heel gelukkig.’

‘Maar als je nu jong was en je mocht kiezen,’ zegt Yara. ‘Wat zou je dan doen?’

Haar moeder hoeft er geen seconde over na te denken. ‘Dan zou ik danseres willen worden.’

‘Maar als dat niet lukt, dan zit je wel,’ zegt Yara.

‘Dan kan ik toch altijd nog makelaar worden,’ zegt haar moeder.

‘En ik wil naar de kunstacademie,’ zegt Yara. ‘Waarschijnlijk net zo graag als jij wilde dansen. En als het niet lukt, dan word ik gewoon makelaar.’

Yara had verwacht dat haar moeder kwaad zou worden. Dat ze weer met allerlei argumenten aan zou komen. Dat Yara te onzeker is, dat je er geen geld mee kunt verdienen. Maar het blijft stil en haar moeder wordt rood.

‘Wat erg. Nu zie ik dat ik precies hetzelfde met jou doe als opa met mij heeft gedaan. Hoe kan dat? Terwijl ik het toen zo erg vond.’ Ze kijkt Yara aan. ‘Dit had je me veel eerder moeten zeggen. Het is toch bizar dat ik dezelfde fout maak.’

‘Dus je vindt het goed?’ vraagt Yara.

‘Het is jouw leven,’ zegt haar moeder. ‘Dat mag ik je niet afnemen.’

‘Mam!’ Yara pakt haar moeders hand. ‘Ik ben zo blij dat je het begrijpt. Ik wil het heel, heel graag. Als ik morgen thuis ben begin ik meteen aan mijn map.’

‘Zo heb ik je in geen tijden gezien,’ zegt haar moeder. ‘Wie weet komt het allemaal toch nog goed met je.’

Maar als ze Yara’s stralende gezicht ziet hoeft ze niet meer te twijfelen.

‘We gaan het vieren, ik bestel een taartje. Voor jou is dat nog te zwaar, maar als je er goed bij drinkt mag je wel een hapje.’ Haar moeder wil opstaan, maar ineens aarzelt ze. ‘Of zal ik het niet doen. Al die calorieën zijn niet goed voor me.’

‘Wat kunnen jou die calorieën schelen. Ik heb nog een voorraadje laxeerpillen in de aanbieding.’

‘Yara!’ roept haar moeder geschrokken, maar dan ziet ze dat haar dochter een grapje maakt.

Dat gaat goed, denkt Paco als hij ziet dat er taart op tafel komt. Voor Yara's moeder hem opmerkt, duikt hij gauw de cadeaushop in. Pas als ze Yara naar boven heeft gebracht en het ziekenhuis uit loopt, rent hij de trap op.

‘Het is gelukt!’ roept Yara blij als hij binnenkomt. ‘Ik ga naar de kunstacademie en dat heb ik aan jou te danken. Ik voel me zoveel gelukkiger nu. Ik wou dat ik al naar huis mocht, dan kon ik meteen beginnen. Ik heb een hartstikke goed idee voor mijn toelatingswerkstuk. Geef me mijn tekenspullen eens aan?’ Zodra ze die heeft begint ze te tekenen. ‘Dit is een schets voor een ontwerp.’

‘Flitsend!’ zegt Paco.

‘Ik moet hem nog helemaal uitwerken,’ zegt Yara, ‘maar als hij klaar is krijg jij hem, omdat je me hebt geholpen.’

‘Wordt-ie voor mij?’ vraagt Paco.

‘Ja,’ zegt Yara. ‘Je wilde je bus toch beschilderen?’

‘Gaaf! Ik wilde mijn bus eigenlijk wegdoen nu mijn vader er niet meer is, maar als hij zo mooi wordt moet ik hem wel houden.’ Paco volgt Yara die maar doortekent.

‘En dan komt hier heel groot DJ te staan.’

‘Wie heeft er nou een kunstwerk op z'n bus?’ zegt Paco.

‘Jij,’ zegt Yara. ‘Maar je moet je bus wel voorrijden als ik toelatingsexamen moet doen.’

‘Wanneer is dat?’ vraagt Paco.

‘Als we in het eindexamenjaar zitten,’ zegt Yara. ‘Of ben je dan nog geen achttien?’ Paco rekt het snel uit. ‘Nee, maar als jij tegen die tijd zorgt dat je weer bewusteloos raakt, mag ik wel rijden, want dan moet ik je redden.’

‘Dankjewel,’ lacht Yara. ‘Dan bewaar ik deze opdracht wel voor het examen aan het eind van het eerste jaar. Dan heb je je rijbewijs wel.’

En als jij voor het toelatingsexamen slaagt gaan we lekker met de bus op vakantie, denkt Paco. Dan ga ik onderweg draaien en dan kan jij videobeelden maken bij mijn muziek en dan kunnen we lekker lang wegblijven... ‘Hoe lang moet je nog in die rolstoel blijven?’ vraagt hij gauw.

‘Dat hangt ervan af hoe snel ik aankom,’ zegt Yara. ‘Ze komen me elke dag wegen. Dat vind ik nou echt gênant, om elke dag bij zo'n vreemde op de weegschaal te moeten staan.’

‘Ik kan het ook voor je doen,’ zegt Paco. ‘Daar heb ik geen weegschaal voor nodig. Ik weet nog precies hoe licht je was toen ik je optilde.’

‘Ja, hoor.’ Yara wordt er verlegen van.

‘Wedden dat ik je op de gram kan zeggen hoeveel je bent aangekomen?’ vraagt Paco.

Yara denkt dat hij een grap maakt, maar Paco meent het: hij buigt zich voorover en tilt haar op.

Terwijl hij haar in zijn armen houdt kijkt hij stiekem op het lijstje dat naast Yara's bed ligt.

‘Je bent al wat zwaarder.’ Hij doet net of hij haar echt weegt. ‘Ik denk één pond en twee ons.’

‘Dat wist je.’ Yara geeft lachend een rukje aan zijn haar.

‘Nee, hoor, ik voel het precies. Geloof je me niet?’ Paco kijkt Yara aan en staart in haar ogen. Zijn blik is zo lief dat Yara het niet meer kan houden en ze slaat haar armen om zijn hals. Het duurt even en dan komen hun lippen steeds dichterbij elkaar. En ineens kussen ze. Als ze voetstappen horen zet Paco Yara snel in haar stoel. Maar de voetstappen gaan voorbij.

Paco knielt voor haar. ‘Lieve Yara,’ zegt hij plechtig. ‘Mag ik, Paco Kager, jouw *daily personal weightwatcher* worden?’

Yara kan geen woord uitbrengen. Ze heeft het gevoel dat ze droomt. Als in een roes kijkt ze Paco aan.

‘Ik snap het wel,’ zegt Paco. ‘Zo'n deal maak je niet zomaar. Misschien moet ik je nog een keer

wegen voor we een contract afsluiten.’ En hij tilt Yara weer op en zwiert een paar rondjes met haar door de kamer. ‘En?’ vraagt hij als hij stilstaat.

‘De eerste keer vond ik beter,’ zegt Yara.

‘Ik ook,’ fluistert Paco, en hij buigt zijn hoofd naar haar toe en kust haar. Dit keer gaan ze zo in elkaar op dat ze niet merken dat de verpleger binnenkomt.

‘Hoe komt die Fortimel hier?’ vraagt Yara als ze opkijkt.

‘Een wonder,’ zegt Paco. ‘Dat is nou nog nooit gebeurd als ik een meisje kuste. Even kijken wat we deze keer krijgen.’ En weer buigt hij zijn gezicht naar Yara toe.

LaatsteVlog

1

Roos kijkt ongeduldig naar Femke, die in de aula bij de koffieautomaat met Jesse staat te praten. Ze wil naar hen toe gaan, maar weet niet of ze hen wel kan storen, want het gesprek ziet er heel serieus uit. Een eindje bij hen vandaan gaat ze zitten en ze haalt haar tablet uit haar rugzak. Als ze dan toch moet wachten, dan kan ze mooi even haar Instagramaccount checken. Roos bekijkt de foto die ze gisteravond heeft gepost. Chill! Al meer likes dan bij de vorige foto. Jammer genoeg heeft ze vandaag geen tijd om nog meer te posten. Ze moeten taarten bakken. Misschien hebben ze er nog wel meer bestellingen bij gekregen vanochtend. Roos checkt haar mail. Zie je wel, nog een bestelling. Dat zijn al drie taarten! Femke moet nu wel opschieten.

De deur van de aula gaat open. Gijs staat in de deuropening. Hij kijkt naar Femke. Wat een timing! Femke pakt Jesse vast en geeft hem een knuffel. Roos schrikt van Gijs' kwade gezicht. Zal ze naar hem toe gaan en zeggen dat het niet is wat hij denkt? Femke is niet verliefd op Jesse, ze zijn gewoon vrienden. Maar Gijs draait zich om en loopt woedend weg. Laat maar, denkt Roos. Femke lost het wel weer op. Ze hebben wel vaker ruzie. Als het niet om Jesse is, dan gaat het wel ergens anders over.

Roos kijkt weer naar haar telefoon. Als ze ziet hoe laat het is, schrikt ze. Nu moet Femke toch echt komen, anders krijgen ze de bestellingen nooit af. Net op het moment dat Roos haar vriendin wil waarschuwen, geeft Femke Jesse een kus en komt naar haar toe.

‘Hèhè,’ verzucht Roos.

‘Sorry!’ Femke wacht tot Jesse de deur van de aula achter zich dichtdoet. ‘Ik moest echt even naar Jesse luisteren. Hij was zo zielig. Hij is toch al tijden op een of andere Anne van atletiek? Gisteren zag hij haar in het park zitten. Nu moet ik eindelijk verkering aan haar vragen, dacht hij. Hij ging naast haar staan en nog geen minuut later kwam er een jongen naar haar toe. Ze kusten elkaar. En toen stelde zij hem voor als haar vriendje.’

‘Ah, wat zielig voor Jesse. Hij praat al weken over haar.’

‘Hij denkt dat ze niet met hem wil omdat hij rood haar heeft.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat het onzin is natuurlijk. En dat hij maar niet moet treuren. Zo’n lieve leuke boy als jij vindt heus wel iemand, zei ik. Het hielp wel, maar voorlopig wil hij niet meer verliefd worden.’

‘Dat gevoel ken ik,’ zegt Roos. Zelf is ze heel lang verliefd op Noud geweest. Ze heeft hem uit haar hoofd gezet, want Noud gaat met Sara. Hij ziet haar niet eens staan. ‘We moeten wel opschieten, Fem,’ zegt ze. ‘Weet je hoeveel bestellingen we hebben? Drie!’

‘Help!’ zegt Femke. ‘Ik was die hele taarten vergeten. We gaan.’

Ze lopen samen de aula uit. Femke kijkt op haar mobiel. ‘Yes! Mijn liefje.’

Ze geeft een gil als ze de app leest. Geschrokken kijkt ze Roos aan. ‘Hij heeft het uitgemaakt. Er zit

een foto bij van Jesse en mij. Hij heeft ons gewoon bespioneerd. Ik wist niet eens dat hij in de aula was. Wat is dit voor belachelijks.'

'Ik zag dat hij naar jullie keek,' zegt Roos. 'Maar ik heb niet gezien dat hij een foto nam.'

'Wat is die gast toch wantrouwig. Ik heb al zo vaak gezegd dat er niets is tussen Jesse en mij. Ik ga hem echt niet vertellen dat Jesse liefdesverdriet heeft. Als Jesse wil dat Gijs het weet, dan vertelt hij het zelf wel. Dit is toch gewoon te gek voor woorden! Hij moet me gewoon geloven. Waar slaat dit nou op? Weer een crazy actie van die gast.' Femke appt terug.

'Wat heb je gezegd?'

'Dat ik niks met Jesse heb. Nou ja! Weet je wat hij terug appt? *Ik heb niks meer met jou*, wat moet ik hier nou mee? Was ik maar niet zo verliefd op die gast. Ik wil hem helemaal niet kwijt.'

Roos kijkt naar Femkes verdrietige gezicht. 'Het komt wel weer goed.' En ze slaat een arm om haar vriendin heen.

*

Noud kijkt naar Gijs, die naast hem komt fietsen. 'We hebben vanmiddag heel wat te doen,' zegt Gijs.

'Ja, dat klopt. We gaan een filmpje bij jou kijken, toch?'

'Ik heb vanmiddag eerst een andere missie. Ik ga alle shit die ik van Femke heb gekregen verbranden. Alles moet in de hens.'

'Is het weer zover?' vraagt Noud.

'Ja, het is uit, maar nu voorgoed. Dit komt nooit meer goed. Weet jij dat ze me al die tijd heeft belazerd met Jesse? Zogenaamd gewoon vrienden. Kijk zelf maar, is dat vriendschap?' Hij wacht voor het stoplicht en duwt Noud de foto onder zijn neus. 'En ik, sukkel, heb het gewoon laten gebeuren.'

'Tja, dat ziet er wel erg intiem uit.' Noud geeft de mobiel terug. 'Maar of nu alles in de fik moet? Wie weet komt het nog goed.'

'Bullshit! Ik wil niks meer met haar te maken hebben. En Jesse is ook nog niet van me af. Lekkere vriend is dat, zeg! De hele zooi die ik van haar heb gekregen gaat in de fik. Pas als alles weg is en er geen spoor meer van Femke te bekennen is in mijn huis, dan gaan we een film kijken, oké?'

Noud zucht. Hij vindt het wel een beetje erg rigoureuus, maar hij kent zijn vriend. Hij kan hem toch niet tegenhouden. Gijs reageert altijd zo heftig. Hij denkt aan Sara. Zou hij haar spullen verbranden als ze ruzie zouden hebben? Nee, dat is niks voor hem. Ze hebben ook niet zo vaak ruzie. Vergeleken met die knipperlichtrelatie van Gijs en Femke stellen de ruzietjes van hen niks voor. Hij heeft mazzel dat hij Sara heeft gekregen. Op school zaten meer gasten achter haar aan.

Zodra ze het erf van Gijs' huis oprijden komt Max aangerend. Hij springt eerst tegen Gijs op. Daarna rent hij naar Noud. Noud is dol op de herder. Hij zet zijn fiets neer en zoekt een stok. De hond wacht kwispelstaartend tot Noud de stok wegslingert.

Max rent achter de stok aan, pakt hem en legt hem weer voor Noud neer.

'Komt er nog wat van?' roept Gijs door het open raam. 'Je lijkt wel zo' n hondengek, man.'

Noud kijkt naar zijn vriend. Hij weet wel wat voor bui Gijs heeft. Dat kan nog gezellig worden vanmiddag. En weer gooit hij de stok voor Max weg.

'Als je me toch niet helpt, dan kun je beter oprotten.' Gijs trekt het raam dicht.

'Sorry, Max,' zegt Noud. 'De baas is chagrijnig.' Hij loopt naar binnen.

Gijs geeft zijn mobiel aan Noud. 'Jij wist alle sms'jes, apps en mails van die trut.'

'Ja, lekker.' Noud legt de mobiel op tafel. 'Dat doe je zelf maar. Als het weer aan is, dan krijg ik de schuld. Nee gast, ik wil jewel helpen, maar ik ben niet gek.'

'Wat nou als het weer aan is? Je hebt me toch wel gehoord? Het gaat nooit meer aan. Oké, ik wis die troep later wel. We gaan naar boven.'

'Zeg maar wat er moet gebeuren,' zegt Noud als ze op Gijs' kamer zijn.

Gijs rukt de poster van de muur die boven zijn bed hangt en propt hem in elkaar. 'Zo, dat is een.'

'Zonde, man. Die foto is supervet.'

'Heel jammer, maar niets moet me meer aan die trut herinneren. De poster bij het raam gaat er ook af. Ik weet nog wat ze zei, ze had er heel lang naar gezocht. Dat deed ze voor niemand, alleen voor mij, omdat ze zo verliefd op mij was. Gadverdamme, die trut.' En hij scheurt de andere poster ook van de muur. Hij trekt de la van zijn bureau open. 'Hier!' Hij houdt een stapel brieven op. 'Met de handgeschreven liefdesbrieven, blèèèè!'

'Waar gaan we dat verbranden?' vraagt Noud.

'Hier natuurlijk.' Gijs pakt de metalen prullenbak onder zijn bureau vandaan. 'Hierin maken we vuur.' Hij loopt zijn kamer uit.

'Wat ga je doen?' vraagt Noud.

'Een aanmaakblokje van de open haard halen. In mijn kast liggen die achterlijke kaarten die ze me heeft gestuurd. Ook zoiets hysterisch. Elke maand dat we verkering hadden kreeg ik een kaart. Volgeschreven met allemaal vuile leugens.'

Noud doet de kast open. Hij hoort zijn vriend de trap afbonken. Het is goed mis. Hij heeft hem vaak kwaad gezien als ze ruzie hadden, maar niet zo erg als nu. Hij pakt het stapeltje kaarten. Van Sara heeft hij met Valentijnsdag ook een kaart gekregen. Hij denkt niet dat hij die weggooit als het uit is. Ach, waarom zou het uitgaan?

'Zo gaat het lekker fikken.' Gijs gooit het aanmaakblokje in de prullenbak en steekt het aan. Het vuur vlamt meteen op. Hij gooit de posters erop en daarna de stapel brieven. Het vuur knettert. 'Nou, trut, daar ga je. Gooi jij de kaarten er zo op, ik ga naar zolder. Daar liggen die rare T-shirts die ze voor me heeft bedrukt. Ook zoiets mafs. Wie gaat daar nou mee lopen? Belachelijke teksten. I LOVE YOU, DARLING. Ja hoor, ik heb gezien hoeveel ze om me geeft.'

Gijs zit al op zolder. Noud kijkt naar het vuur. De vlammen slaan uit de prullenbak. Ze raken bijna het gordijn. Dat gaat niet goed, denkt hij. Hij moet het vuur doven, maar waarmee? Hij grijpt het kussen en duwt het op het vuur, maar het kussen begint ook te fikken. Shit! Water! Hij rent de kamer uit. 'Korn naar beneden!' roept hij naar zolder. 'Het fikt te erg!'

'Doof het dan!' snauwt Gijs.

Noud rent de trap af door de keuken naar buiten. Max legt zijn bal voor hem neer. 'Ik heb nu geen tijd, Max.' Noud rent naar de schuur. Emmers! denkt hij. Van de stress ziet hij ze niet. Waar staan die kloteemmers? Paniekerig glijden zijn ogen door de schuur. Eindelijk ziet hij ze. Hij rent terug naar het huis. In de keuken vult hij de emmers met water. Wat duurt dat lang voor ze vol zijn! Met de emmers vol water gaat hij de trap op. Maar op de overloop blijft hij staan. De kamer fikt en de overloop staat vol rook. Hij moet ervan hoesten. Zijn ogen beginnen te tranen en de hitte slaat tegen zijn gezicht.

'Gijs!' roept hij naar zolder, maar hij krijgt geen antwoord. De zoldertrap staat vol zwarte rook. Gijs is boven. Hij weet dat er maar één ding is wat hij moet doen: de zoldertrap opgaan en Gijs redden. Hoestend kijkt hij naar de zwarte rook die steeds dikker wordt en nu ook de hele gang vult. Hij heeft het gevoel alsof hij geen lucht krijgt. In paniek draait hij zich om en rent de trap af naar buiten. 'Help! Brand!!!' Hij rent om het huis heen. 'Brand!' Hij ziet de vlammen uit het bovenraam

komen. De buurjongen komt aangerend.

‘Gijs is op zolder,’ roept Noud halfhuilend.

‘Bel de brandweer.’

De buurjongen duwt zijn mobiel in Nouds hand en rent de trap op.

Trillend belt Noud de brandweer. Maar blijkbaar is er al door iemand gebeld. Met loeiende sirenes rijdt de brandweer de straat in. Terwijl ze de slangen uitrollen ziet Noud de buurjongen naar buiten komen met Gijs in zijn armen. Hij legt hem op zijn rug in het gras. Noud wordt krijtwit. Gijs zal toch niet... Noud buigt zich over Gijs heen. Hij ziet dat hij ademt.

Hoestend komt Gijs bij.

‘Gaat het, gast?’ vraagt zijn buurjongen. ‘Dat was op het nippertje.’

Deze ebook licentie is jouw eigendom en kan gelezen worden op een Mac, pc of laptop, e-reader, tablet en/of mobiele telefoon.

(Door)verkopen, verspreiden (sub)licenseren, verhuren, leasen of op een andere manier overdragen van enig recht in of op deze licentie of dit eBook, danwel reproduceren, uitgeven, uitzenden of op enige andere manier beschikbaar stellen van dit digitale bestand aan een 3de partij is ten strengste verboden.

Dit bestand is voorzien van een watermerk met informatie die jou aanmerkt als de eigenaar van de licentie om misbruik voorkomen.

Veel leesplezier!

c8fb4fdccf75c1ba1e4560ba32e26d6524acbde4728a798389d29b66d5ebc8